Αἱ συνδρομαὶ γίνονται μόνον ἐτησίως· αἱ δὲ τμηματικαὶ εἰσὶν ἀπαράδεκτοι. Τὸ τίμημα τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, ἐκ Λιρ. 3 καὶ 3 σελ. διὰ τοὺς 52 ἑβδομαδιαίους ἀριθμοὺς ἐστὶ προπληρωτέον Οἱ πράκτορες τῆς Ἐφημερίδος εἰσὶν ὑπεύθυνοι ἐπὶ τῇ μὴ εἰσπράξει τῶν χρημάτων

Πᾶσα ἀπλήρωτος πρὸς τὸν ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ ἐπιστολή, διατριβή, ἐφημερὶς κτλ. οὐδαμῶς ἐστι δεκτή· εἰδοποιήθη περὶ τούτου τὸ Γενικὸν Ταχυδρομεῖον τοῦ Λονδίνου. Ἐπιστολὴ ἡ διατριβὴ ἀνώνυμος ἐστὶν ἀπαράδεκτος καὶ ἀκαταχώρητος, ἡ δὲ διεύθυνσις δὲν ὑποχρεοῦται εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τούτων.

Αἱ συνδρομαὶ γίγνονται, ἐν Λονδίνῳ μὲν, παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐφημερίδος 2, YORK-STREET, COVENT-GARDEN, ἀλλαχοῦ δὲ παρὰ τοῖς Κ.Κ. Πράκτορσι τῆς «Ἑλληνικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας

(Registered for transmission abroad.)

ΑΡΙΘ. 11.—ΤΟΜ. Α΄.] ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΠΕΜΠΤΗ, 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1860. || ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ [ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐν τοῖς Ταχυδρομίοις ἀταξιῶν, αἵτινες ἰδίως συμβαίνουσιν ἐν Τουρκίᾳ, ὁ φάκελλος τῶν ἐφημερίδων θέλει διευθύνεσθαι τοῦ λοιποῦ πρὸς τοὺς Κυρίους Πράκτορας, ὅπου ὀνομάζονται τοιοῦτοι, καὶ παρὰ τούτων θέλει λαμβάνει ἕκαστος τὸ φύλλον του. Οὕτω δὲ καὶ ἡ παραλαβὴ ἀσφαλίζεται, καὶ τὸ φύλλον, ἔχον εἰκονογραφίας, φθάνει εἰς κρείττονα κατάστασιν, μὴ διπλούμενον.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ὁ Κύριος Θ. ΞΕΝΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Ὁ Κύριος Β. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
Ὁ Κύριος Κ. ΤΣΑΤΣΟΣ ἐν Πάτραις.
Ὁ Κύριος Κ. ΒΟΛΩΝΑΚΗΣ (ἢ Κ. Θεολόγης) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καΐρῳ.
Ὁ Κύριος Δ. ΠΑΠΑΣ ἐν Μάγτζεστερ.
Ὁ Κύριος ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Λίβερπουλ.
Ὁ Κύριος Β. Δ. ΜΑΛΚΟΤΖΗΣ ἐν Ἰβραΐλᾳ.
Mr TAYLOR *ἐν Κερκύρᾳ.*
Ὁ Κύριος Φ. ΞΕΝΟΣ ἐν Σμύρνῃ.
Ὁ Κύριος ΛΟΥΚΑΣ ΡΑΛΛΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.
Οἱ Κύριοι ΘΕΟΛΟΓΟΣ καὶ ΚΑΡΝΑΚΗΣ ἐν Γαλαζίῳ.
Ὁ Κύριος ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΔΑΜΑΛΑΣ ἐν Σύρῳ.
Ὁ Κύριος ΜΥΡΩΝ ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Βουκουρεστίῳ.
Ὁ Κύριος Π. Α. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Τεργέστῃ.
Ὁ Κύριος Ι. ΘΕΟΦΙΛΑΤΟΣ ἐν Σουλινᾷ.
Ὁ Κύριος Π. ΣΠΟΡΙΔΗΣ ἐν Ζακύνθῳ.

Τὰ πρὸς τὸν ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΑΣΤΕΡΑ στελλόμενα φύλλα Ἐφημερίδων νὰ διευθύνωνται τοῦ λοιποῦ εἰς 34 Brompton Square, Brompton S. W. LONDON.

ΑΓΑΛΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ΕΝ ΒΡΥΞΕΛΛΑΙΣ.

Ἐν τῇ πλουσίᾳ καὶ ἐμπορικῇ μητροπόλει τοῦ Βελγίου ἤρξαντο πρὸ ἑνὸς ἤδη ἔτους νὰ ἱδρύωσι στήλην πρὸς τιμὴν τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, ὧν ἀπολαύει ἡ εὐνομουμένη αὕτη χώρα. Τὸ ἔργον τοῦτό ἐστιν ἀξιοσημείωτον. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς βάσεως τῆς στήλης ταύτης θὰ τεθῶσι τέσσαρες κατάλληλοι ἀλληγορικαὶ μορφαὶ κολοσσιαίου μεγέθους· τῶν δύο δὲ τούτων ἡ ἐργασία ἀνετέθη εἰς τὸν Κ. Γρῆφον, Καθηγητὴν τῆς ἀγαλματοποιΐας ἐν τῇ βασιλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῆς Ἀντουερπίας. Καὶ διὰ μὲν τοῦ ἑνὸς τῶν ἀγαλμάτων τούτων παρίσταται «ἡ ἐλευθερία τοῦ τύπου», διὰ δὲ τοῦ ἑτέρου «ἡ ἐλευθερία τῆς ἐκπαιδεύσεως.» Περιγράφομεν δὲ τὸ ἤδη ἀποτελεσθὲν ἄγαλμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου, οὗτινος τὴν εἰκονογραφίαν βλέπουσιν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν σήμερον, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ περιγράψωμεν καὶ τὸ ἕτερον, ὅταν καὶ τοῦτο ἀποτελεσθῇ.

Τὸ ἄγαλμα, τὸ ἀντιπροσωπεῦον τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην, ἥτις ἐστὶ τὸ σύμβολον πάσης ἐθνικῆς εὐδαιμονίας, ἔχει ὕψος τριῶν μέτρων καὶ πεντήκοντα ἐννέα ἑκατομέτρων. Τὸ μέγα ὄργανον τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνός ἐστιν ἐντετυπωμένον ἐν τῇ μορφῇ γυναικὸς μετὰ μυώδους τύπου, καὶ μετὰ σοβαροῦ καὶ ἐνεργητικοῦ προσώπου, ἐκφράζοντος σταθερότητα θαυμασίως συνηνωμένην μετὰ ἰσχύος καὶ μεγαλείου, μετὰ δυνάμεως καὶ μεγάλης βουλήσεως. Ὁ δὲ μέγας οὗτος χαρακτὴρ ἐμφαίνεται καὶ εἰς ἓν ἕκαστον τῶν μερῶν τοῦ ἔργου. Τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ σοβαρότης τοῦ τύπου, ὁ ἐπιτακτικὸς καὶ τολμηρὸς αὐτοῦ χαρακτήρ, πληροῦσι τὸν νοῦν τοῦ θεατοῦ μὲ τὸ συναίσθημα τοῦ σεβασμοῦ, ὃν ὀφείλει νὰ ἐμπνέῃ ἡ παράστασις τῶν ἐμβλημάτων τῆς δημοσίου ἐλευθερίας. Καὶ εἰς αὐτὸν δὲ τὸν ἱματισμὸν δὲν παρατηρεῖται οὐδὲν σμικρὸν ἢ φαῦλον· πᾶσα πτυχή ἐστιν εὐρεῖα, ἐλευθέριος, τολμηρά, στερεὰ καὶ ὀγκώδης, ἐνδεικνύουσα συνάμα ἐλευθέραν βούλησιν καὶ δύναμιν τοῦ ἐκτελεῖν αὐτήν. Ὁ ἀριστερὸς βραχίων τῆς κολοσσιαίας ταύτης μορφῆς ἐπερείδεται ἐπὶ τοῦ τύπου, ἐνῷ ἡ χεὶρ κρατεῖ στέφανον ἀνθέων, δηλοῦντα, ὅτι τὸ πᾶν ἀνθεῖ ὑπὸ τοὺς οἰωνοὺς τῆς ἐλευθερίας. Ἡ δεξιὰ δὲ χεὶρ ἐπερείδεται ἐπὶ τοῦ γόνατος, δραττομένη τῶν τεμαχίων τεθραυσμένης ἁλύσεως, ἧς τὸ ἕτερον τμῆμα καταπατεῖται ὑπὸ τὸν πόδα τῆς θεᾶς. Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτῆς ἐστιν ἐστεμμένη μὲ δάφνας, ὑφ' ἃς κεῖται ἡ συνήθως εἰς τὰ θεῖα πρόσωπα ἀπονεμομένη ταινία, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ταύτης ὁ ἀστὴρ τῆς ἀθανασίας. Σύμπαν δὲ τὸ ἔργον θεωρούμενόν ἐστιν ἔξοχον, τέλειον καὶ εὐφυὲς τῆς καλλιτεχνίας προϊόν.

Τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀγάλματος τούτου παρέχοντες τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, ἐρωτῶμεν αὐτούς, πότε ἡ ὑπ' αὐτοῦ παρισταμένη ἀλληγορικὴ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου θὰ ἐπιτραπῇ καὶ ἐν τῇ Συνταγματικῇ Ἑλλάδι;

ΑΓΑΛΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ΕΝ ΒΡΥΞΕΛΛΑΙΣ.

Η ΑΡΕΤΗ ΑΜΕΙΒΟΜΕΝΗ. Ὁ Ταχυδρόμος τῶν Ἄλπεων, ἐφημερίς, διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον, ὅπερ ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν ἐν Μακὼν διατριβὴν τοῦ περιοδεύοντος Αὐτοκράτορος τῆς Γαλλίας.

«Μεταξὺ τῶν προσελθόντων νὰ ἴδωσι τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος ἦν καὶ σεβάσμιός τις ἱερεύς, οὗτινος τὸ τετριμμένον ῥάσον ὑποδείκνυεν, ὅτι ἡ χρηματικὴ αὐτοῦ κατάστασις δὲν ἦτο πολὺ ἀνθηρά. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἰδὼν τὰς πολιὰς τρίχας τοῦ γέροντος, ἠρώτησε τὸν νομάρχην, τίς ἦν, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτον ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Πολὺ πτωχὸς φαίνεται, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ὁ Νομάρχης. Οἱ ἐνορῖται δύνανται νὰ σᾶς εἴπωσι κάλλιστα τὰ περὶ τῆς πενίας του. Στερεῖ ἑαυτὸν τροφῆς καὶ ἐνδυμάτων, ὅπως συνδράμῃ τοὺς πτωχούς. Ὁ Αὐτοκράτωρ συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως προσεκάλεσε τὸν ἐφημέριον καὶ προσαγορεύσας αὐτὸν, λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν τινος τῶν ὑπασπιστῶν του ἀδαμαντοκόλλητον σταυρὸν, καὶ ἐγχειρίζει τοῦτον πρὸς τὴν Αὐτοκράτειραν· αὕτη δὲ προσαρτᾷ ἰδίαις χερσὶν αὐτὸν εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἐναρέτου ἱερέως, προσεπιλέγουσα ἐπαινετικά τινα ῥήματα. Ὁ αἰδήμων γέρων συνεκινήθη μέχρι δακρύων.»

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐναρέτου ἱερέως συνιστῶμεν εὐσεβάστως καὶ εἰς τὸν κλῆρον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝ εἴς τινα ἐφημερίδα τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον. Τὴν ἐποῦσαν τῆς εἰς Τρενώβλην ἀφίξεως τοῦ Αὐτοκράτορος, κυρία ἁπλῶς ἐνδεδυμένη καὶ φοροῦσα στογγύλον πῖλον μετὰ πρασίνης καλύπτρας, καταβᾶσα τὴν ὄψιν πρωϊνὴν ὥραν· τῆς κλίμακος τῆς Νομαρχίας καὶ φθάσασα εἰς τὸ ἄκρον τῆς παρόδου τοῦ Δημαρχείου, ἤρχισε νὰ βλέπῃ κύκλῳ, ὡσανεὶ ἐδίσταζε ποίαν ὁδὸν ν' ἀκολουθήσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἄγουσαν ὁδὸν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν οἰκοδόμημα. Ἐκεῖ ἀνοίξασα προσευχητάριον, ἐγονυπέτησεν εὐλαβῶς μεταξὺ ἄλλων ἐκκλησιαζομένων, ἀκροαζομένη μετὰ βαθείας κατανύξεως τὴν τέλεσιν τῆς λειτουργίας. Ἀποπερατωθείσης τῆς θείας λειτουργίας, ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀπῆλθε, διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν Νομαρχίαν. Ἡ κυρία αὕτη ἡ τοσοῦτον πρωὶ ἐξελθοῦσα πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἃς ὀλίγον ἐγίνωσκε, πεζῇ διελθοῦσα, ἦν ἡ Αὐτοκράτ. Εὐγενία.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Τετάρτη, 19 Σεπτεμβρίου 1860.

Ἐπὶ τῆς προφυλλίδος τοῦ Βρεττανικοῦ Ἀστέρος, ἀσμένως ὁ ἀναγνώστης θεωρεῖ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθεροτυπίας· τὸ ἄγαλμα τοῦτο, τὸ ἀεί ποτε ἐμπνέον ἐνδόμυχον σέβας καὶ ἐνθουσιασμόν, κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἐποχὴν, καθ' ἣν, ἡ Ἰταλία ἀπελευθεροῦται, οἱ συντάκται τῆς Ἑλληνικῆς δημοσιογραφίας σύρονται εἰς τὰς φυλακὰς, οἱ ἐν Τουρκίᾳ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἐδῶ μὲν κατασφάζονται, ἐκεῖ δὲ ἐλεεινότερα ἀποπλανῶνται καὶ διαμελίζονται ὑπὸ τοῦ Ῥωσσισμοῦ, τοῦ Βουλγαρισμοῦ, τοῦ Σλαβισμοῦ καὶ τόσων ἄλλων λαοπλάνων προπαγάντων τῆς πολυκεφάλου διπλωματίας, τὸ ἄγαλμα τοῦτο, λέγομεν, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σπαράξῃ καιρίως τὴν καρδίαν παντὸς φιλελευθέρου ἀνδρὸς, ἀκούοντος καὶ βλέποντος τὴν οἰκτρὰν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων κατάστασιν.

Ὑπῆρξε ποτὲ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ Ἰταλία, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ Ῥώμη, ἐνίκησε τοὺς Ἕλληνας διὰ τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν· εὗρε δηλαδὴ τὴν Ἑλλάδα κατατηκομένην ὑπὸ ἐρίδων, ἐμφυλίων ταραχῶν, πολέμων, ἠμμένην εἰς τὰ ἔσχατα τῆς παρακμῆς, καὶ ἐθριάμβευσε κατ' αὐτῆς. Ἐν τούτοις, ἡ ἀποδουλωθεῖσα αὕτη Ἑλλὰς διετήρησε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δουλείᾳ, «κυριότητα ἔντιμον καὶ ἐλευθέραν. Ἡ φιλοσοφία, τὰ γράμματα, αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι αὐτῆς, διεξεδίκησαν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἥτταν της· οἱ δὲ ἀλαζόνες Ῥωμαῖοι ἔγειναν μαθηταὶ τῶν δούλων των. Ἀλλ' ἡ Ῥώμη, ἅμα ἔπαυσε νὰ ἦναι ἐλευθέρα, οἱ Ῥωμαῖοι ἔφθασαν εἰς τὴν ἐσχάτην ταπείνωσιν, καὶ τοῦτο, διότι τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν δὲν ἦτο ἄλλο ἢ μὴ μόνον τὸ μεγαλεῖον τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Ἕκαστος Ῥωμαῖος ἀνεδείχθη γενναῖος, φιλόπατρις καὶ νουνεχὴς, διότι ἡ κυβέρνησίς του ἦτο γενναία, φιλόπατρις καὶ νουνεχής. Οὐδεὶς τῶν Ῥωμαίων ἠκολούθησεν ὁδὸν ἀλλοτρίαν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἡ δημοκρατία διέγραφεν εἰς αὐτόν· ἐνῷ ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, πάντες οἱ ἀναδειχθέντες μεγάλοι Ἕλληνες ἐφεῦρον, διεχάραξαν καὶ ἠκολούθησαν ὁδοὺς νέας καὶ διαφόρους μεταξύ των· ἐκτὸς δὲ τούτου ὁσάκις δυστύχημά τι συνέβη, μέχρις ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, πάντοτε προεβρέθη ὑπό τινος τῶν τέκνων της.

Τῆς Ἑλλάδος ἐξερχομένης ἐκ τοῦ ζοφεροῦ βόθρου τῆς δουλείας, τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι συνεξῆλθον μετ' αὐτῆς καὶ Θεμιστοκλῆς καὶ Λεωνίδας; Τίς δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἀναγεννωμένης, ἀνεγεννήθησαν σὺν αὐτῇ καὶ αἱ μάχαι τῶν Θερμοπυλῶν, καὶ αἱ ναυμαχίαι τῆς Μυκάλης; Ἐὰν λοιπὸν παραδεχθῶμεν, ὅπερ πασίγνωστον, ὅτι βάσκανος Μοῖρα ἔθεσε τὸν Ἕλληνα καὶ τὴν Κυβέρνησίν του εἰς ἀσυμβίβαστον ἀντίφασιν· ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ πολῖται Ἕλληνες ἔσωσαν κατὰ καιροὺς τὴν Ἑλλάδα, ὁσάκις ἡ Κυβέρνησίς της τὴν ὤθει πρὸς τὸν κρημνὸν, ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁσάκις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεφάνη Πεισίστρατός τις, πάντοτε εὑρέθησαν Ἀρμόδιοι δι' αὐτὸν δέκα, τὸ ζήτημα ἁπλοποιηθὲν ἄγεται εἰς τὸ ἑπόμενον· «ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ πολῖται Ἕλληνες, οἱ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνες, πρέπει καὶ αὖθις, καὶ ἴσως διὰ τελευταίαν φορὰν, νὰ φροντίσωσι περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Πατρίδος.»

Ἀλλ' ἂς παραιτήσωμεν τὴν κυβέρνησιν καὶ τὰς κυβερνήσεις, διότι ἡ κυβέρνησις ἑνὸς ἔθνους, εἶναι μὲν εἷς ἄνθρωπος ἐφ' ὑψους, ἀλλὰ καὶ οἱ λαοὶ εἶναι ἐν ὁλόκληρον ποίμνιον μαχητῶν ἐν πεδίῳ. Καὶ οὗτοι μὲν, ἤτοι καὶ εὐάγωγοι ἀκολουθοῦσι τὰ νεύματά του, ἐν ὅσῳ αὐτὸς φέρεται ὡς ποιμὴν καλός· ἀλλ' ἅμα ὅμως θελήσῃ, χάριν διασκεδάσεως, ἢ ἄλλης τινος αἰτίας, νὰ ῥίπτῃ βέλη θανατηφόρα, νὰ ἐξαπλώνῃ θύματα, τότε ἡ τύχη τοῦ Φραγκίσκου Β' εἶναι τύχη του.

Ἡ καταχραυγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ὁ βέβηλος καὶ Τισαφερνικὸς τρόπος δι' οὗ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἔρριψεν ἤδη εἰς τὰς φυλακὰς οὐχ ἥττονας τῶν τεσσάρων δημοσιογράφων, ἡ πανοῦργος διαστροφὴ καὶ διερμηνεία τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει εἰς ἕκαστον ἄρθρον ἐφημερίδος ὅπως κατάσχῃ αὐτὴν καὶ φυλακίσῃ τὸν συντάκτην, εἶναι ἡ πλέον ἀνανδρος ἱεροσυλία! ..... Λοιπὸν, νὰ μὴ κηρύξωμεν τὴν τρομερὰν γάγγραιναν; τὰς πληγὰς τοῦ ἔθνους; τὴν ἀπροετοιμασίαν του; τὴν σπατάλην τῶν δημοσίων θησαυρῶν ὑπὸ τῶν περιηγουμένων, ὡς λόρδοι, τὴν Εὐρώπην ὑπαλλήλων; τὰς τρομερὰς παρανομίας καὶ βιαιοπραγίας; καὶ τέλος τὸ ΣΥΣΤΗΜΑ; ..... Ὑπὸ τὸ Σύστημα τοῦτο κρύπτεται βέβαια εἷς διάβολος μέγας, μὲ τοὺς μακροὺς ὄνυχάς του, τὸν ὁποῖον οὔτε βλέπομεν, οὔτε τολμῶμεν νὰ ἴδωμεν, φοβούμενοι ὡς τὰ μικρὰ παιδάρια φοβοῦνται τὰ φαντάσματα, νὰ ὑψώσωμεν τὸ παραπέτασμα καὶ νὰ συλλάβωμεν τὸν αὐτουργόν. Ὦ! τῷ ὄντι, αὐτὸ τὸ ΣΥΣΤΗΜΑ, μολονότι εἶναι λέξις κενὴ, ἀέριος καὶ δὲν συλλαμβάνεται, ὅμως τὰ ἄθλα του ἀφαιροῦν ζωὴν καὶ τιμὴν καὶ πέμπουν τὸν θνητὸν εἰς τὴν αἰώνιον σιωπήν.

Ὅλα ταῦτα, λέγομεν, ἐγέννησαν καὶ πάλιν τὸ ἁπλούστατον ζήτημα, ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ὀφείλουν νὰ θεραπεύσωσιν μόνοι των τὸ κακόν. Ἂς ἐπικαλεσθῶμεν πάλιν τὴν εὐφυΐαν καὶ καρτερίαν μας, τὰ μόνα καταφύγια τὰ ὁποῖα τοσάκις μᾶς διέσωσαν, ὅπως καὶ νῦν διεξέλθωμεν τῆς παραδόξου ταύτης συνταγματικῆς τυραννίας. Ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μία μόνη ὁδός· Ἡ ΕΝΩΣΙΣ.

Οἱ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἕλληνες ἤλπιζον ἄλλοτε τὰ πάντα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος· σήμερον οἱ ἐντὸς συνεκέντρωσαν τὰς προσδοκίας των εἰς τοὺς ἐκτός· ἀπ' αὐτοὺς περιμένουσι χρήματα, ἀπ' αὐτοὺς ὅπλα, ἀπ' αὐτοὺς τροφᾶς, καὶ ἐνίσχυσιν τῆς λειποψυχούσης γενναιοτήτος των ἐνώπιον τῶν βιαιοπραγιῶν μιᾶς βδελυρᾶς Κυβερνήσεως.

Μακρὰν τοῦ νὰ προστρέξωμεν εἰς ἀνταρτικὰ κινήματα, ἢ νὰ ἐπιθυμήσωμέν ποτε νὰ ἐγγιχθῇ μηδὲ ὀρὶξ τῆς κεφαλῆς τῶν προταιτίων τῆς δυστυχίας μας, ἐπιθυμοῦμεν τοῦτο μόνον, τὸ νὰ πασχίσωμεν ἡμεῖς οἱ πολῖται, νὰ συνενωθῶμεν, νὰ βαδίσωμεν ἀνεξαρτήτως τῆς Κυβερνήσεως, ν' ἀποτελέσωμεν ἓν σῶμα, μίαν φωνὴν, μίαν καὶ μόνην πρόθεσιν ἔχουσαν, τὴν σωτηρίαν τῆς ΚΟΙΝΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Ἐὰν τοῦτο κατορθωθῇ, ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ δὲν ἐστάθη ἀξία, τοσούτῳ λαμπρῶν περιστάσεων δοθεισῶν, ν' ἀναδειχθῇ ὡς ἡ Δημοκρατία τῆς Ῥώμης, ὁδηγήτρια πρὸς τὴν δόξαν, ἀμέσως, καὶ μ' ὅλας τὰς μηχανορραφίας καὶ ἑτερογενεῖς συμπαθείας της, θέλει ῥυμουλκηθῇ ὑπὸ ταύτης τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

ΘΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ Ο ΠΑΠΑΣ;

Ἡ «Συνταγματικὴ» δημοσιεύει ἄρθρον ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Κ. Grandguillot κατὰ τῆς μερίδος ἐκείνης, ἥτις, ἀφοῦ συνεβούλευσε τὸν Πάπαν νὰ μὴ ἐνδώσῃ εἰς παραχωρήσεις, τώρα τὸν συμβουλεύει ἄτιμον ἀναχώρησιν. Ὁ ἀρθρογράφος τῆς ἐρημέρους ἐφημερίδος ἀναφέρει, ὅτι, ἐνόσῳ ὁ Γαλλικὸς στρατὸς μένει ἐν Ῥώμῃ, ὁ Πάπας εἶναι καθ' ὅλα ἀσφαλής. Εἶτα δὲ ἐκφράζει διακαεστάτην ἐπιθυμίαν ὅπως μὴ ἐγκαταλείπῃ ὁ Πάπας τὴν Ῥώμην καὶ ἐξακολουθεῖ οὕτως: «ἐκφράζοντες τὰς εὐχὰς ταύτας, ἀποβλέπομεν μόνον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Παπικοῦ ἀξιώματος· διότι τὸ περιπλέκων σήμερον τὸν θέατρον τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ παρουσία τοῦ στρατοῦ αὐτῆς ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἂν ἡ κατοχὴ αὕτη παύσῃ, τὰ πάντα θέλουσιν ἀπλοποιηθῆ τοὐλάχιστον ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν. Δὲν κατέχομεν τὴν Ῥώμην, εἰμὴ ὅπως ὑπερασπισθῶμεν τὸ Παπικὸν ἀξίωμα. Ἡ κατοχὴ ἡμῶν ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται ν' ἀναλάβῃ πολιτικὸν χαρακτῆρα. Τὸ πρῶτον πράγμα μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Πάπα ἐκ Ῥώμης θὰ ἦναι ἡ ἐκκένωσις τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖθεν ἀναχωροῦντες, θὰ φέρωμεν μεθ' ἡμῶν αὐτὸν μεγάλην ἀνησυχίαν περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι κοσμικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα».

Ἡ Αὐτριακὴ ἀστυνομία συνέλαβεν ἐν Ὀρσόβῃ τὸν ἐκ Βουλγαρίας ἀντιπροσωπεύοντα τῆς Συνταγματικῆς καὶ ἄλλον Γαλλικὸν ἐφημερίδων ὁ δὲ Γαλλὸς πρόξενος ἐν Βελιγραδίῳ ἀπήντησε τὴν ἀπόλυσίν του.

ΚΑΤΟΧΗ ΤΗΣ ΟΥΜΒΡΙΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΑΡΔΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΧΗ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΓΚΩΝΑΝ.

ΡΩΜΗ 16 Σεπτεμβρίου.

Ἡ μετὰ τῆς Νεαπόλεως ταλιγραφικὴ συμφωνία διεκόπη. Ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας, Δοῦξ του Γραμμόν, ἐπιφήμως ἀναγγέλει εἰς τὴν Πάπαν, ὅτι αἱ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Σαρδηνίας διπλωματικαὶ σχέσεις διεκόπησαν.

Ἡ Ἀγκῶν, τὰ Καστέλλον, τὸ Ὀρβιέτον, ἡ Περουγία, τὸ Ὀρβιέτον, τὸ Πισάνον, ἡ Σινιγαλλία, τὸ Φάνον καὶ ἡ Φοσσομβρόνη κατελήφθησαν ὑπὸ Σαρδικοῦ στρατοῦ. Ἡ ἐν 1,000 ἐπιλέκτων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ στρατηγοῦ Κάνγλερ στῆλη ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγκῶνα μετὰ σφοδρὰν μάχην κατὰ τοῦ Σαρδικοῦ στρατοῦ. Σῴμαν τὴν πρωΐαν ὁ στρατηγὸς Λαμορσιέρος κατέρχεται ἐν Μακεράτᾳ, διωκόμενος ὑπὸ τῶν στρατευμάτων τοῦ στρατηγοῦ Βιμεσδάν. Ὁ Σαρδικὸς στρατὸς σύκειται ἐκ 40,000 ἐμπειροπολέμων. Πολυάριθμα ἀκέραια σώματα ἐπαπειλοῦσι τὰ μεθόρια τῆς Νεαπόλεως. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κ. Βεράρδη συλληφθεὶς ἐν Βαλλέτρῃ, διεκαθήρατο ὑπὸ ἐρωτοδολείου. Ὁ στρατηγὸς Κεκρὴν θέλει εἰσθαι αὔριον ἐν Ῥώμῃ.

ΜΑΣΣΑΛΙΑ 18 Σεπτεμβρίου.

Αἱ ἐκ Ῥώμης ἐπιστολαὶ ἐπιβεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ Πάπας μέλλει νὰ ἐκδώσῃ διακήρυξιν, προσκαλῶν τὰς Καθολικὰς Δυνάμεις εἰς βοήθειαν. Αἱ αὐταὶ ἐπιστολαὶ προσθέτουσιν, ὅτι ἀποστέλλεται γαλλικὸν στρατοῦ ἀνεκρήκτων ἀπὸ Σεβιτταβέκκιας πρὸς κατάπνευσιν τῶν ἐν Ὀρβιέτῳ ταραχῶν.

ΤΟΥΡΙΝΟΝ 18 Σεπτεμβρίου.

Ἡ Νεαπολιτανικὴ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑπουργαρχοῦ Παρανόου μοῖρα ἔρθασεν ἔξω τῆς Ἀγκῶνος. Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Σπολέτου παρεδόθη εἰς τὸν Σαρδικὸν στρατόν.

ΡΩΜΗ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΣ.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 18 Σεπτεμβρίου.

Ἡ «Πατρὶς» καὶ ὁ «Τόπος» δημοσιεύουσι τὸ ἑξῆς ὑπὸ ἡμερομηνίαν.

«Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ὁ στρατηγὸς Λαμορσιέρος ἐκινήθη μετὰ 9,000 ἀνδρῶν πρὸς τὰ Νεαπολιτανικὰ μεθόρια, ὅπως ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Νεαπολιτανικοῦ στρατοῦ, ὅστις παρέμενε τῷ βασιλεῖ, συμποσούμενος περὶ τὰς 30,000 ἀνδρῶν».

Ἡ Συνταγματικὴ διαψεύδει τὴν φήμην, ὅτι οἱ νῆσοι τῆς Σαρδηνίας καὶ Ἔλβας θέλουσι παραχωρηθῆ εἰς τὴν Γαλλίαν ὡς ἀποζημίωσις δὶς τὴν προσάρτησιν τῆς Νεαπόλεως καὶ Σικελίας εἰς τὸ Πεδεμόντιον.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

ΜΑΔΡΙΤΗ 17 Σεπτεμβρίου

Τὴν 15ην ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Γαλλίας ἀπεβιβάσθησαν εἰς Μάχων, καὶ ἐρωτήσαν, ἂν ἡ Βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας ἦτον ἐκεῖ. Ἀφεθεῖσαν ἀποκρατικὴν ἀπάντησιν, αἱ ΑΑ. Μεγαλειότητες ἐπεβιβάσθησαν πάλιν, ἀφήσασαι ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Βασίλισσαν, ἥτις ἐπεβιβάσθη εἰς Πάλμαν διὰ Μάχων τὴν ἑσπέραν τῆς 16 ἑσπερ.

Οἱ ἐφημερίδες τῆς Μαδρίτης τῆς 13ης τρ. μ. ἀναφέρουσιν, ὅτι ἔνεκα τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἱσπανίας ἐν Ῥώμῃ διετάχθη νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ δὲ Ἱσπανικὴ Κυβέρνησις προτείνεται πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἁγιότητα ὀκτὼ ὁρεινὰ τηλεβόλα.

ΛΑΓΡΕΙΟΝ 17 Σεπτεμβρίου.

Αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἔρθασαν ἐκταῦθα. Τὸ ταξείδιον ὑπῆρξε μακρότερον τοῦ συνήθους ἕνεκα τοῦ κακοῦ καιροῦ.

Ὁ Βίος τῆς Τύνιδος ἔρθασε περὶ τὴν μεταμεσημβρίαν περιμένεται δὲ σήμερον καὶ εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Μαρόκου.

ΙΤΑΛΙΑ.

ΤΟΥΡΙΝΟΝ 17 Σεπτεμβρίου.

Μέχρι τοῦ νῦν οὐδεὶς πρίσβυς πλὴν τοῦ Βαρώνου Ταλλεϋράνδου Ἔλαβε διαταγὴς νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Τουρίνου.

Αἱ ἐν Σπολέτῳ συλληφθεῖσαι αἰχμάλωτοι 600 τὸν ἀριθ. εἶναι Ἰρλανδοί.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ 15 Σεπτεμβρίου (ἀπὸ Μαρ.)

15,000 Γαριβαλδέων ἀπῆλθον νὰ πολιορκήσωσι τὴν Καπύην, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀδερόν.

Λέγεται, ὅτι 50,000 Νεαπολιτανῶν εἶναι ἕτοιμοι τοῦ Βολτούρνου.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Διατάγαι ἐδόθησαν πρὸς ὅλα τὰ πλοῖα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ Αὐστριακὸν ναυτικὸν νὰ πλεύσωσι ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὸν Ἀδριατικὸν, ὅπου ὅλος ὁ στόλος θέλει συναθροισθῆ τὴν 30 τρ. μηνὸς παρὰ τὴν νῆσον Λίσσαν, ἔνθα θέλει ἐπιθεωρηθῆ. Ἡ Α. Αὐτοκρ. Ὑψηλότης Ἀρχιναύαρχος Δοῦξ Φερδιναν̀δος Μαξιμιλιανὸς αὐτοπροσώπως θέλει λάβει τὴν διοίκησιν καὶ θέλει ὑψώσει τὴν σημαίαν του ἐπὶ τοῦ Καίσαρος, πλοίου τῆς γραμμῆς.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΜΙΧΑΗΛ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.— Ἡ Α. Αὐτοκρατορικὴ Ὑψηλότης, ὁ Μέγας Δοῦξ τῆς Ῥωσσίας, ἀδελφὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Β'. ἀφίχθη εἰς Δόβερ τὴν πρωΐαν τῆς 13 ἰσταμένου ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ταχυδρομικοῦ ἀτμοπλοίου ὁ Πρίγγιψ Φρεδέρικος Γουλλιέλμος ἐξ Ὀστένδ. Ὁ Μεγας Δοῦξ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς Μεγάλης Δουκέσσης, συζύγου του καὶ τοῦ κηπίου αὐτοῦ υἱοῦ καὶ ὑπὸ ἀκολουθίας 23 προσώπων, ἐν οἷς τινὰ πρόσωπα εἶσι τὰ μάλιστα δικαιοκρατικὰ παρὰ τῇ Ῥωσσικῇ Αὐλῇ. Κατὰ τὴν ἀπόβασιν ὑπεδέχθη τοὺς περιφανεῖς ξένους ὁ Ῥῶσσος Πρίσβυς, Βαρόνος Βρουνώφ, ὅστις καὶ ὡδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸ ναυτικὸν βασιλικὸν ξενοδοχεῖον τοῦ Βίρμιγγαμ, ἔνθα εἶχον γείνει οἱ πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν ἀναγκαῖαι παρασκευαί. Ἡ συνοδία μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρησε διὰ σιδηροδρόμου εἰς Torquay. Ὁ Μέγας Δοῦξ ἔρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Δουκέσσης Ὄλγας. ἥτις εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Ventnor.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἡ εἰς τὸ Παπικὸν Κράτος εἰσβολὴ τοῦ Σαρδικοῦ στρατοῦ ἀπασχολεῖ ἤδη ὅλον τὸν Γαλλικὸν τύπον. Ὁ Μηνύτωρ διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων ἀνήγγειλε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Γάλλου πρέσβεως ἐκ Τουρίνου.

«Κατὰ συνέπειαν τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀρτίως ἔλαβον χώραν ἐν Ἰταλίᾳ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπεφάσισεν, ὅπως ἡ πράξεις ν' ἀφῆτε παρεκχρῶμα τὸ Τουρίνον. Εἰς γραμματεὺς μένει ἐπιστεταμμένος τὰ τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας».

Ἡ Συνταγματικὴ, δημοσιεύουσα τὴν εἴδησιν, προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν νέαν ταύτην θέσιν τῆς Γαλλίας ὡς συνεπῆ πρὸς τὸ παρελθὸν, διατεινομένη, ὅτι οὐχὶ ἡ ἀπόλυτος ἕνωσις, ἀλλ' ἡ ὁμοσπονδικὴ ἤθελεν εἶσθαι ἡ πρακτικωτέρα λύσις τοῦ Ἰταλικοῦ ζητήματος ὡς συνάδουσα ὅθεν πρὸς τὸ ἱστορικὸν πνεῦμα τῆς Ἰταλίας, πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς, καὶ τὴν ηρώμην τῆς Ἀγγλίας. Εἰς ὑποστήριξιν δὲ τῶν γραφομένων ἀναφέρεται εἰς τὸ φυλλάδιον «Νεαπολέων Γ. καὶ Ἰταλία» ἐν ᾧ ἐξεφράζετο ἡ ἰδέα τῆς ὁμοσπονδικῆς ἑνώσεως.

Ἡ δὲ Ultramontane Union *ξεθυμαίνει* ὡς ἀκολούθως κατὰ τοῦ Πεδεμοντίου.

«Γενικὴ καταχραυγὴ ὑπάρχει κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Πεδεμοντίου εἰς τὴν Ἀγίαν Ἕδραν. Ἡ προφανὴς συνενοχὴ τοῦ Σαρδικοῦ ἀνακτοβουλίου εἰς ὅλα τὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα ἔτου ἀπερχόμενος κακὴ, ὥστε νὰ προκαλέσῃ ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τοῦ Γαριβαλδῆ εἰς τὰς Παπικὰς χώρας, ἢ διὰ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Ματζυικοῦ κόμματος τὴν ὑποκίνησιν μιριάδων ἐπαναστάσεων ἐν τῷ τόπῳ. Ὁ Κόμης Καβοῦρ διὰ τῶν γεγονότων τούτων ἀκαλαμβάνει σοβαρὰν εὐθύνην ἀπέναντι τῆς ἱδίας καὶ τῆς ἱστορίας. Ἀλλ' ὁ σύμβουλος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ ἐδύνατο εἰπεῖν ἐπιπολαιοῦν τὴν εὐθύνην τῶν πατριαρχόντων, καὶ τοι ἐνδεχόμενα καὶ πρακτικὰ σπευάσας τοῦτο ἐν τῷ σκότει. Ἀλλ' ἄδη τὰ πράγματα ἀλλάσσουσι φάσιν. Τώρα αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις, ἥτις καλεῖ ἑαυτὴν εὐσωμον, ἡ ὑπουργὸς αὐτὸς μοναρχίας ἀνεγνωρισμένης ἐν Εὐρώπῃ, ὑποκειμένοι τοῦ ἐν τῷ ἔργον τοῦ Γαριβαλδῆ, ἐνεργῶν ἐν πάσῃ τῇ ἐπιτηδειότητι τῆς διπλωματίας καὶ πάσῃ τῇ δυνάμει ὀργανισμένου ἔθνους. Ἀφοῦ ἐξύβρισε τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, παρεβίασεν τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως, ἀφοῦ ἐξευτελίσθη κυριάρχης, ἀξιῶν νὰ ἐπιβάλῃ τὸν νόμον εἰς κυριάρχον κράτος, ἀφοῦ κατεπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του πᾶσαν τὴν ἀιδοῦ ἐπιείκειαν, ἀποστείλας εἰς ἐλευθέρους γείτονας, καὶ Ἰταλικὰ μοναρχίαν πρόκλησιν, ἢ οὐδεὶς ἤθελε τολμᾶσει νὰ στείλῃ εἰς Τούρκους, ὑποστηρίξας μετ' ὑπερβολικῆς θρασύτητος τὰ ἀπίχθη αὐτοῦ σχέδια δι' εἰσβολῆς σώματος τριπλασίου παρὰ τὸν στρατὸν τοῦ ἀγομένου, ἐν ἐπιθυμῇ νὰ ὑποτεχθῇ καὶ ἀπεγνωσμένος. Τοιαῦτα εἶσι τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ ἐλευθεριστοῦ τῆς Ἰταλίας· τοιαῦτα ἡ διαγωγὴ τοῦ συμβούλου τοῦ βασιλέως, τοῦ galantuomo. Λοιπὸν! λύκοιμι, ὅτι ἡ Σαρδηνία ταῦτα πράττουσα, πράττει ἔργον ἄκρως ἀποκεκλεισμένον;

Τὶς οἶδεν, ὁπόσων παχύλαιμος Ἰησουΐτης κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἐμπαθὲς ὕφος τῶν εἰρημένων ἐκφράσεων.

Ὁ Δημοκρατικὸς ὅμως Αἰὼν, συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ Πεδεμοντίου, λέγει τὰ ἀκόλουθα.

«Γενικὴ γνώμη ἐπικρατεῖ, ὅτι ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἀποκλειστικῶς προὔριστο νὰ προστατεύσῃ τὴν Ῥώμην καὶ τὸ πρόσωπον Πίου τοῦ Θ'. Τὰ ὅπλα τῆς Γαλλίας, λέγει καὶ ἡ «Πατρὶς», ἦλθοσιν ἐξακολουθεῖ νὰ προστατεύωσιν ἐν Ῥώμῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἡγεμόνος ἀρχιερέως. Τούτου οὕτως ἔχοντος, διατί ἡ ἐφαμερὶς αὕτη ψέγει τὴν εἰς τὰ Παπικὰ κράτοι εἰσβολὴν τοῦ Σαρδικοῦ στρατοῦ ὡς παραβίασιν τοῦ διεθνοῦς δικαίου; Ἐὰν ἡ Γαλλία διμαρτυρήθη καὶ ἀποδεικνύμεῖς τὸ σύστημα τῆς ἑνώσεως, ὑποστηρίξει ὁμοῦ ἐκτὸς τοῦ τάπου τοῦ ὑπὸ Γαλλικοῦ στρατοῦ κατεχομένου τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως. Εἰρήκεν ἡ Πατρὶς νὰ συναγωνισθῶσι οἱ γαλλοι στρατιῶται μετὰ τῶν τοῦ Πάπα καὶ νὰ βεωθήσωσιν τοῦτοις εἰς ἀνκαίνωσιν τῶν ἐν Περουγίᾳ σφαγῶν; Οὐχὶ βεβαίως διότι, ἀναλύουσα τοὺς λόγους τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ, φαίνεται παραδεχομένη, ὅτι πρὸ πάντων πρέπει ν' ἀρθῇ πᾶσα αἰτία ἀνοβρασμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀνησυχίας ἐν Εὐρώπῃ, ὅπερ ἂν κατορθοῦται εἰμὴ διὰ τῆς πτώσεως τοῦ διέποντος τὴν ἐπαρχίας τοῦ Πάπα συστήματος, καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ὑπαστεμιζόντων τοιούτου σύστημα ξένων μισθοφόρων. Αἱ ἐφημερίδες τῶν καμμιαρρόνων σπεύδουσι διὰ τὰς ὕστερας τῶν φίλων τοῦ καὶ τὸν μὴ ἐξελοῦμεμμένον τῶν ἐπαναστάσεων, πρασσεοῦσαι νὰ παρεξηγήσωσι τοὺς τόσον καθαρῶς ἐκφρασθέντας σκοποὺς τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ. Κατὰ τὴν Ἕνωσιν συνδυασμὸν ὁ Πάπας νὰ πίσῃ, ἢ ἐκκλησία νὰ ὑποδουλωθῇ, αἱ συνειδήσεις τῶν Καθολικῶν νὰ καταπιεσθῶσι, καὶ ὁ Χριστιανικὸς κοινωνία τῆς νὰ καταστρεφθῇ. Πότε θὰ παύσωσι αἱ ἀκοπάστασται αὗται αἰτιάσεις καὶ οἱ σφαλεροὶ οὗτοι κίνδυνοι; Μέχρις πράξεται νὰ ἐλαττωθῇ ἡ πνευματικὴ ἐξουσία τοῦ Πάπα; Ἀπεναντίας πρόκειται καὶ θέλει αὐξήσει, ἅμα ἀπαλλαγῇ τῶν κοσμικῶν φροντίδων. Ὅσῳ πλείονες ἐπαρχίαι ἀφαιροῦνται παρὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τοσοῦτον ἐγγύτερος γίνεται τῶν πρώτων Ἀποστόλων. Κερδίζει ἐν ἱερότητι ὅ,τι ἀπώλεσεν ἐν ὑλικότητι· καὶ πῶποτε δὲν θέλει εἶσθαι μᾶλλον ἄξιος τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἐπιῤῥαστικώτερος καὶ σεβαστότερος παρ' ὅταν ἄνευ σωματοφυλάκων κα

ΟΙ ΕΝΔΕΕΙΣ ΦΙΛΟΙ. (Ἰδε Ἀριθ. 10, σελ. 282.)

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΝ.

Ὅτε τὰ Κριμαϊκὰ στρατεύματα εἰσήρχοντο εἰς Παρισίους, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπιθεώρει τοὺς Ζουάβους τῆς φρουρᾶς ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Βενδῶμ, ὁ υἱὸς τοῦ εἰσοπλίου τοῦ συντάγματος, ἑπτακτὴς περίπου τὴν ἡλικίαν, φέρων τὴν στολὴν τῶν Ζουάβων, ἐπλησίασε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ προσέφερεν αὐτῷ ὡραίαν ἀνθοδέσμην ἐξ ἴων. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔκλινεν ἐκ τοῦ ἵππου, καὶ ὑποπτεύσας τὴν πρεπίαν τοῦ παιδὸς, «Σὲ εὐχαριστῶ, εἶπε μικρέ μου φίλε· πάγκαλε νὰ προσφέρῃς τὴν ἀνθοδέσμην του εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν», διεινύων ἅμα τὸν ἐξώστην ἐφ' οὗ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἐκάθητο μετὰ τῶν Κυριῶν τῆς Αὐλῆς· τοῦτο δ' εἰπὼν ἐξηκολούθησε τὴν ἐπιθεώρησιν. Ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ πλησιάσω τὴν Αὐτοκράτειρα; εἶπεν ὁ μικρὸς ἀγγελιαφόρος ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ. Θὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμον, μικρέ μου, ἀπήντησε βαθεῖα φωνὴ πλησίον αὐτοῦ· ἀναβλέψας δ' ὁ παῖς παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἀκουσίως προσενεχθεὶς ὅπως ὁδηγήσῃ αὐτόν, ἦν ὁ ὑψηλὸς ἀρχιτυμπανιστὴς τῶν Ζουάβων. Ὁ ὑψηλὸς οὗν οὗτος ἄνθρωπος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν παῖδα, καὶ μετά τινα λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς εἰς τὴν συνεχῆ ἐπανάληψιν τῶν λέξεων «κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος ἀνθοδέσμη διὰ τὴν Αὐτοκράτειραν» ἐφθασαν πλησίον τῆς Α. Μεγαλειότητος. Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐδέχθη τὰ ἄνθη, ἐνηγκαλίσθη τὸν μικρὸν παῖδα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν τό τε ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα καὶ τὸ τῶν γονέων του, εὐχαριστηθεῖσα ἐκ τοῦ ὤρου του. Ἀρού δὲ ὁ παῖς ἐθυπεύθη καὶ κατεμλήθη ὑπὸ τῶν Κυριῶν τῆς Αὐλῆς, κατέθη μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ συντρόφου του εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἀνακτόρων. Κατελθὼν δὲ ἠρωτήθη μυρία ζητήματα· ἀλλ' ἅπασαι αἱ διακοπτικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις φαίνεται, ὅτι συνεκεντρώθησαν εἰς ἓν μόνον τῆς συνεντεύξεώς του συμβεβηκός, καθόσον ἡ σταθερὰ αὐτοῦ ἀπάντησις ἦν «ἡ Αὐτοκράτειρα μὲ ἐνηγκαλίσθη.»

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΝ.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΡΥΧΕΙΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ.

Ἀνηγγείλαμεν διὰ τοῦ παρελθόντος ἡμῶν φύλλου τὴν εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Ἰσπανικῆς περιοδείαν τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλλας, περιγράψαντες ἅμα καὶ τὰς πολυτελεῖς παρασκευὰς, τὰς γενομένας πρὸς τὸ ταξείδιον τοῦτο. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Α. Μ. προτίθεται νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ ἀνθρακορυχεῖα, ἅτινα πρὸ ὀλίγου περίπου ἐτῶν κατὰ πρῶτον ἐπεσκέφθη, παρέχομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὴν εἰκονογραφίαν τούτων, περιγράφοντες ἅμα καὶ τὴν πρώτην τῆς Βασιλίσσης ἐπίσκεψιν. Φθάσασα ἡ Α. Μ. εἰς τὰ ἀνθρακορυχεῖα ταῦτα, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν της τοῦ νὰ καταβῇ εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν βυθὸν, καὶ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ὅπερ οὐδεὶς τέως εἶχε πράξει. Ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου, ὁ στρατάρχης Ὀδοννέλ, ἐπιστήσας τῇ Αὐτῆς Μεγαλειότητι νὰ μὴ καταβῇ, ἵνα μὴ ἐκτεθῇ εἰς τινα κίνδυνον· ἀλλ' ἡ βασίλισσα ἐπέμενε. Διὰ τοῦτο ὁ ὑπουργὸς καὶ ὁ στρατηγὸς Λεμέρης κατέβησαν, ἵνα ὦσιν ἕτοιμα νὰ βοηθήσωσι τὴν βασίλισσαν ἐν καιρῷ κινδύνου. Ἡ δὲ Α. Μ. συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ καὶ τοῦ μηχανικοῦ Κ. Σμίθ, κατέβη μετὰ ταῦτα. Φθάσασα δὲ εἰς τὸν βυθὸν ἐφάνταξε τὴν ἑαυτῆς ἀκολουθίαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἄνευ φόβου. Τοῦτο δ' εἰποῦσα, ὑπῆγεν εἰς τὴν κυριωτέραν στοὰν τοῦ ἀνθρακορυχείου, τὴν ἀγουσαν εἰς κατωμερὲς, ἔχον ὕψος 300 πήχεων, καὶ οὗτινος μέγα μέρος ἐστὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν. Φθάσασα δὲ εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ, καὶ κρατοῦσα κηρόν, ἠρώτησε διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς τούτου τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνθρακορυχείων. Ὁ διευθυντὴς ὡμολόγησεν, ὅτι οὐδεμία γυνὴ ἔκτε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ προβῇ τοσοῦτον· διὸ ἐξητάσατο καὶ ἔτυχε τῆς ἀδείας τοῦ νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ βυθοῦ λίθον πρὸς μνήμην τῆς τῆς βασιλίσσης ἐπισκέψεως.

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΘΡΑΚΟΡΥΧΕΙΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ.

ΙΤΑΛΙΑ.

Η ΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΙΝ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΑΡΙΒΑΛΔΗ.

Ὅτε ὁ Γαριβάλδης ἀποβᾶς εἰς Ῥήγιον προεῖπεν ὅτι τὴν 8 Σεπτεμβρίου θέλει εἰσθαι εἰς Νεάπολιν, διὰ νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν Piè di Grotta, ὑπέλαβόν τινες, σείοντες τὰς σοφὰς αὐτῶν κεφαλάς, τὴν ῥήσιν ταύτην οὐδὲν ἄλλο ἢ ἁπλοῦν κομπασμόν, ἀποβλέποντες εἰς τὰς ὑλικὰς δυσκολίας, τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, τὸν καύσωνα, καὶ ἄλλας περιστάσεις· καὶ ὅμως ὁ μέγας καὶ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὃν ἡ θεία πρόνοια ἄνωθεν ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἔσημον τὴν μυριοπαθῆ αὐτοῦ πατρίδα δὲν ἐψευσθη, ἀλλὰ τὴν 7 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐφθασεν εἰς Νεάπολιν. Ἰδοὺ δὲ πῶς ὁ παρ' αὐτῷ Ἄγγλος ἀνταποκριτὴς τοῦ Χρόνου περιγράφει τὰ τῆς πορείας, ἐξ οὗ ἀρυόμεθα τὰς λεπτομερείας ταύτας.

«Ἡ τῆς σάλπιγγος φωνὴ ἐγείρει ἡμᾶς περὶ τὴν 3 ὥραν τῆς προιΐας ἐκ τῆς εὐλογίας ἡ ὁποία σπανίως συμβαίνει νὰ μὴ ἦναι τὸ γυμνὸν ἔδαφος· ἀνοιχθεῖσαν περὶ τὴν 4 ὥραν, ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ προετοιμασθῶμεν τοὺς ἵππους μας· οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Γαριβάλδη εἶναι καὶ ἴδιοι ἑκατὸν ἱππόκομοι, διότι οἱ ὑπηρετοῦντες αὐτοὺς στρατιῶται μὴ ἔχοντες ἵππους, δὲν δύνανται νὰ ἀκολουθήσωσι, ἀλλ' ἔρχονται μετὰ τοῦ λοιποῦ στρατοῦ· ἑκατοντάς λοιπὸν θίδει τραφῆν εἰς τὸν ἵππον του, τὸν ποτίζει, θίτει τὸ ἐφίππιον, τοὺς χαλινοὺς, πλὴν τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν ἵππον ὀλίγ ἐκ τῶν ἀγκρατῶν αὐτοῦ συνταγματαρχῶν Trecchi καὶ Paygi–ὧν ὁ πρῶτος εὐγενὴς καὶ πλούσιος, ὑπάκουστος τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ—ἀνίβαζον καὶ περιπατοῦνται. Οἱ ἵππαι διανυκτερεύουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς βουστάσια· τὴν τροφὴν αὐτῶν πολλάκις μακρόθεν πρέπει νὰ ζητήσωμεν πολλάκις δὲ πρέπει νὰ πατήσωμεν εἰς τι βεῦρα ἐν μέλλον ἀπίγον· πολλάκις εἶναι ἀνάγκη νὰ φροντίσωμεν περὶ τῶν πετελῶν αὐτῶν· εὑρίσκομεν δὲ πετελοῦτὸ, οὔτινες εἶναι ὅλοις ἀνεπιτήδειοι. Τέλος πάντων ὁ στρατηγὸς ἵππεύει καὶ ἀπέρχεται, ἕκαστος δὲ πρέπει ταχύτις ὅσον δύναται νὰ τελειώσῃ, ἀνάτι ἐκείνος οὐδὲν πέρμενει. Βαθίσκοντες τέσσαρες ἢ πέντε ὥρας σταματοῦμεν περὶ τὴν 10 ἢ 11 εἰς τι χωρίον, ἢ εἰς τι δάσος ἀνὰ νὰ ζητήσωμεν ἄρτον ξηρὸν καὶ πλιόρον τυρὸν· πολλάκις δὲ μόνον χόρτον ἢ στάχυες τινὸς ἀραβοσίτου διὰ τοὺς ἵππους μας. Περὶ τὴν δείλην τὴν 3 ἢ 4 ὥραν ἀναχωροῦμεν ἐξαντλημένοι καὶ κεκμηκότες, καὶ ὀδοιποροῦμεν μέχρι τῆς νυκτὸς, ὅτε πρέπει νὰ φροντίσωμεν ποῦ θὰ διανυκτερύσωμεν. Ὁ κούσων καὶ ὁ κοπιαστὸς ἐνεα τρομερὰ· τὸ θέρος τοῦτο ἦτο ὅλως ἀσύνηθες· διότι ἐπὶ τρεῖς μῆνας οὔτε σταγὼν βροχῆς ἔπεσεν. Ἑνίοτε δὲ ἐρχόμενοι εἰς πόλις μεταβάλλομεν τὴν δίαιταν διανυκτερεύοντες εἰς τὸν οἶκον τοῦ δικαστοῦ ἢ εὐγενοῦς τινος καὶ κοκκινοκτιστρίνοι καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἀπειρκάλεστ γενόμεθα μετὰ μεγίστης πολυτελείας. Οἱ ἵπποι μας ἢ ἡμεῖς αὐτοὶ φίρομεν ὅτι ἐν ἔχομεν· πολλοὶ ἐξ ἡμῶν δὲν φίρουσιν οὐδὲν ἄλλο ἔνδυμα ἢ κόκκινον φλανέλινον ὑποκάμισον ἀνάπλεκτον πᾶν ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν ἔνδυμα. Οὐδὲν εἶναι σπανιώτερον τοῦ ὑδατος εἰς πολλὰ μέρη. Καίτοι δὲ στερούμενοι πολλάκις καὶ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων, μετὰ ἀτοιγενείου κυνισμοῦ ὑπομένομεν πάντα ταῦτα καὶ εἰμεθα πάντοτε εὐθυμοὶ καὶ φαιδροί. Ἀλλὰ ἄν ἔχει οὕτω καὶ ὁς πρὸς τοὺς ἵππους μας, οὕτινες ὀδοιόστες περὶ τὰ 25 καὶ 30 μίλια, ἐν τῷ μέσῳ πνιγηροῦ καύσωνος καὶ κονιορτοῦ, μὴ ἔχοντες περιποίησιν ὑπερβοντσιν πολύ, καὶ φαίνονται ὅτι εἶναι ἔτοιμοι νὰ πίσωσιν ἀφ' ἑς στιγμῆς ἐπιτύχωσιν αὐτοὺς τὴν πρωΐαν μέχρι τῆς ἑσπέρας καὶ ἐν ἀπαλλάσσονται τοῦ θέρους. Πάντες οἱ κάτοικοι ἀφ' ὧν μερῶν διερχόμεθα εἶναι ἀπίστημένοι· οἱ μὲν μὴ κυνηγετικὰ πυροβόλα, οἱ δὲ μὲ θόρατα, λόγχας, ἐν γένει δὲ μὲ τὰ πρωτόγονα γεωργικὰ ἐργαλεῖα. Ὅλον τὸ ἔθνος ἐξηῦρε—ἔθνος τὸ ὁποῖον ὁ Βουρβὼν ἐξόντησε πάσαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν νὰ καταβαλῇ καὶ μηδενίσῃ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον πάντατε προυξένησεν εἰς αὐτὸν μεγαλεπήρεια τοραχὴν ἢ ὅλον τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ Βασιλείου του, καὶ νὰν ἀποκαθιστῶ τοῦ ζυγοῦ, ἐγείρεται ὅλως θρῦνον νὰ μὴ ὑποπέσῃ πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν. Ἀνθρεῖοι Καλαβροί! ἡ ὡς ἀγρία χαρὰ, ὁ μανιώδης ἐνθουσιασμὸς ἢ οὐ ὑποδέχεται τὸν ἐλευθεραστὴν αὐτῶν εἶναι ἀπεριγράπτος. Οἱ τρόποι τῶν εἶναι ἀρχαϊκοὶ, πατριαρχικὸς ὡς ὁ τρόπος τοῦ ζῆν. Οὐ μόνον στεναχωρεῖται τὸν Δικτάτορα, χωρατεύουσι κὐτὸν καὶ περιπτυσσόμενοι, ἀλλ' ἀσπαζόνται καὶ περιπτύσσονται οἱονδήποτε ἐξ ἡμῶν, οἱονδήποτε μέρος ἡμῶν, τῶν ἵππων μας, τῶν ἐνδυμάτων μας, ἀμερμνοῦντες περὶ τῆς ταραχῆς ἣν μᾶς προξενοῦν· τρέχουσι νὰ μᾶς ὑπερετήσωσι, καὶ ὅν ἐξοδεύουσι τί νὰ κάμωσι διὰ νὰ μᾶς φανῶσι χρήσιμοι. Τὸ κακὸν τὰ πάντα ἐκατοπλούσιόν μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὰ καταλύματα μας, στρώνουσι στρωμνὰ τὰ ἴδια νὰ ἀναπαυθῇ ἕκαστος ἐν πρωΐαν τοῦ προσφερομένου γεύματος ἢ τὸ γλυὸ ἐλαιόφρον· μὸ προσφέρουσι ποτήριον οἶνον διὰ νὰ πίῃ, ποτήριον ὕδατος διὰ νὰ νιφθῇ· μὸ κλίνουσι τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀφέσῃ ἀνοικτὸν· μὸ λέγουσιν ὅτι ἡ νυκτερινὴ ψύχρα δὲ μὲ ἔλαβε τὸ ἀνοίγον· ἀφ' οὗ ὅμως μὲ καταλάβῃ ὁ ὕπνος κοιμοῦσι εἰσερχόμενοι κλείουσιν αὐτὸ, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι ἐν τῇ πικρᾷ ἀγωνίᾳ τοῦ σωματίου. Τὸ θέτρον εἶναι ἀφθονον, ὁ δὲ κόμβος τὸν πρωΐαν οὐδέποτε λείπει, ὁλίγοι ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ τὸν κόμνουσιν ὅτι δύναται διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσωσι. Οἰονδήποτε δὲ ἀνόρθωτον καὶ ἂν ἀπαντήσωμεν, ἔχει καταλύσει τὴν πρᾶξιν ἢ ἐγένετο θῦμα αὐτοῦ ἢ φίλος τοῦ τὸν τὰ μᾶς διηγῇ· ὁ λαὸς χαίρεται τὸ παρὸν καὶ ἀρίνει εἰς λήθην τὸ παρελθόν. Τὰ δὲ θένη τὸν διακοσιχίλιον Νεαπολιτικὸν στρατιωτικὸν εἶναι οἰκτρὰ· περὶ τὰς 23,000 ἀνδρῶν, γυμνῶν, ἀνυποδύτων—ἐπειδὴ ἐπώλησαν τὰ ἐνδύματα τῶν—ἀποπλανόμενοι, καὶ πεινῶντων ἀπηγήσαμεν καθ' ὁδὸν· διότι κὰ τὰ μέσα δὲ ὧν κατοικεῖται ἐχορήγουν αὐτοῖς ἐν καρίνοις (περὶ τὰ 35 λ.) ἐξοντελήθησαν. Ὁ δὲ Γαριβάλδης ἔχει νὰ ὁρίῃ τὸν ἴδιον στρατὸν ἕπεται δὲ καὶ αὐτὸ ἡ διατρόπιτις τῶν ὀθίων τούτων γυμνῶν καθίστησι τὴν περίθαλψιν αὐτῶν ὀδυνατὸν· ἀναμφιβόλως μέρος ἀφίωσε αὐτῶν θίλει χαθῇ, καὶ ὅμως ἡ ἐθίκα τῆς θίας, ἐνῷ θὰ αἰσχύνονται νὰ ζητεύσωσι, φαίνεται ὅτι ἀν ἐπέρχεται εἰς αὐτούς.»

Οὕτω δὲ ὁδεύων ὁ Γαριβάλδης καὶ ἐπί τινας ἡμέρας 40 μίλλια καθ' ἑκάστην ἐφθασε τὴν 6 εἰς Σάλερνον, ἐνῷ μόλις πρὸ τινων ἡμερῶν ἦτο εἰς τὸν Φάρον. Ὁ δὲ βασιλεὺς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀναχώρησις ἦτο ἀποφασισμένη, ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀνεβάλλετο, συγκαλέσας τὴν 5 τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ἐθνοφυλακῆς εὐχαρίστησεν αὐτοὺς διὰ τὴν διαγωγήν των, προσθεὶς αὐτοῖς ὅτι ἑῶσκε διαταγὰς εἰς τὸν στρατόν του νὰ σεβασθῇ τὴν πρωτεύουσαν. Οἱ δὲ στρατηγοί του τοὺς ὁποίους συνεκάλεσε τῷ εἶπον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸν στρατὸν, ὡς τῷ εἶχον εἰπεῖ καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν περὶ τοῦ ναυτικοῦ. Οἱ ὑπουργοὶ του ἐπρότειναν εἰς αὐτὸν νὰ σχηματίσῃ ἀντιβασιλείαν, ἀλλ' οὗτος ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν, ἀφεὶς εἰς τοὺς ὑπουργοὺς τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν. Ἐξήτησε δὲ διὰ τῶν ὑπουργῶν 220,000 δουκάτα διὰ τὸ στρατιωτ. ταμεῖον τῆς Γαέτης, καὶ 40,000 διὰ τὸ τῆς Καπύης. Τὴν δὲ διεδόθη ὅτι ὁ βασικεὺς ἀνεχώρει. Ἀμέσως τὸ κοινὸν, ὡς σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Βασιλέως, ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ καὶ τὸ ἐλαχιστον ἴχνος τοῦ Βουρβωνικοῦ οἴκου· ἐντὸς δύο ὡρῶν πάντα τὰ βασιλικὰ παράσημα ἐπὶ τῶν διαφόρων καταστημάτων ἐγένοντο ἀφανῆ, ἡ δὲ τρίχρους σημαία ἐκυμάτιζε παντοῦ ἀντ' αὐτῶν· πάντα δὲ ταῦτα ἐγίνοντο ἐξ ὥρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλέως. Τέλος πάντων περὶ τὴν 6 ὥραν μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ ἔσχατος τῶν Βουρβόνων ἀπεχαιρέτησε τὴν Νεάπολιν, ἀν ἔχει τὸν θρόνον του, ἐπιβιβασθεὶς εἰς Ἰσπανικὸν τι ἀτμόπλοιον. Ἀπέπλευσε δὲ τὴν 8 ὥραν παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ὅσα χρήματα ἠδυνήθη νὰ λάβῃ· κατέλιπε δὲ διαμαρτύρησιν ἐν ᾗ ἐκτίθησι τοὺς λόγους δι' οὓς ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ τῆς πόλεως, καὶ ὅτι ἔχει σκοπὸν ἐκτὸς αὐτῆς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ἀγῶνα.

Ἰδοὺ πῶς ἔχει ἡ διαμαρτύρησις·

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Β'.

«Ἀφ' οὗ τυχοδιωκτὴς οὐδενὸς κυρίωνος καὶ μεθ' ἑαυτοῦ πάντας τοὺς ἀπαιτούντας τὴν Κυβέρνησιν ἔχων, προσβαλὼν τὴν χώραν ἡμῶν, ἐν ὀνόματι Ἰταλοῦ ἡγεμόνος συγγενοῦς καὶ φίλου ἡμῶν, ἐπὶ πάντα μένες ἐσον ἠδυνήθημεν ἡρωϊκῶς ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἀνεξαρτησίας τοῦ κιπτέρου Κράτους.

«Ἀλλ' ἡ τύχη τοῦ πολέμου ὑπῆρξεν ἡμῖν ἐναντία. Τὸ ἀπονενοημένον ἐπιχείρημα οὐτοσὶ ἔτε τοῦ ἐπιτηρήσου τρόπον ἢ εἰρμάνος ἀγρῶν διακυρήσεται ἀγωνιω, καὶ ὅπερ ἐντοῦτοις, ἐνῷ ἐπιπρηγκτεῖται συμφορᾶς πρὸς ἡμᾶς ἔγινοντο, ἔλαβεν ἐν τῇ Κρήτῃ αὐτοῦ τὴν πρωτότερον ὑποστάρξεν καὶ βούλεται, τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο πρὸς ὃ ἡ Εὐρώπη, τὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἐπεμβάσεως ἀκκηρύξασα ἀδικεῖ κρᾶμα ἀνεπτύξῃ, καταλείπουσα ἡμᾶς νὰ καταπολεμήσωμεν τὸν κοινὸν ἐχθρὸν, ἐπιφέρει νὰν κατὰ τῆς ἡμετέρας πρωτευούσης τὰ ἀπαίσια αὐτοῦ ἀποτελέσματα. Ὁ στρατὸς τοῦ ἐχθροῦ πλησιάζει ἤδη εἰς τὰ πύρῃ.

«Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ τε Σικελία καὶ αἱ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐπαρχίαι, αἵτινες πρὸ πολλοῦ συνεπαράκουσιν, ἀποστάσαι ἐν τοσούτῳ μεγάλῳ ἀνυβρισμῷ κατέστησαν προσκυνᾶς Κυβερνήσεις ὑπὸ τὴν τέτλον καὶ τὴν ῥηγὴν προστασίαν τοῦ ἀνωτέρω ἡγεμόνος, καὶ ἐνεπιστεύθησαν εἰς λεγόμενον Δικτάτορα πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ τὴν τύχην αὐτῶν.

«Ἠσπούδεστε εἰς τὰ ἡμέτερα δικαιώματα τὰ ἐπὶ τῆς ἱστορίας, τῆς ἀλληλοβοηθοῦς συνθήκης, καὶ τοῦ ὁμροσίου τῆς Εὐρώπης ὁκαίου ἐρεισθέντα, θέλομεν ἐπιπτάνοι ἐφ' ἐσον δυνάμεθα τὴν ἡμετέραν ὑπεράσπισιν, καὶ οὐδεμιᾶς θυσίας θέλομεν φείσθαι ἵνα κάωμεν τὴν πατρίδα ταύτην, τὴν ἔνδοξον ἐστεω τῶν ἀρχαιοτάτων ἀνακνάσεων, τὴν μητέρα τῆς εὐνικῆς τέχνης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπὸ τῶν θεινῶν τῆς ἀναρχίας καὶ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

«Ἐπομένως θέλομεν ἀποφυθῆ μετὰ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ πέρεν τῶν τεταγῶν, ἀνεπτυθέντοι εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην τῶν ἡμετέρων ὑπηκόων τὴν ἀνεπερφ τῆς τάξεως καὶ τὴ πρὸς τὴν ἀρχὴς εἴδας.

«Λαοῦστες δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔχομεν συνείδησιν καθήκοντος, τὸ ὁποῖον τὰ ἔρχαια ἡμῶν καὶ ἀδιαμφισβήτητα δικαιώματα, ἡ ἱστορικὴ τιμὴ, τὰ συμφέρον τῶν ἡμετέρων πλησιόχωρον καὶ ἀπεδόχων, καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἡ συμφέρα τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ὑπηκόων, ἐπιβάλλει ἡμῖν· θέλομ διαμαρτυρομθα τρανῶς κὰθ' ὅλον τὸν γεγενημένον, μέχρι τοῦδε γενομένων καὶ γενησομένων πράξεων. Δικτυοῦμεν πάντα τὰ δικαιώματα ἡμῶν καὶ προνόμια τὰ πηγάζοντα ἐκ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἀναφαιρέτων νόμων τῆς διαδοχῆς καὶ τῆς ἰσχυρᾶς τῶν συνθηκῶν καὶ ἐπιτέλεως δικαιρύτερον ὅτι πάσαι αἱ βρθεῖσαι πράξεις καὶ τὰ ἐκ τούτων συμβάντα εἶναι μηδὲν, ὅλως κενὰ καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὅσον ὅ'ἀορρῆ πρὸς ἡμᾶς, ἐνεποθέτομεν τὸ δίκαιον ἡμῶν καὶ τὸ δίκαιον τοῦ λαοῦ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἔχοντες τὴν ἀφρόκαντον πεποίθησιν ὅτι κατὰ τὸ βρυχὺ τῆς βασιλείας ἡμῶν ἐιδεστραμ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῆς εὐμαρείας καὶ τοῦ καλοῦ τῶν ὑπηκόων ἡμῶν ἐμεριμνήσαμεν.

«Ἀποδείξεις δὲ τούτου εἶναι αἱ θεσμοὶ τοῦς ὁποῖους ἀμετακλήτως ἐγνωθημεν. Ἡ διακριτόρτης αὐτῶν θέλει κατοπτεισθῆ πρὸς πάσης τῆς αὐλῆς, καὶ ὑπογραφεῖσα ὑφ' ἡμῶν, τεθεῖσα τῆς Βασιλικῆς Σφραγῖδος· καὶ προτυαγορευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, θέλει κατατεθῆ εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον, ἵνα εἴχωμ τεμαχεσθῆς ἡμῶν ἀπορρέσεως τοῦ νὰ προβάλωμεν ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ τὸ δίκαιον κατὰ τῆς βίας καὶ τοῦ φρεγεμένου.

«ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Β'.

«Ἐν Νεαπόλει, 6 Σεπτεμβρίου 1860.»

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ.

«Μετὰ τῶν τοῦ βασιλέως ἀναγεγραμμένων καθηκόντων τὰ ἐν καιρῷ συμφορῶν εἶναι τὰ μέγιστα καὶ ἀνεπιφόβατα, καὶ ταῦτα θέλω ἐκπληρώσει τὰς ἀστρεῖας καὶ μετὰ ἀκριβείας γαλήνιον καὶ κεθαρᾶς, ὡς ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους τοιούτου μονάρχου. Πρὸς τὸν λαὸν τῆς μητροπόλεως οὗ ἐστὲ εἴλημν μέλλω νὰ ἀποχωρήσθῆ ἔτι ἀπαξ πρὸς τὸν ἀκοσμὸν τοῦτον ἀποτείνομαι.

«Λόγοι πολεμικὰ, ἀναστῆσι τοῦ δικαίου τῶν εὐνῶν ἐγερθεὶς, ἐπέβρομε τὴν ἐκεῖ ἐπιφάτειαν, ἐνῷ μεθ' ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἐστέλουν εἰς ἀρωγῆ.

«Τὸ μεταβληθὲν τῆς Κυβερνήσεως σύστημα, καὶ ἡ πρὸς τὰς μεγάλας τῆς Ἰταλικῆς ἐθνοσύστασε ἀρχὰς ἀρστοκεῖς που εἶν ἔρκεισον ν' ἀπομακρύνωσι τὸν πόλεμον, πρὸς δὲ τούτοις ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπαρκείσεως τῆς ἀκεραιότητος τοῦ Κράτους ἐπέβαλλον εἰς ἐμὲ τὰς ὑπερόχοντας τῶν συμβάντων τὰς ὁποῖς πάντοτε ὑπόκειμαι. Ὅθεν ἐπιτάσμις ἀπεκρατήρασι κατὰ τῶν ἀπερχομένων τούτων ἐχθρικῶν πρᾶξεῖς, περὶ οὗ τὸ παρὸν καὶ μέλλον θέλουσιν κρίνει.

«Τὸ παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ αὐλῇ διπλωματικὸν σῶμα ἐγνώρισεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης ἐπιδρομῆς τὴν αἰσθήματον ἐπληρωθεὶν ὁ κόρδιε μου ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μου, καὶ ὑπὲρ τῆς περιπλοκῆς ταύτης πόλεμο, ἔνα ἐξωφαλῆσκ αὐτὴν τῆς κατεστροφῆς καὶ τοῦ πολέμου, καὶ σώσον τοὺς κατοίκους αὐτῆς καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν των, τὰς ἱερὰς ἐκκλησίας τοῦ κυρίου τῆς τῆς θρησκείας αὐτοῦ ἀγιωτάτας τοῦ, τὰ ταμεῖα τῆς τέχνης καὶ πάν ὅτι ἀποτελεῖ τὴν κατρονιρόσεστον αὐτῆς πολιτεῖαν καὶ τὰ μεγαλεῖον αὐτῆς, καὶ τὸ ὁποῖον, ἐν κληρονομιᾷ τῶν μεταγενεστέρων γενεῶν, εἶναι ἀκόμτερον τῶν προτκαρίων παθῶν.

«Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς ἐπικηρύκεως τῶν ἐπαγγελιῶν τούτων. Ὁ πλέρμος προσεγγίζει· εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως καὶ μετὰ μεγίστης λύπης πρέπει νὰν μετὰ μέρους τοῦ στρατοῦ μου ἀναχωρήσω καὶ νὰ καταφύγω ὅπου ἡ ὑπεράσπισις τῶν ἐμῶν δικαιωμάτων μὲ καλεῖ. Τὸ λοιπὸν τὸ στρατό μου μετὰ τῆς ἐντίμου ἐθνοφυλακῆς θέλει μείνει ἐνὸς προστατεύσῃ τὴν πρωτεύουσαν, τὴν ὁποίαν ὡς ἱερὸν θησαυρὸν συνιστῶ εἰς τὸν ζῆλόν του ὑπουργεῖου, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν τιμὴν καὶ τὰ ὅπερ τῆς πόλεως αἰσθήματα τοῦ Δημάρχου τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς ἐθνοφυλακῆς νὰ ἐπιφυλάξωσι τὴν περιπιμένην μου ταύτην γνῶ ἀπὸ τῶν ἐπιστρεφῶν δι-χοντιῶν καὶ τῶν ἐμφυλίου πολέμου καὶ πρὸς τοῦτο δίδω αὐτοῖς πᾶσαν ἐξουσίαν.

«Ἂς ἀπόγονος δυναστείας ἥτις ἐπὶ 126 ἔτη ἐδκαλεύσεν ἐπὶ τῆς ἠπείρου ταύτης ἀφ' οὗ ἐτέσασεν αὐτὴν τῶν ὁυνῶν μακρᾶς ἀντιδικαλίας, ἐν αὐτῇ ἔχει τὰς συμπαθείας μου. Εἶμαι Νεαπολίτανός, καὶ ἐὰν ὑπάρχει ἄνευ πικρᾶς λύπης ν' ἀπευθύνω λόγους ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου ὑπηκόους, τοὺς συμπολίτας μου.

«Ὁπόταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τοῦ ἀπόστρατ τοῦ ἀνεμοῦ ἐν τῷ ἀνεμῷ τῆς τύχης, ἀνεπτυθέντοι εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην τῶν ἡμετέρων ὑπηκόων τὴν ἀνεπερφ τῆς τάξεως καὶ τὴ πρὸς τὴν ἀρχὴς εἴδας.

«Λαοῦστες δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔχομεν συνείδησιν καθήκοντος, τὸ ὁποῖον τὰ ἔρχαια ἡμῶν καὶ ἀδιαμφισβήτητα δικαιώματα, ἡ ἱστορικὴ τιμὴ, τὰ συμφέρον τῶν ἡμετέρων πλησιόχωρον καὶ ἀπεδόχων, καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἡ συμφέρα τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν ὑπηκόων, ἐπιβάλλει ἡμῖν· θέλομ διαμαρτυρομθα τρανῶς κὰθ' ὅλον τὸν γεγενημένον, μέχρι τοῦδε γενομένων καὶ γενησομένων πράξεων. Δικτυοῦμεν πάντα τὰ δικαιώματα ἡμῶν καὶ προνόμια τὰ πηγάζοντα ἐκ τῶν ἱστορικῶν καὶ ἀναφαιρέτων νόμων τῆς διαδοχῆς καὶ τῆς ἰσχυρᾶς τῶν συνθηκῶν καὶ ἐπιτέλεως δικαιρύτερον ὅτι πάσαι αἱ βρθεῖσαι πράξεις καὶ τὰ ἐκ τούτων συμβάντα εἶναι μηδὲν, ὅλως κενὰ καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος. Ὅσον ὅ'ἀορρῆ πρὸς ἡμᾶς, ἐνεποθέτομεν τὸ δίκαιον ἡμῶν καὶ τὸ δίκαιον τοῦ λαοῦ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἔχοντες τὴν ἀφρόκαντον πεποίθησιν ὅτι κατὰ τὸ βρυχὺ τῆς βασιλείας ἡμῶν ἐιδεστραμ περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῆς εὐμαρείας καὶ τοῦ καλοῦ τῶν ὑπηκόων ἡμῶν ἐμεριμνήσαμεν.

«Ἀποδείξεις δὲ τούτου εἶναι αἱ θεσμοὶ τοῦς ὁποῖους ἀμετακλήτως ἐγνωθημεν. Ἡ διακριτόρτης αὐτῶν θέλει κατοπτεισθῆ πρὸς πάσης τῆς αὐλῆς, καὶ ὑπογραφεῖσα ὑφ' ἡμῶν, τεθεῖσα τῆς Βασιλικῆς Σφραγῖδος· καὶ προτυαγορευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, θέλει κατατεθῆ εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργεῖον, ἵνα εἴχωμ τεμαχεσθῆς ἡμῶν ἀπορρέσεως τοῦ νὰ προβάλωμεν ἀπὸ τοῦ λόγου καὶ τὸ δίκαιον κατὰ τῆς βίας καὶ τοῦ φρεγεμένου.

«ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Β'.

πόλεως. Οὗτω δ' ἡ Σαρδικὴ κυβέρνησις ἔχουσα τὸν Νεαπολιτανικὸν στόλον καὶ καταλαβοῦσα τὰς ἔχυρας τῆς Νεαπόλεως θέσεις δεικνύει φανερῶς τὴν πρόθεσιν αὐτῆς πρὸς τὴν προσάρτησιν. Πάντα δὲ ταῦτα γίνονται οὐ μόνον τῇ συναινέσει ἀλλὰ ῥητῇ αἰτήσει τοῦ Γαριβάλδη, ὅστις βεβαίως οὐδένα φόβον δεικνύει ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ θέλει ἀναμιχθῇ εἰς τὰ πεπραγμένα αὐτοῦ μεγάλα ἐπιχειρήματα. Ταῦτα δ' ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Χρόνου λέγει ὅτι ἡ λεγομένη μεταξὺ Καβοῦρ καὶ Γαριβάλδη δυσμένεια ἦτο κατὰ μέρα προσποιημένη· κατ' αὐτὸν δὲ ὁ Γαριβάλδης διεκπεραώσας τὰ τῆς Νεαπόλεως. καὶ πρὸς τοῦτο θέλει δαπανανήσει μίαν ἢ δύο ἑβδομάδας, τότε ἐὰν ὁ Λαμορσιέρος ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Βουρβῶνος, ἢ ἀν ὁ Βουρβὼν καταφύγῃ εἰς τὴν Παπικὴν ἐπικράτειαν, ἀναγκαίως θέλει φέρει τὸν πόλεμον ἐντὸς τοῦ Παπικοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἐπιθυμεῖ.

Ὁ Γαριβάλδης συνέστησε τὸ ἑξῆς Ὑπουργεῖον, ἀναθέσας τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ εἰς τὸν στρατηγὸν Κοσένς. Κοσένς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν. Δεσὸγετ ὑφυπουργὸς. Λιβέριος Ῥομάνος ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν. Πιζανέλλης ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Ζιάχης ὑπουργὸς ἢ διευθυντὴς τῆς Ἀσυνομίας. Δεκαίσαρος τῶν Οἰκονομικῶν. Ἀρδούτης διοικητὴς τῆς πόλεως καὶ ὅλης τῆς περιφερείας τῆς Νεαπόλεως. Ὁ διορισμὸς τοῦ Ῥομάνου καὶ Ζιάχη, ὑπουργῶν τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου μετὰ τὸ σύνταγμα, ὁλίγον ἐνῆρετησε.

Ὁ στρατηγὸς Σιρτόρης διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Δικτάτωρος· ὁ συνταγματάρχης Βερτάνης Γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Δικτάτωρος· ὁ Ἱππότης Κολόννας, Σύνδικος τῆς Νεαπόλεως, καὶ ὁ δικηγόρος Μιηόνας Γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας.

Οἱ εἰς Πάζαρου συλληφθέντες αἰχμάλωτοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τσιαλδίνη ἔφθασαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁ ἐπίσκοπος Βέλλας ἐστάλη ὡς αἰχμάλωτος εἰς Τουρίνον.

ΣΑΛΔΗΝΙΑ.

*Ἡ Γνώμη τοῦ Τουρίνου, ἡμιεπίσημος ἐφημερὶς, ἑδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον τῆς ἑνδεκάτης ἄρθρον περὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Πεδεμοντίου, ἐν ᾧ λέγει τ

Η ΝΕΑ ΓΕΦΥΡΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ ΕΝ ΚΑΝΑΔΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. (Ἴδε τὰ κατὰ Πρίγκηπος τῶν Οὐέλς, σελ. 290.)

Η ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. (Ἴδε σελ. 301.)

Ἰδοὺ τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τοῦ ἀποσταλέντος ἐγκυκλίως, κατὰ τὴν 12ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1860, πρὸς ἅπαντας τοὺς εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀντιπροσωπεύοντας τὴν Σαρδικὴν κυβέρνησιν, δι' οὗ ἐξηγοῦνται καὶ τὰ αἴτια καὶ ὁ σκοπὸς τῆς εἰσελάσεως τῶν σαρδικῶν στρατευμάτων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Μάρκ καὶ Ὀμβρίᾳ.

ΤΠΟΜΝΗΜΑ.

Ἡ ἐν Βιλλαφράγκᾳ εἰρήνη, χορηγήσασα εἰς τοὺς Ἰταλοὺς τὴν ἐξουσίαν τοῦ διέπειν τὰ τῆς ἑαυτῶν ὑπάρξεως, ἐπέτρεψεν εἰς τινας τῶν λαῶν τῶν βορείων καὶ τῶν μέσων ἐπαρχιῶν τῆς Χερσονήσου, ὅπως ἀναπληρώσωσι τὰς εἰς ξένην ἐπίφοραν ὑπαγομένας κυβερνήσεις αὐτῶν, διὰ τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως τοῦ βασιλέως Βίκτορος Ἐμμανουήλ.

Ὁ μέγας οὗτος μετασχηματισμὸς ἐξετλίσθη ἐν εὐταξίᾳ θαυμαστῇ καὶ ἄνευ ἐλαχίστης παρασαλεύσεως τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Τὰ ἐν τῇ Ἑμιλίᾳ καὶ Τοσκάνῃ γενόμενα ἀπέδειξαν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτι οἱ Ἰταλοί, πόρρω πάσης ἀκαρχαιᾳ τάσεως διωτεδοῦντες, οὐδὲν ἄλλο ἐζήτουν ἢ τὸ ὑποτάσσεσθαι εἰς πολίτευμα ἐλεύθερον καὶ ἐθνικόν.

Ἐὰν ἡ μεταπολίτευσις αὕτη ἐξετείνετο ἐφ' ἅπασαν τὴν Χερσόνησον, τὸ Ἰταλικὸν ζήτημα ἦτο ἤδη λελυμένον· ἡ δὲ Ἰταλία, ἐγίνετο οὕτως, οὐχὶ αἴτιον φθόνου καὶ κινδύνου, ἀλλὰ στοιχεῖον εἰρήνης καὶ συντηρήσεως. Ἀλλὰ, κατὰ τύχην κακὴν, ἡ ἐν Βιλλαφράγκᾳ εἰρήνη μέρος μόνον τῆς Ἰταλίας περιβλεδοῦσα, τὴν μὲν Ἐνετίαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Αὐστρίας ἐγκατέλιπε, εἰς δὲ τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν, καὶ τὰς ὑπὸ τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τοῦ Πάπα ἐπαρχίας, οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἐπήνεγκε.

Καὶ νῦν μὲν ὁ λόγος οὐχὶ περὶ ἐξετάσεως τοῦ ἐνεστικοῦ ζητήματος· ἀρκούμεθα μόνον λέγοντες ὅτι ἐν ὅσῳ τὸ ζήτημα τοῦτο μένει ἄλυτον, οὐδὲ ἐδραία οὐδὲ εἰλικρινὴς ἔσται ἡ εἰρήνη τῆς Ἐυρώπης· διότι ἐκαπολέπεται ἐν Ἰταλίᾳ ἰσχυρὰ ἀφορμὴ ταραχῶν καὶ ἐπαναστάσεων, ἥτις, ἐνεστίου πάσης προσπαθείας τῶν κυβερνήσεων, ἀπειλᾶται ἀδιακόπως, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀποστασίαν καὶ πόλεμον. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνάγκη πᾶσα ἵνα ἀνακθέσωμεν εἰς τὸν χρόνον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου περιμείνωμεν τὴν λύσιν αὐτοῦ. Οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ συμπάθεια ἡ ἐλλόγως ἐμπνέει ἡ ἀδλία καὶ ὠσκαρέα ἐπὶ χεῖρον τρεπομένη καταστασις τῶν Ἑνετῶν, ἡ Εὐρώπη οὔτω προκατέρχεται τὴν σήμερον ὑπὸ τὴν ἀκαταλογίστων συνεπειῶν τοῦ πολέμου, οὗτος ἐπιποθεῖ τὴν εἰρήνην, καὶ τοιαύτη ὑπάρχει ἡ ἀκαταμάχητος ἀνάγκη τῆς εἰρήνης, ὥστε φρόνιμον ἐστὶ τὸ σιδαδῆναι τὴν ἑαυτῆς θέλησιν. Ὅμως, ἄλλως πως ἔχουσι τὰ πράγματα τῶν μεσαίων καὶ τῶν νοτείων χωρῶν τῆς Χερσονήσου.

Ὁ νεαρὸς τῆς Νεαπόλεως βασιλεὺς, προσελωμένος εἰς πατροπαράδοτον πολιτικὸν σύστημα, δίδηρον καὶ δι' ἑαυτόν, ἐδίδηρον καὶ διὰ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἅμα ἀνεδδὴς ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐτάχθη διάτραυος πολέμιος τῶν ἐθνικῶν φρονημάτων τῶν Ἰταλῶν, πολέμιος κατὰ τῶν ἀρχῶν τῶν διαπουεῶν τοὺς πεποιειημένους τόπους. Κωρεύων πρὸς τὰς συμδουλὰς τῆς τε Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, πορρῶν συνάμα καὶ τὰς νουδεσίας ἄλλας τινὸς κυδερνήσεις, δι' καὶ τὴν σταθερὰν καὶ εἰλικρινῆ φιλίαν ἐγνώριζε, καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῆς πρὸς τὸ ἄρχειν σωρὸς ἐγίνωσκε, ἀπέρριψεν ἐπὶ ὀλόκληρον ἐκνατὸν, καὶ τὰς προσπαθείας ἁπάσας τοῦ βασιλέως τῆς Σαρδηνίας, τὰς τεινούσας εἰς ἀγωγὴν αὐτοῦ εἰς πολιτικὸν τι σύστημα, μάλα σύμμορφον πρὸς τὰ κυρίνοντα τὸν Ἰταλικὸν λαὸν φρονήματα.

Ἀλλ' ὅσων ἡ δικαιοσύνη καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ἀπέτυχον, ταῦτα ἡ ἐπανάστασις κατώρθωσεν. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη ἡ θυμασία, ἥτις ἐνέπησε θάμβους τὴν Εὐρώπην σύμπασαν, ὡς ἐν ἐκ θείας προνοίας ἐγένετο, καὶ ἐνεποίησεν αὐτῇ θαυμασμὸν ὑπὲρ τοῦ περιελεοῦς μαχητοῦ, οὗτινος τὰ ἔνδοξα ἄθλα ἐκπαολοῦσιν εἰς τὸν νοῦν τὰ ἀκατάληπτα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας ἀποφθέγματα.

Ἡ κατὰ τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως γενομένη μεταπολίτευσις, οὐδὲν ἧττον ὑπάρχει νόμιμος τῆς μεταπολιτεύσεως τῆς μέσης Ἰταλίας, καί τοι ἐκτελεσθεῖσα διὰ μέσων ἔλαττον εἰρηνικῶν καὶ κανονικῶν. Αἱ συνέπειαι αὐτῆς εἶσιν ἐπίσης εὐνοϊκαὶ εἰς τὰ ἀλληθῆ συμφέροντα τῆς τάξεως καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας.

Ἅμα ἡ Σικελία καὶ ἡ Νεάπολις, ὡς μέρη τοῦ ὅλου, συνταυτισθῶσι μετὰ τῆς μεγάλης ἰταλικῆς οἰκογενείας, οἱ ἐχθροὶ τῶν δρόνων ἀποδαλλουσι πᾶν ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῶν μοναρχικῶν ἀρχῶν· τὰ δὲ ἐπαναστατικὰ πάθη στερούνται τοῦ πεδίου ἐκείνου, ἔνθα αἱ ἀδιάπειραι αἱ τᾶ μάλιστα ἀπονενοημέναι, ῥιψασκιν πιδανότατα ἐπιτυχίας, ἡ τολλαχίστου, βεδαιότατα τοῦ διεγείραν τὴν συμπάθειαν ἁπάντων τῶν γενναιοφρόνων ἀνθρώπων.

Οὕτω δ' ἐχόντων τῶν πραγμάτων, εὐλόγως ἔσται ἡ εἰρήνη τῆς Εὐρώπης· διότι ἐκαπολείπεται ἐν Ἰταλίᾳ ἰσχυρὰ ἀφορμὴ ταραχῶν καὶ ἐπαναστάσεων, ἥτις, ἐνεστίου πάσης προσπαθείας τῶν κυδερνήσεων, ἀπειλᾶται ἀδιακόπως, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀποστασίαν καὶ πόλεμον. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνάγκη πᾶσα ἵνα ἀνακθέσωμεν εἰς τὸν χρόνον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου περιμείνωμεν τὴν λύσιν αὐτοῦ. Οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ συμπάθεια ἡ ἐλλόγως ἐμπνέει ἡ ἀδλία καὶ ὠσκαρέα ἐπὶ χεῖρον τρεπομένη καταστασις τῶν Ἑνετῶν, ἡ Εὐρώπη οὕ

ΧΟΥΛΙΤ ΧΑΙΕΣ, ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΛΑΥΟΝΣ.

Ὀλίγοι τόποι ὑπερτεροῦσιν, ὡς πρὸς τὴν ὡραιότητα, τὸν τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ ἐνδόξου τῆς Ἀγγλίας ναυάρχου Λάϋονς, οὗτινος τὴν βιογραφίαν δημοσιεύομεν σήμερον. Θάλασσα, νῆσοι, ὄασος, ποταμός, κοιλὰς καὶ λόφος, πάντα ταῦτα περιλαμβάνονται ἐντὸς ἐπιφανείας ὀλίγων μιλίων.

Πέριξ δὲ τῆς οἰκίας τοῦ ναυάρχου παρατροῦσιν διάφορα δένδρα καὶ φυτά· ἡ δὲ ἀρχικὴ οἰκία ἔλαβε μεγάλας ἀνασκευάς, ἀφ' ὅτου πρὸ ἑξήκοντα πέντε ἐτῶν ὁ Λόρδος Ἐδμοῦνδος Λάϋονς, πατὴρ ἔτι ὤν, ἔπαιζεν ἐν αὐτῇ. Αἱ μετὰ ταῦτα προσθῆκαι τοῦ τεθνεῶτος Λόρδου Κῆνε, καὶ τοῦ νῦν αὐτῆς κτήτορος Γεωργίου Νιτζόνσονος, ἐδελτίωσαν αὐτὴν μεγάλως. Ἐν αὐτῇ δὲ ἀπέθανεν ὁ ἥρως τοῦ Ἀργκιστὰν ἐν ἔτει 1844, καὶ ἐτάφη παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ εἰς Σοπλόν.

—

ΟΝΑΥΑΡΧΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΕΔΜΟΥΝΔΟΣ ΛΑΥΟΝΣ.

Ὁ Λόρδ. Ἐδμοῦνδος Λάϋονς ἐγεννήθη τῇ 21 Νοεμβρίου 1790, καὶ ἦν δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Λάϋονς, ταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ. Εἰσῆλθε δὲ νηπιόθεν εἰς τὸ περίφημον τότε σχολεῖον τοῦ Χάϋδ Ἄδδεϋ, καὶ ἐν ἔτει 1801 κατετάχθη εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικὸν ἐν τῇ βασιλικῇ ἀκατίῳ «Καρλότταν», καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἐν τῇ βασιλικῇ πλοίῳ «Μαίδστον», ὑπὸ τὸν πλίαρχον Μουθραί, ἀνάδοχον τοῦ ἀξιοδακρύτου αὐτοῦ υἱοῦ. Ἐν ἔτει δὲ 1807 εὑρίσκομεν τὸν γενναῖον ἄνδρα ὑπηρετοῦντα ὑπὸ τὸν Σὶρ Ἰωάννην Δουκοὺωρθ κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ὑπ' αὐτοῦ διάβασιν τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ἐν ἔτει 1810 ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Κῶλ κατὰ τὴν ἅλωσιν τῆς νήσου Βάνδας Νεῖρας. Τὸ δὲ ἑπόμενον ἔτος προσέβαλεν αὐτοπροσώπως τὸ φοβερὸν φρούριον τῆς Μαράκας, τὸ ὑπερασπιζόμενον ὑπὸ 54 πυροβόλων, διὰ μιᾶς λέμβου περιχούσης τριάκοντα καὶ τέσσαρας ἄνδρας. Ἀπεδίωξε δὲ τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν πυροβόλων του, καὶ ἀπέρρυσεν αὐτὸν ἀποπειραθέντα ν' ἀναλάβῃ αὐτὰ· καρφώσας δὲ ταῦτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ πλοῖον χωρὶς νὰ πληγωθῇ οὐδὲ εἷς τῶν ἐν τῇ λέμβῳ 34 ἀνδρῶν. Κατὰ Μάρτιον δὲ τοῦ 1821 διωρίσθη πλοίαρχος τοῦ πλοίου «Ρεβάλδος», ἐν ᾧ συνώδευε τὸν Λουδοβίκον ΙΙΙ', εἰς Γαλλίαν καὶ τοὺς συμμάχους ἡγεμόνας εἰς Ἀγγλίαν, καὶ μετεβίβασε τὸν Κύριον Πλάνταν, κομίζοντα, τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων. Κατὰ τὴν ἔναρξιν δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀδυνατοῦμεν νὰ παραστήσωμεν τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐν ταῖς κατ' αὐτὴν γενομένοις διαπραγματεύσεσιν. Ὅτι δὲ ἡ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ταύτην διευγωγὴ αὐτοῦ μεγάλως ἐξετιμήθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, τοῦτο καταδείκνυται ἐκ τῆς μετὰ ταῦτα ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ἔτη διαμονῆς αὐτοῦ ὡς πρέσβεως παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐν ἔτει 1833 συνώδευσε τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Ὄθωνα καὶ τὴν Βαυαρικὴν πρεσβείαν· ἀπὸ τοῦ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1835 μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1849 ἤν, ὡς προείπομεν, πρέσβυς ἐν Ἑλλάδι, ἀπὸ Φεβρουαρίου δὲ τοῦ 1849 μέχρι Φεβρουαρίου τοῦ 1851 ἐν Βέρνῃ, καὶ ἀπὸ Φεβρουαρίου τοῦ 1851 μέχρι Δεκεμβρίου τοῦ 1853 ἐν Στοκχόλμῃ. Ἔστοτε δὲ, ἐκραγέντος τοῦ Ῥωσσικοῦ πολέμου, διωρίσθη ἀντιναύαρχος τοῦ ἐν τῇ Μαύρῃ θαλάσσῃ στόλου, ὅτε ἐξετέλεστε κατόρθωμα ἰσοδύναμον μιᾶ μάχῃ, τὴν μετάβεβασιν δηλονότι τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς παραλίας τῆς Τουρκίας εἰς τὴν τῆς Κριμαίας. Ἡ θάλασσα ἐπὶ 16 μίλια ἦν κεκαλυμμένη ὑπὸ τῶν πλοίων αὐτοῦ, ἄνευ τῆς παρακμαζῆς συγχύσεως καὶ ἄνευ τῆς ἀπωλείας οὐδεμιᾶς ζωῆς. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος οὐ μόνον ἦν γενναῖος τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ μέγας τὸν νοῦν. Πυρὸς δὲ καὶ ἐν ταῖς μάχαις τοῦ Βαλουκλαβᾶ καὶ Ἰνκερμὰν, καὶ ἔστι γνωστὴ ἡ χαρὰ τοῦ Λόρδου Ῥάγλλαν ὅτε, μετὰ τὴν εἰς τὰ ὄρη τῆς Σεβαστουπόλεως ἔφοδον αὐτοῦ, εἶδε τὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ναυάρχου περίφημον πλοῖον «Ἀγαμέμνων.» Διὰ δὲ τὴς προσβολῆς τοῦ φρουρίου «Ὁ Κωνσταντῖνος» περιεποιήσατο ἑαυτῷ δόξαν ἀθάνατον, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Προσκληθεὶς δὲ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐν Παρισίοις πολεμικῷ συμβουλίῳ, ἐξεύθη ἰδιαιτέρας ὑπολήψεως παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

Ἐνουμενίσθη δὲ κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1814 τὴν Αὐγούσταν, δευτερότοκον θυγατέρα τοῦ τεθνεῶτος λοχαγοῦ Ἰωσὰ Ῥογέρου, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο θυγατέρας καὶ ἕνα υἱὸν, τὸν πλίαρχον Ἐδμοῦνδον Μουθραί Λάϋονς, γενεθέντα ἐν Κριμαίᾳ. Ἀπέθανε δὲ τῇ 23ῃ Νοεμβρίου 1858, καὶ ἡ κηδεία αὐτοῦ, ἣν παρέστησιν ἡ εἰκονογραφία ἡμῶν, ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη· προηγοῦντο τοῦ λειψάνου ἐπισκοπικὸς ἐνδεδυμένος ὁ Δήμαρχος καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον· μετὰ δὲ τὸ φέρετρον, τὸ ὀχούμενον ὑπὸ ἓξ ἵππων, ἕπετο πολλοὶ ἐπίσημοι εὐγενεῖς. Ἅμα δὲ ἔρθασαν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐκκλησίας ἐξήγαγον τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ φερέτρου καὶ, παικιζούσης τῆς μουσικῆς τὸ νεκρώσιμον ἆσμα, εἰσήγαγον καὶ ἐνεπίθηκαν αὐτὸν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖθεν δὲ ἐξήγαγον καὶ ἐνεπίθηκαν ἐν τῇ αἰωνίᾳ αὐτοῦ διαμονῇ τὸν γενναῖον καὶ ἀγαθὸν τῆς Ἀγγλίας ἄνδρα, περὶ οὗ ὁ Δοὺξ Νορθουμβερλάνδος ἔγραφε πρὸς τὸν ναύαρχον Ὀλαλόττον. «Ἔχετε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ὑμῶν τὸν ἄριστον ἐν τῇ διευθύνσει τοῦ Ἀγγικοῦ στόλου ἄνδρα· ὁ ἀνὴρ δ' οὗτος ἐστὶν ὁ Λόρδος Ἐδμοῦνδος Λάϋονς.»

—=—

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΣ.

(Μετάφρ. ἀνωνύμου Ποιήσεως).

Μία τῶν καλλιτέρων ἀπόψεων τῶν ἐνδόξων τούτων πεδίων, οὐ μόνον ἕνεκεν τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν ἀναμνήσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν φυσικῶν καλλονῶν, εἶναι ἡ δρομένη ἀπὸ τῆς ὁροφῆς καὶ τῶν πύργων τῆς ὑψηλῆς μητροπολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μιλάνου. Ὁ ἀναβὰς ἐκεῖ τῇ ἀλληθείᾳ μετεωρίζεται τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα. Ἐκστέρνθεν αὐτοῦ θεωρεῖ διαλάμποντα θέματα, κατασκίους πεδιάδας, καὶ κελαρύζοντα νάματα, τὰς δὲ κορυφὰς τῶν κυκνῶν ἐν τῇ ἀποστάσει ὁρῶν χιονοσκεπάστους. Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν ἐμπνευσθῇ!

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ γοητεύεται τὸ πνεῦμα ἡμῶν ἀπὸ μόνης τῆς ἐρασμίου τῆς φύσεως ὄψεως, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ὁμιμόνιον τῆς χώρας ταύτης, καὶ δικαίως ἀπαιτεῖ τὴν ἰδίαν μερίδα τοῦ σεβασμοῦ τῶν λοιπῶν ὁμοίων του. Ἐπὶ τῶν ῥοδοχρόων ἀκρωρειῶν τοῦ Μόντε Ῥόζα ἀτενίζει, καὶ ἐπὶ χιλίων ἄλλων κορυφῶν τῶν Ἄλπεων φρουρουσῶν τὰ κλίματα τῆς τερπνῆς χώρας, ἀλλ' οἱ ἰδέαι μου πλανῶνται εἰς ἐποχὰς ἄλλας, καὶ συνπνίζονται ἐνύπνια Μίλλοντος Χρόνου.

Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔκυπτε τὸ Λευκὸν Ὄρος τὴν πολὺν αὐτοῦ κεφαλὴν ἠρέμα ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς κακαλυμμένης παραθέσεων καὶ πόλεων, ἀγαλλομένων νῦν καὶ λουομένων ἐν τῷ ἐωθινῷ φωτί, καὶ μὲ φωνὴν βροντώδη ἤρχετο νὰ διεγείρῃ τὴν παρεληθοῦσαν τῆς πεδιάδος ἱστορίαν, ἀρότου ἑνέκεν οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ῥώμης μέχρι τῆς τελευταίας τοῦ σίτου ὡριμάσεως,—οἵας αἱμοστάτους καὶ αἱμοσταγεῖς ἱστορίας ὀν ἠθέλομεν ἀκούσει, οἵας πράξεις αἴσχους ἠθέλει ἀναμνήσει, οἷα ἐγκλήματα Ῥωμαίου τε καὶ Ἕλληνος, οἷον αἶσχος Βανδήλου τε καὶ Γαλάτου, οἵους ποταμοὺς αἵματος χυθέντας ἐν πολέμῳ, θρέψαντας καὶ λιπάσαντας τὸ πεινῶν ἔδαφος, οἵας πυραμίδας νεκρῶν, καὶ οἷαν παρελήλυθεν φοινικὴν ὀδὸν ὅλον ἠθέλεν ἐξιστορήσει!

Ὦ Ἰταλία! ἀριπρεπεστάτη Ἰταλία! Ὦ! δέσποινα ἀγνὴ καὶ περικαλλεστάτη! Διὰ νὰ παίξωσι μὲ τὴν μελαχὴν κόμην σου, ἢ νὰ λύσωσι τὴν ζώνην τῆς ὀσφύος σου, ἢ ὅπως ἴδωσι ὑπὸ τῶν μειδιώντων χειλέων σου τοὺς λευκοὺς ἐκ μαργαρίτων ὀδόντας σου, ἢ ὅπως περιπτυχθῶσι τῶν γονάτων σου καὶ σὲ λατρεύσωσιν, οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ κόσμου οὐδέποτε ἔπαυσαν ἀγωνιζόμενοι. Ἐπάλαιεν δὲ ἐπὶ τοῦ στήθους Σου, μέχρις οὗ κατελύθη ἐξέσου ὑπὸ τοῦ αἵματός Σου καὶ αὐτῶν, ὅτε αἱ μανθάνουσι κόραι τῶν ὀφθαλμῶν Σου ἐξέφρασαν πόνους ἀπαλπεσίας. Αὐτοὶ σὲ ἐρράπισαν, σὲ ἔδεσαν [μὲ ἁλύσεις, ἐρίμησαν τὴν πνοήν σου, κατεπάτησαν, ἐσύλησαν τὰ θλίγητρά σου, καὶ δεηκεῶς σὲ ἐτρωματίσαν μέχρι θανάτου, ὅπως σὲ ἁρπάσωσιν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἀντεξήλου.

Ὦ σορεὶ συσκιπτόμενοι καὶ ἐλπίζοντες! Ὦ ἀγαθοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἀγωνιῶντες καὶ ἀγρυπνοῦντες! οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν δὲν κύπτει νὰ σηκώσῃ τὴν ἐν τῷ τάφῳ κειμένην Ἰταλίαν, τὴν αἱμοστάγῆ μὲν ἀλλ' εἰσέτι οὐχὶ ἄπνουν. Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐγείρεται ὅπως μὲ δυνατὸν βραχίονα τὴν ὑπερκαπίσῃ ἀπὸ τῶν λιμαινομένων αὐτὴν Βασιλέων καὶ κληρικῶν, καὶ ἀπολύσῃς αὐτὴν τοῦ γνόφου τῆς νυκτὸς τὴν μεταφέρει εἰς τὸ φῶς τῆς ζωῆς;

Ἐγέρθητι ὦ Ἰταλία! Ὁ βραχίων σου μόνος πρέπει νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ καὶ ὑπερκαπίσῃ ἀπὸ τῶν στρατευόντων ἢ ἐνθρονισμένων τυράννων, ἀπὸ κηρυγμένων ἐχθρῶν καὶ ὑποβόλων φίλων. Ἐγέρθητι, ὦ Ἰταλία, Σὺ καὶ οἱ υἱοί σου! Καίτοι δεσμωμένη καὶ αἱμοσταγῆς εἶσαι ἔτι ἰσχυρά. Κέφον τὴς ἁλύσεις τῶν Γότθων καὶ τῶν Οὔννων καὶ πάντων τῶν κατὰ Σοῦ συνομνυόντων.

Ἐγέρθητι! καὶ πάλιν ἰδοὺ ἐγέρθητι! Ἔτο δὲ βεβαία ὅτι ὅπου ἂν πνεῦ λογικὴ ἐλευθερία, εὐχὴ θερμὴ καὶ ἀπὸ καρδίας θέλει ὑψωθῇ ἕτις τέλος εἰσακουσθήσεται. Ὁ Θεός Σου βοηθὸς καὶ σύνθημά Σου; Γυμνωθήτω τὸ φάγγανόν Σου, ἀκαπεταισθήτω ἡ σημαία Σου. Ἀγακίσθητι τὸν καλὸν τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα, καὶ γενοῦ τὸ κλέος τοῦ κόσμου!

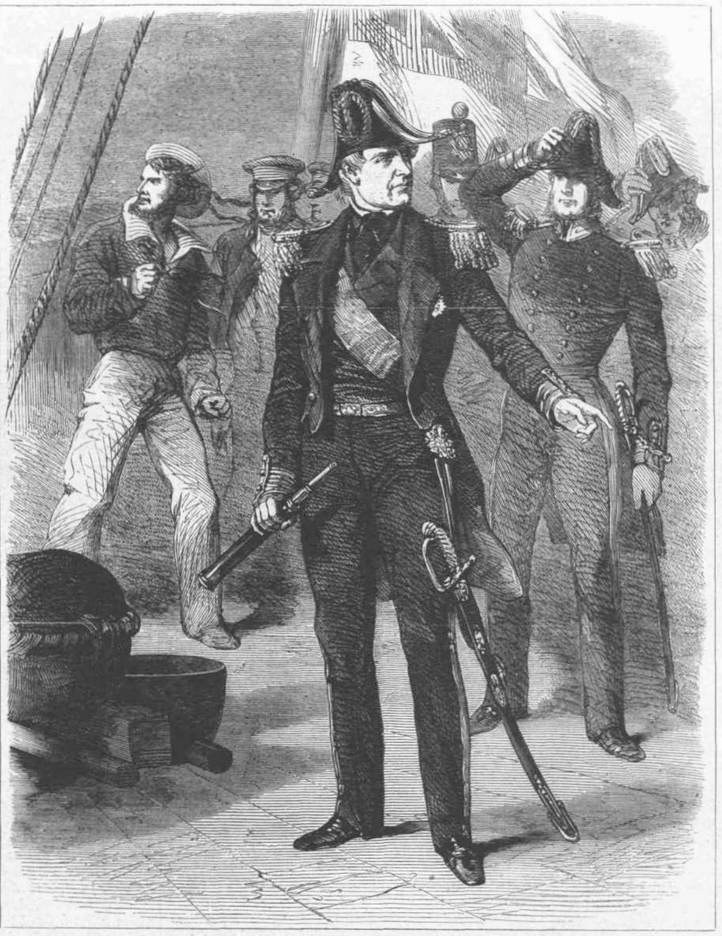

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΕΔΜΟΥΝΔΟΣ ΛΑΥΟΝΣ.

ΧΟΥΛΙΤ ΧΑΙΕΣ, ΤΟΠΟΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΛΑΥΟΝΣ.

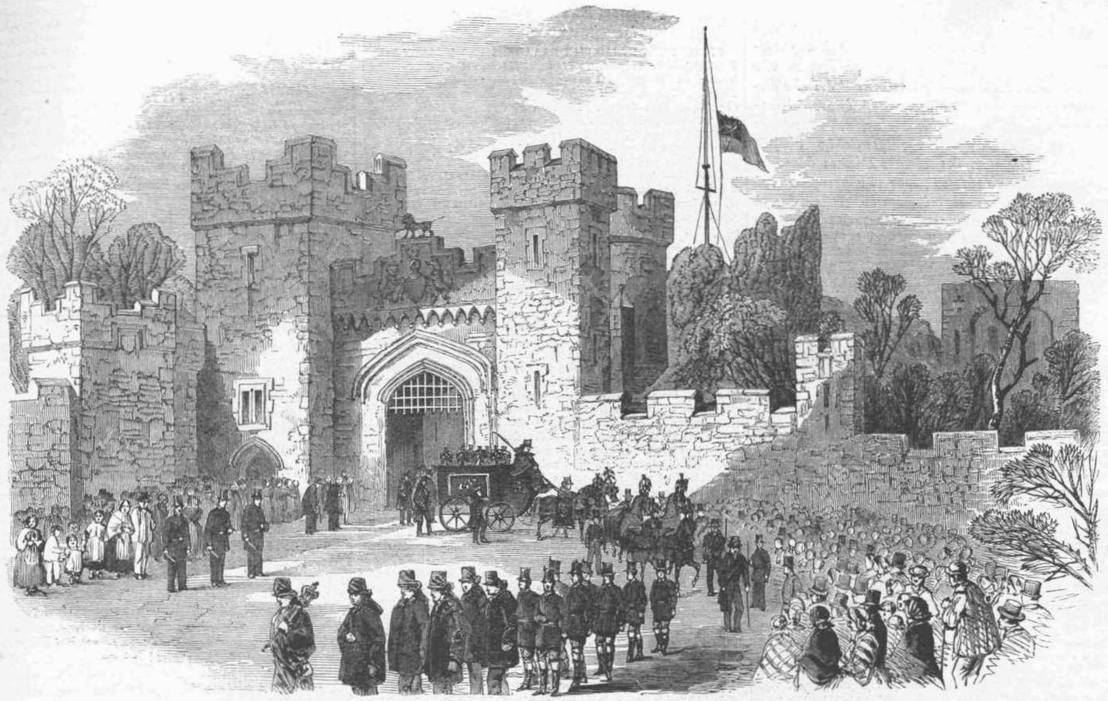

ΤΟ ΜΝΗΜΕΕΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΕΔΜΟΥΝΔΟΥ ΛΑΥΟΝΣ.

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΛΑΥΟΝΣ.

Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνικῶν μνημείων, ἅτινα παρατηρεῖ τις εἰς τὸν ἐν Λονδίνῳ μητροπολιτικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου διακρίνεται καὶ τὸ τοῦ Ἐδμούνδου Λαύονς, υἱοῦ τοῦ ναυάρχου Λαύονς, προσώπου τόσον γνωστοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν. Ἀντὶ πάσης ἄλλης περιγραφῆς ἀρκούμεθα νὰ δώσωμεν τὴν εἰκονογραφίαν μόνον τοῦ μνημείου τούτου, ὅπερ ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου Νόθλ κατὰ διαταγὴν τῶν συναδέλφων ἀξιωματικῶν τῆς Μιράνδας πλοίου, ἐν ᾧ εἶχε φονευθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ναυάρχου· ἐπλήρωθη δὲ τὴν 18 Ἰουνίου 1855, ὡς βλέπομεν ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἐν τῇ Μιράνδῃ, λαβὼν διαταγὴν παρὰ τοῦ πατρός του, ὅστις τότε ἦτο διοικητὴς τοῦ κατὰ τὴν Μεσόγειον καὶ Μαύραν θάλασσαν Ἀγγλικοῦ στόλου, νὰ προσβάλῃ ἐν Σεβαστουπόλει τὸ φρούριον Κωνσταντῖνος, καὶ τὴν 23 τοῦ αὐτοῦ ἐξέπνευσεν εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν.

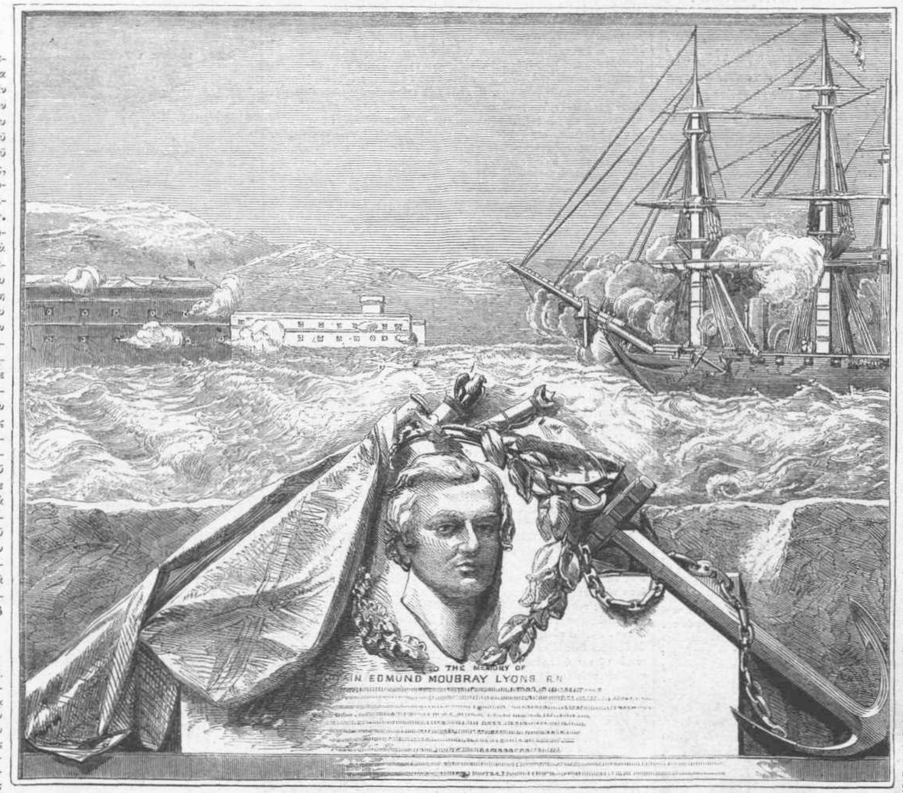

ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΛΑΥΟΝΣ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ.

Γαλλικὴ ἐφημερὶς, δημοσιευμένη ἐν Καλιφορνίᾳ περιέχει τὴν ἀκόλουθον ἀναλύσιν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἀναφορικῶς πρὸς τὰς κυριωτέρας χώρας. «Ὁ Ἄγγλος σύγκειται ἐκ πρόβειου κρέατος καὶ ὕδατος, ὁ Γάλλος ἐξ ὁμελέτας, βατράχων καὶ ὕδατος καὶ ὁ Γερμανὸς ἐκ τυροῦ, ζύθου καὶ ὕδατος.» Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀναλύσεως ταύτης, λέγει ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς, εἶναι Ἀμερικανὸς καὶ εἴτε ἐξ ὑπερηφανίας, εἴτε μετριοφροσύνης, οὐδεμίᾳ ποιεῖται μνείαν τῆς ἑαυτοῦ ἐθνικότητος. Ἀλλὰ προσκληθέντες ν' ἀναλύσωμεν αὐτὸν, εὑρομεν μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι συνίσταται ἐκ κακεινογουλίων, καπνοῦ καὶ ὕδατος.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ στρατηγὸς Βαρθολομαῖος, μέλος ἐν Πετροῦπόλει τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας καὶ στρατιωτικὸς διοικητὴς ἐν Τιρρίδι ἐδωρήσατο πρὸ μικροῦ εἰς τὴν Αὐτοκρατορικὴν Βιβλιοθήκην Παρισίων 77 νομίσματα τῶν Βασιλέων τῆς Γεωργίας καὶ τρία ἀρχαῖα νομίσματα τῆς Κολχίδος. Ἡ πολύτιμος αὕτη συλλογὴ ἀπεστάλη εἰς τὴν Βιβλιοθήκην διὰ τοῦ Κ. Βίκτορος Λαγλοὰ, μέλους τῆς ἐν Παρισίοις Ἀσιατικῆς ἑταιρίας, τοῦ ἀρτίως προσενεγκόντος ἐπίσης εἰς τὴν Βιβλιοθήκην 30 νομίσματα τῆς αὐτῆς χώρας. Μέχρι τοῦδε ἡ Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη εἶχεν ὀλίγα μόνον Γεωργιανὰ νομίσματα, ἀλλ' ἤδη κέκτηται εὐσυνοπτοτάτην σειρὰν ἐκτεινομένην ἀπὸ Γεωργίου τοῦ Α' 1014 μ.Χ. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων καὶ ἀποτελοῦσαν κατωτέραν μόνον συλλογὴν τοῦ ἐν Πετροῦπόλει Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου.

Ο ΔΗΜΟΣ Μασσαλίας, πρὸς τιμὴν τῆς εἰς τὴν πόλιν ἐπείνην ἐπισκέψεως τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς Αὐτοκρατείρας, ἐβάρυνεν, ὅπως κατατεθῶσιν ἐν τῷ ταμιευτηρίῳ 100φρ. ὑπὲρ παντὸς κορασίου, γεννηθέντος ἐν Μασσαλίᾳ τῇ 8ῃ, 9ῃ καὶ 10ῃ Σεπτεμβρίου παρὰ πτωχογονέων Γάλλων τὸ γένος.

ΚΙΝΑ.

ΣΑΓΓΑΗ, Ἰουλίου 5.

Αἱ ἐχθροπραξίαι δὲν ἤρχισαν ἔτι καὶ οὐδὲν περὶ τούτων σχέδιον ἀπεφασίσθη. Τὰ Ἀγγλικὰ στρατεύματα, ὅντα ἕτοιμα πρὸς προσβολὴν Βραδύνουσι, τῶν Γάλλων ὄντων ἀνετοίμων. Ἐλπίζεται δ' ὅτι οἱ Γάλλοι ἐντὸς ὀλίγου θέλουσιν ἑτοιμασθῆ, ἐπανορθώσαντες τὰς προσηνοημένας αὐτοῖς ζημίας, καὶ τότε θέλει ἀποφασισθῆ καὶ τὸ σχέδιον τῆς προσβολῆς· θεωρεῖται ὅμως ὡς βέβαιον, ὅτι οἱ μὲν Γάλλοι θέλουσιν ἀποβιβασθῆ εἰς τὸ νότειον μέρος τῶν φρουρίων τοῦ Τακοῦ, οἱ δὲ Ἄγγλοι εἰς τὸ βόρειον. Πᾶσα ἤδη ἡ Ἀγγλικὴ δύναμις εὑρίσκεται εἰς Τάλιεν-Χουάν, τόπον συνεντεύξεως· ὅλος δ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν συμποσοῦται εἰς 12,111.

Οἱ ἐπαναστάται προδεύουσιν ὁσημέραι ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σαγγάης καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει διὰ νὰ τοὺς ἀντικρούσῃ· ἐκυρίευσαν δὲ τὴν τετειχισμένην πόλιν Τσὶγγ-ποῦ 30 μίλια ἀπέχουσαν τῆς Σαγγάης. Καὶ οἱ ἐπαναστάται καὶ οἱ τοῦ Αὐτοκράτορος λεηλατοῦσι τὴν χώραν καὶ καταστρέφουσι πᾶν τὸ προστυχόν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν βλακίας ἕνεκα τῆς ἀσωτίας καὶ τρυφῆς. Μεταξὺ τῶν πολλῶν περιέργων θεσμῶν τῆς Κίνας ὁ περὶ τῆς τιμητείας εἶναι τῶν περιεργοτέρων. Τοῖς τιμηταῖς ἐνατπόκειται ἡ φροντὶς περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἡ ἔρευνα πάσης τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πρωτευούσης, ἡ ἐξέλεγξις τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐκπληρώσεως τῶν χρεῶν τῶν δημοσίων λειτουργῶν καὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτῶν διαγωγῆς. Οἱ τιμηταὶ οὗτοι ἀσκοῦσι τὸ ἐπάγγελμά των μετ' ἐξαιρετικῆς ἁπλότητος καὶ εὐθύτητος, ἀλλὰ πολλάκις αἱ ἐξελέγξεις καὶ ἐπιπλήξεις αὐτῶν εἶναι ἀνωφελεῖς. Πρό τινων μηνῶν ὁ Τιμητὴς διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς διαγωγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, κατὰ τῆς μέθης καὶ τῶν διασκεδάσεων αὐτοῦ, καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου μανίας. Ἡ μέμψις αὕτη τῆς διαγωγῆς τῆς Οὐρανίου Μεγαλειότητος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Πεκίνου καὶ διεκωδωνίσθη καθ' ὅλον τὸ μῆκος καὶ πλάτος τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ πρώην Γενικὸς διοικητὴς ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σαγγάης Χὼ ἀπηύθυνεν ὑπόμνημα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, ἐν ᾧ διὰ τῶν μελανοτέρων χρωμάτων διέγραφε τὴν κατάστασιν τοῦ μέρους τούτου, ὅτε τὰ μὲν τακτικὰ στρατεύματα εἶχον λειποτακτήσει, οἱ ἐπαναστάται ἦσαν πανταχόθεν νικηταί, ἡ δὲ Σαγγάη ἦτον ἀσφαλής, ἐπειδὴ ἐφρουρεῖτο ὑπὸ σταθμευόντας ἐκεῖ συμμαχικοῦ στρατοῦ. Ἐρχόμενος δ' εἰς τὴν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Κίνας διαφορὰν ἐξέθετεν ὅτι ἀπόδειξις, ὅτι ὁ σύμμαχος στρατὸς δὲν κινεῖται ὑπ' ἐχθροπραξίας, εἶναι ἡ παραχώρησις στρατοῦ πρὸς προστασίαν τῆς Σαγγάης ἀπὸ τῶν ἐπαναστατῶν· ὅτι ἀφοῦ ἐμπόριον ὑπάρ ι μεταξὺ τῶν δύο διαμαχομένων μερῶν, πᾶσα μεταξὺ τούτων διαφορὰ εἶναι αἰτία βλάβης πρὸς ἀμφοτέρους· πρὸς διόρθωσιν δὲ πάντων τῶν κακῶν τούτων προὔτεινε νὰ γίνωσι διαπραγματεύσεις περὶ εἰρήνης ἄνευ ἀναβολῆς, καὶ τότε οἱ Γαλλοι καὶ Ἄγγλοι μὴ διακείμενοι ἐχθρικῶς ἤθελον παράσχει πᾶσαν βοήθειαν πρὸς κατάσβεσιν τῆς ἐπαναστάσεως.

Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο ἐπέμφθη τὴν 13 Ἰουνίου ἕνεκα δὲ τούτου ὁ δυστυχὴς Χὼ ἠτιμάσθη καὶ ἐτέθη σιδηροδέσμιος εἰς φυλακὴν περιμένων τὴν ἔλευσιν τοῦ διαδόχου του, ὅστις θέλει πέμψει αὐτὸν εἰς Πεκίνον. Τὸ ἀνακτοβούλιον τοῦ Πεκίνου δὲν ἀκούει ταῦτα, πρέπει διὰ τῆς βίας νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον.

Ο ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΔΕΥΤΡΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ.— Εἰς *μακρίμπορος* ἐν Λουδίνῳ συνέβη ἐπὶ 14 ἔτη, ὁσάκις ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ οἴκαδε τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ἐπιδοσθεῖσαν του νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἕξωθεν σιδηρᾶν κιγκλίδας καὶ νὰ κρούῃ τοῦ συζυγικοῦ θαλάμου τὸ παράθυρον, ὅπως ἀσύλλυπ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πολλάκις τῷ ἐγένετο ἡ παρατήρησις, ὅτι ἡ συνοίκια αὐτοῦ ἦτο κυρδυνόδης καὶ ἔπρεπε νὰ λαμβάνῃ κλειδὶν μεθ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐμένυς ὀξόβελος μετάλλινος γνώμην. Τὴν παρεῦθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπανέλθον οἴκαδε περὶ τὴν 2 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ὑπερνικᾶς κατὰ τὴν σκοτεινὴν τοῦ κιγκλίδας, μᾶλις ἔκρουσε τὸ παράθυρον καὶ ἐφώναξε τὴν κοιμωμένην σὺζυγότου κατ'ὄνομα, χάνει τὴν ἰσορβοπάντου, καὶ πίπτει τραυματίζεται κατὰ τὴν κιγκλὶν θανασίμως καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἀποθνήσκει. Ἀναρρίσεις γενομένης καὶ τῶν ἀρμόνων βιεπιωθέντων, οἱ ἐνορεοὶ ἐξέφασαν ἐτυμηγορίαν, ὅτι ὁ θάνατος κατὰ συμβεβηκὸς ἐπῆλθεν.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΟΥΒΑ ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΤΕΙΑΙ ΑΥΤΗΣ.— Ἡ νῆσος Κοῦβα, καὶ τοι καλονομουμένη ὑπὸ τῆς Ἱσπανίας, καθ' ἃ λέγει ἐφημερὶς τις «ὁ Ἀμερικανὸς τοῦ Λονδίνου», ἐστὶν ἐν τῷ ἐβδομηκοστῷ τέταρτῳ μέρῃ τῆς γῆς. Ὁ παρὼν αὐτῆς πληθυσμὸς ὑπολογίζεται 1,150,000· τούτων δὲ 550,000 περίπου εἰσὶ λευκοὶ, 180,000 νέγροι, 40,000 μαῦροι, καὶ 36,000 Ἀσιανοὶ καὶ Ἰνδοί. Οἱ ἀγροὶ τοῦ ξακρέρεις εἰσὶν εὐρυόστατοι. Εἴκοσι καὶ τρεῖς τῶν εὐρωπτεροῦ φυτεῖαι, περιλαμβάνουσαι περὶ τὰ 100,000 πλέθρα γῆς καὶ 10,175 μαύρους. Ἐτειμώνασι 300,000 λίρ. Οἱ 23 δ' οὗτοι ἀγροὶ παράγουσι τὸ παρεῦθον ἔτος 235,000 κεβότια ξακρέρεος, πωληθέντα ἀντὶ 940,000 λιρῶν, ἤτοι ἀντὶ 4 λιρῶν ἑκάστου. Ἄπασα δὲ αἱ ἐκοῦδα φυτεῖαι τοῦ ξακρέρεος ἀναβαίνουσι εἰς 1,600, παρέχουσι κατ' ἔτος κέρδος 10,000,000 λιρῶν.

ΠΟΥΚΕΛΑ.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΛΑΟΝΗΣ ΥΠΟ ΙΣΠΑΝΟΥ ΤΙΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ.— Τρίχ ἰκνὰ. Τὸ δέρμα, οἱ ὀδόντες καὶ αἱ χεῖρες. — Τρία Μῶλκα. Οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ὀρρεῖς, καὶ αἱ βλεφαρίδες.— Τρία ἐρυθρὰ. Τὰ χείλη, αἱ παρειαὶ καὶ οἱ ὄνυχες.— Τρία μακρὰ. Τὸ σῶμα, ἡ κόμη, καὶ αἱ χεῖρες.— Τρία ὀρακίζ. Οἱ ὀδόντες, τὰ ὦτα καὶ οἱ πόδες. Τρία εὐρεῖα. Τὸ στῆθος, τὸ μέτωπον καὶ τὸ δίορρα (ἡ διοχὴ τῶν ὀρρίων). Τρία κυανὰ. Τὸ σῶμα, ἡ ζώνη καὶ τὰ φρυδ. — Τρία μεγάλα. Ὁ ὀρακίων, ὁ μηρὸς καὶ ἡ κνήμη.— Τρία λεπτὰ. Οἱ λάκτυλοι, αἱ τρίχες καὶ τὰ χείλη.— Τρία μικρὰ. Οἱ μαστοὶ, ἡ βῆς καὶ ἡ κεφαλὴ

Η ΓΥΝΗ.— Τὰ κακοδαιμονέστερα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ὄντα εἰσὶν ἀνεμμιβδόλοις αἱ γυναῖκες. Ἐν τῇ ποτερίᾳ τῶν βλέφων εἶπερ σταγόνες τινὲς πιερότεραι τῶν ἄλλων, ταύτας ἡ γυνὴ ἐνετρκηζεται, εἴ τε ἔχοιμε ἐ-ρασταῖν ὑπὸ σφοδρᾶς παρρομμῆς πάθους ἐξοπείᾳ ποτὲ εἰς παρλόφρ τὶ-να πρᾶξιν, τὸ ἐν ταύτῃ αἴτρχε καὶ ἡ μόμβρ προσάπτουσι ἠλοκλάρος ἐπὶ τοῦ ἀεθεοῦς γυναίκι, καὶ ἡ ἀθυκαῖρε δ' ἔπειτα ἡ ἀπρετεύσα τὴν ἀνεπανόρθωτον καταστρεφὴ τοῦ θρίλου, καθίστατκι παρκείτις θριάμβου εἰς τὸν σνένοχρα τῆς ἀνοσέου πράξεως ἀνδρα. Εἰς τὴν σνξηρὰν ζωὴν ἅπασαι αἱ φροντίδες ἡ σοὐλλχιστοι αἱ σπουδαιότραι τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἀεγορᾶς τὸν τέκνων ἐπιπίπτουσι ἐπὶ τῆς μητρὸς. Αὕτη εἶναι ἡ ἐκκρᾶσία θιθεμένη καὶ πιερὰ κατκχίουσα κατ' ἰδίαν θέαρρα ἐπὶ τῆς κοιτέδος τοῦ ἀεθεοῦντος βρέφους αὐτῆς, ἐν ᾧ ὁ πατὴρ ἐν τῇ ἀνεπορρῇ αὐτοῦ μετὰ ζωηρὸν φίλων εἰς λίσχας εἰς χαρτοπαίγνια, εἰς συμποσία ἢ εἰς καπηλεῖα λκμκνοῦ ἀμφότερα μετρία τε καὶ τέκνον. Εἴτα τίνα ἀπόβεξιν ἡ γυνὴ ἀπολαύει ἀμιθῆρ ἐκ τῶν τοσούτων αὐτῆς αὐταπάρνησι; παρακαινομένη πολλάκις ὑπὸ τινῶν, ἐνα πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπακοιβῇ καὶ ἀνορρξῖαν, ὅπως παράκρχ ἐκ τῆς ἰδίας μερίδος βρῶσιν περισσοτέραν εἰς τὸν σύζυγον ἢ τὸ τέκνον αὐτῆς. Τίνος τιμὴ προσβάλλεται μὴν εὐκολύτερον ἐπκορροῦσαι δὲ ὀυκχιρέστερον ἢ ἡ τῆς γυναικὸς; Τίνος τὰ πρόκμια εἰσὶ τοσοῦτον μικρὰ καὶ ταῦτα δείποτε διαμλονεικούμενκ; Δεῖ τὴν γυνὶ κα τὸ ὑπομονητικὸν αὐτκπαρνητικὸν καὶ καρτερικὸν τοῦτο θέ, διὰ τὴν ἀμεμψίμοιρον λέγομεν καὶ τρυμερὸν ταύτην γυναῖκα, ὁ κόσμος οὐδὲν οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο εἰ μὴ σπάσιον ἐκμνικοῦς τιλκιπαρῆς, ἀλλ' ὁπόσος, ἀπόκειται ὁ μισθὸς αὐτῆς ἐν τῷ διαγωγῇ. Ἐν τῷ ἀεθεοῦντι.

ΙΝΔΑΛΜΑΤΑ ΕΚ ΚΙΡΟΥ.— Ἡ Φλωρεντία κειμένη εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἰταλίας εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων ἐπὶ χώρας εὐφόρου, ποτιζομένης ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἄρνου καὶ περικυκλωμένης ὑπὸ κατωφύτων λόφων, ἐν οἷς ἀπὸ μεγαλοπρεπῶν ἐπαύλεων καὶ ὀρκίων κομψῶν παρουσιάζει εἰς τὴν θεατὴν τερπνότατον θέαμα. Ἀλλ' ὁ ἐραστὴς τῶν ὡραίων τεχνῶν πρεπεῖ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πόλεως, ἵνα ἐν αὐτῇ εὑρέκει ἐξαίρετον σκόλεμβ ἀριστουργημάτων ἐν τῇ στοᾷ τῶν Μεδίκων τῷ ἀντκειμένῳ τούτῳ τοῦ θαυμασμοῦ ἔλκω τὴν φίλοκάλειν, καὶ ἐνῷ ἑκάστκ κλάτις θεατὴς ἀπκτᾷ τὴν ἰδίαν ἀντκείμενον περιεργείκς. Μετκξὺ δὲ ὅλων τῶν ἄλλων θαυμασιουργκν ἔργκν τῶν ἐν τῇ στοᾷ ταύτῃ εὑρισκομένκν ὑπάρχει καὶ τὸ σύστκμκ συγκείμενον ἐκ μικρῶν κερίνων ἐνθαμβατῶν, πάντες περίπου ἀκετοῦλκι μέγεθους, περιεχομένκν ἐντὸς τετράγκνκ κιθωτίου φριξὶ πκθὲν μέκκμ, καὶ ὅλκν ὑφωμὶ κεκαλυμμένκν ἐμπρκσθεν ὑφ' ὑλίου, περιστκθὲν τὴν ὀρχὴν τῆς πόρδου καὶ τὰ τέλκς τῆς κκμκλοῦς κόκκου, οἱ καὶ τὴν μετὰ θάκκτου σῆμν τῶν σωμάτκν τῶν ὑπ' αὐτῆς κοιθόντκν ἤτοι τὰ μὲν ἐν τῷ πρώτῳ κιθωτίῳ εἰδάλια περιστθὲν τοὺς προσβαλλόμενοις ὑπὸ τῆς νόσου, τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ τοὺς ὑποφέροντας ὑπὸ τῶν δεινῶν συμπτωμάτκν αὐτῆς, περιεστῶντα δεδενότα τὴν σάρκα ἐλκώχκνοι τὸ διεῤῥκμένον αἷμα· ἔκον δὲ τὸ πλκχῦν, καὶ τὰ κατεπλκκότα σώματα αὐτῶν πετκμένα ἐπὶ ἀχροστρομάτων ἢ κατὰ γῆς. Τὰ ἐν τῷ τρίτῳ περιεστῶτα τὰ θάμκτα κεφὰ, τοῦ μάκμκτος. Τὰ ἐν τῷ τετάρτῳ τὴν σῆψν τῶν λειβόνκν ἐββλμμένκν εἰς λάκκον καὶ κατκθεβρυτκμένκν ὑπὸ κσωλίκκν καὶ ὀρκνν. Τοσοῦτον δὲ φυτκκὸτκ καὶ ζωρότατκ τὰ ἐνδάλματκ ταῦτκ εἰκονίζουσι τὴν παρὰστκσιν, ὥστε πολλοὶ ἀτενίζοντες μόνον ταῦτκ ἀκουσίως ὑβρίσι τὴν χεῖρκ ὅπως ἐρρᾷξωσι τὴν ῥίνκ τκν. Περιεστκὶ δὲ τούτκν ὑπάρχουσιν ἑπτὰς ἐκ κκροῦ κατεσκευκσμένκι μετὰ πλείστκς ἀκριβείᾳς καὶ ἐτρόμκτκ διάφορκ, περιειθέντκ εἰς τὴν γνῶσιν τῶν χειροῦργκν, ἅτκκ δύνκκτκι κατὰ μέκμ μέρος νὰ ἀναπλκρώσωσι τὴν Ἑλλκμὶν τροκτούσκν διὰ τοῦς σπουδκστὰς τῆς Ἰατρικῆς καὶ χειρουργικῆς τέχνκς. Ἔτι δὲ καὶ δία σχεδὸν τὰ εἴδη τῶν νοσημάτκν εἰς ἃ ὑπόκειται ὁ ἄνθρωπος εἰκονίζονται χρωματστκ ἐπὶ κορίνων ὀκκτώκν ἐνδαλμάτκν. Ἔκεὶ βλέπει τις, τὸ ἀρτηριῶς βρέφος, τὴν τέλειον ἀνθρώπινον, πᾶσκν ἡλικίκν τῆς ἀνθρωπίνκς ζωῆς μέχρι καὶ τοῦ ἐκκτοῦ γήρκτος, τὸ σῶμκ γυμνὸν τῶν μυόνκν, καὶ τέλος τὸ σκελετόν, τὰ πάντκ κατεπεκκμένκ διὰ κκροῦ. Ἀλλὰ τὰ μᾶλλον θαυμασμοῦ ἄξια εἰσὶ τὰ εἰδάλια τὰ παριστῶντκ τὴν ποικίλκν τῶν νεύρκν. Τῶν ἀρτερῶν καὶ τῶν λεπτοτέρκν ἰνῶν τῆς σαρκὸς ἐν γένει ὁπ τὰ χρόματκ εἶτε φυσικότκτκ.

ΑΠΟΙΚΙΑ ΕΚΙΑΝΩΝ.— Εἰς τοὺς πρόποδκς τοῦ ὄρους Salvador, παρὰ τὴν λίμνκν Lucano, πλησίον τῆς Νικκπάλεως ὑπάρχει μεγκλὴ τις κομψότκτκ καὶ πολυτελὴς ἔπκυλις, τὴν ἁπκὶκν οὔτε μκστὸὶ πολέμου οὔτε μάεμκ λοιμικῆς νόσου, οὔτε μετκβολὰ τύχκς, οὐδ' ἰδιότροπός τις κλέκς πρὸς μετκλλκγὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπιθερμὶς πολυπκθεστάτου ἐκμοῦ ἐχιδνῶν εἰς τὰ πέρτ, ἡνάγκκσκν τὸν κύριον αὐτῆς ἐνε ἐγκαταλεῖψ. Τὸ γένος τοῦτο τῶν ἕρπκν τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἐκδυσιν τοῦ περὶ ἐχιδνῶν κλκκσοῦ πονήματος τοῦ Fontana, καὶ μετὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀνάκτκτ τὴν ἀρχαίκν αὐτοῦ ἐπιστκμότκτκ πληθυόντκι κατ' ἔτος εἰς τὴν πρότερον ταύτκν πρὸς πολλκπλκσιασμὸν αὐτοῦ χώρκν. Αἱ ἐχιδνκι αἱ ἐπὶ ῥύσει λίκν μεταθκτικοὶ ὄφεις, καὶ αἱ τοῦ ὄρους Salvador, ὅτκν ἐπέθκσκι οἱ μεγκλοὶ κκτώνες τοῦ ὄρους ἀνακκρῷσκι ἀμέθκρ κμτέρκ τε καὶ τέκνον. Εἶτκ τίνκ ἀπόβεξιν ἡ γυνὴ ἀπολκμὶν ἀμιθῆρ ἐκ τῶν τοσούτκν αὐτῆς αὐτκπάρνκησι; παρακκινομένη πολλκὶς ὑπὸ τινόκν, ἵνκ πρὸς τοὺς ἄλλκς ὑπακοιβῇ καὶ ἀνορρξῖκν, ὅπκς παράκχῃ ἐκ τῆς ἰδίκς μερίδος βρῶσιν περισσοτέρκν εἰς τὸν σύζυγκν ἢ τὸ τέκνον αὐτῆς. Τίνος τιμὴ προσβάλλεται μὴν εὐκολύτερον ἐπκορροῦσαι δὲ ὀυκχιρέστερον ἢ ἡ τῆς γυκικὸς; Τίνος τὰ προκμία εἰσὶ τοσοῦτον μικρὰ καὶ ταῦτκ δείποτε διαμλονεικούμενκ; Δεῖ τὴν γυνὶ κα τὸ ὑπομονητικὸν αὐτκπαρνητικὸν καὶ καρτερικὸν τοῦτο θέ, διὰ τὴν ἀμεμψίμοιρον λέγομεν καὶ τρυμερὸν ταύτκν γυκικκ, ὁ κόσμος οὐδὲν οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο εἰ μὴ σπάσιον ἐκμνικοῦς τιλκιπαρῆς, ἀλλ' ὁπόσος, ἀπόκειται ὁ μισθὸς αὐτῆς ἐν τῷ διαγωγῇ. Ἐν τῷ ἀεθεοῦντι.

ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Δικαστικός τις κλητὴρ, διηγεῖται τὴν ἑπομένην ὑπόθεσιν ἐν τινι καφενείῳ τῆς ὁδοῦ Ναπολέοντος, εἰς ὑπήκοον, παλαιρίθμου ἀκροατηρίου·

Δεκκοκτκκτκκτής, ξκνθὸ, μκυρομάτκ, πολὺ, πολὺ εὐμορφκ εἶνκι ἡ κκτκμκζὶ Νικολέτκ. Ἔχει χρόκκ πκιδκριτκκ, ἀκπρο σὰν τὸ κκρὶ καὶ μκλκκὸ σὰν . . . . . δὲν εἰξεύρω σὰν τί, πλὴν ὅτκν τὸ πτκκν κάνεις, κομζὶ πκὶς κκὶ κκλὸ εἰς τὸ χέρι τκν. Ἔχκι ποδκρόκκι κεμβέκκι, καὶ μέτκ ποῦ θὰ τὴν ζελεύκνκ καὶ ντόμκνις καὶ ντομνιτζὶς ἂν τὴν βλέπκνε. Ἀλλὰ ποῦ πάνε ἡ ντομνιτζὶς εἰς τὸν χρόνον τῆς Μπαρὶρ ντὲ Λ'Ἐκόλ! τὸ πολὺ πολὺ, ἂν πάνε εἰς τὸ Σμτὸ Μαμπὶ, ἢ εἰς τὸ Σμτὸ ντὲ Φλέυρ, καὶ ἐκεῖ οὐχὶ διὰ νὰ χωρεύσουνε, ἀπκγκ τὴς βλκσφημίες! μὰ διὰ νὰ κάμουν χάζι, καὶ νὰ σπκμδάσουνε τὰ ῥῆθ τοῦ πτωχοῦ λκοῦ.

Ἐν τούτοις, ἡ κυράκκ Νικολέτκ, μ' ὅλκ τὴν ντελικκτέζκ τκς, ἔχει μεγκλὴ φιλοτιμίκ, καὶ δὲν ἀγκπᾷ νὰ χορεύῃ μ' ὅπκιον τύχκ. Ἂν πιστεύσουμε μᾶλιστκ τὸν Ζουκδὸν ὅπου ἔτυχε ποῦνν, τὸ προζυμένκ χεράκι τῆς κυλὲς μκς Νικολέτκς, τραβᾷ ὀμπρελγκτὲς ὅπκς τὸ χοντρόχερο τὸ ζουκδικο τραβᾷ σπαθκτί.

Διὰ ταῦτα, καὶ διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότκς, ἡ τσοῦπκ κάθεται σήμερα στὸ σκαμνὶ τοῦ πτκισματοδικείου. Ἀκούσκτε τὸ λοιπὸν τί λέγει ὁ Ζουκδὸς:

«Γελάτε, τρκγουδάτε, γλεντάτε στὶ Μπαρὶρ ντὲ Λ' Ἐκόλ, «γ'αὐτὸ εἶνκι κκμωμένκ· μὰ μὴ σπάκετε τὰ δύντκι κκνενός. Αὐ«τὰ Βκγκ τῆς ματκμζέλλκς αὐτὲς ὅτκν τὴν εἶδκ ποῦ ἀπεφάσισε «κκὶ ἐτρκβῆξε, εἰς βρκσμὸν ψυχικῆς ὀρμῆς καὶ ἄνευ «προμελέτης, κκμποσὲς δεύτερκις ἄνωθεν, μὲ τὸ «μκνίκκ τοῦ ἀμπρελὶνου τὸς εἰς τὰ μούτρκ ἑνὸς πολιτι«κοῦ, καὶ τοῦ ἔκκμκ νὰ χορεύουν τὸ βάλσι δυὸ ἀπὸ τὰ «μπροσθκιὰ δύντκ τῆς ἀπκνω σκγωνᾷς.»

Πρόεδρος.— Κατὰ ποῖον μέρος τῆς αἰθούσης συνέβη τοῦτο;

Ζουκδὸς.— Στὴν πόρτκ τοῦ χορροῦ. Ἐκεῖ ἔκμκκ τὸ χρόος μου νὰ τῆς μάθω τὴν ἐβκιά· μὰ ἡ ματκμζέλλκ ἐπικμρίστκκι γκὰ τοῦτο καὶ μοῦ εἶπε πῶς θὲν ἔχει κουβέντες μὲ τοὺς στρκτκιωτικοὺς· Νκτκ δκ! εἶπκ τότκνες, ἐγὼ ἐστρογγκνκσκ εἰς τὸ Μιλκνο μέκκ σὲ ὡρκία ἀμάξκ, μὲ Κυρίκς πτὴ φουντκτοὺς ἀπὸ σένκ· σέβομκι ὅμως ὅλκ τὰ νούμερκ, ἀκόμκ καὶ τὰ μεγάλκ, ἀλλὰ ὅμως τὰ βάζω γνώσι ὅτκν ξεπίρουσκνκι πάρκ πολύ.

Πρόεδρος.— Ἐγκρίρεξς ὅτι ἡ κόρκ αὐτὴ ἦτο ἐγγεγραμμένο εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀστυνομίας;

Ζουκδὸς.— Τὸ κατάλκβκ ἀμέσως ἀπὸ τρία πράμκτκ· ἔπινε κῆ' ἐφουμάρεζε, ἔβριζε, καὶ ἐπλέρουνε ἡ ὄβκ τὰ κεράσματκ, χωρὶς κάνε νὰ ντκκῆ· ποῦ ὁ κκβαλήρος τὰς ἔμοιχε σὰ ν' ἄτκνε κακαρίρκ τκς. Τὴν ἐγνώριστκ ὅμως ἀκόμκ καλλίτερκ ἀπὸ τὸ πκίξιμο τῆς ὀμπρέλλκς, καὶ ἀτοκχκστεῖζο μ' ὅπκιον θέλει ὅτι στὸ σύντκμκ τῆς κάμκρκ ἄλλη φκ θὰ τῆς βγκίνῃ σ' αὐτὸ τὸ πκίξιμο.

Πρόεδρος.— Ὁποία τις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἔριδος;

Ζουκδὸς.— Ἕνκς μικροὐτζίκκος σῆρμοτος, ποῦ τὴν προσκκλοῦσε νὰ χορεύῃ μκζὶ τοῦ· κκὶ μὲ ὅλκ τκν, ἐκεῖνος πεισμκτώνοντκς, ἤθελκνε νὰ λέγῃ, καὶ αὐτὸς τὴς εἶπε πῶς ἔχει χορευμένες ἄλλκς κκλλίτερκς ἀπὸ σ' αὐτκς· δὲν ἐχρειάστκς περισσότερο, ἡ παρὼν κατκμζέλλκ ἔπκιξε ὀμπρελγκὲς (τρίτο ἀριστερά), τὸν ἔπῃρε κατάστκμα, καὶ νὰ τὰ φιλοξέῃρκ τὸν κατὰ γῆς· ὦ! ἀλκθνά, κύριε Πρόεδρε, δυὸ ὡρκία ἄφτκμκ μπροστινὰ, καὶ μεγκλὰ σκν ντόμκνκ.

Πρόεδρος.— Ἀφοῦς Νικολέττκ.

Νικολέττκ.— Δὲν ἤμουν ἐγὼ, ἀιότι ὅτκν μὲ συνεβκίνεν δὲν εἶχον ὀμπρελίου.

Ζουκδὸς.— Ἀπκρέλλκχτκ κκθοὺς ἐλέγκνε κκὶ οἱ Αὐστριακοί, ἐκεῖ κάτω, ὅκκν τοὺς ἐξεκκνόκμκμ· μκὶ βρλὰ ποῦ εἶχκνε ποτκμνὰ τὰ ὅπλκ· «ἐγὼ ἔχκμκν πολεμίκκι ντέν!»

Πρόεδρος.— Ἀκκγκωρίζεις κκλὰς τὴν κόρκν;

Ζουκδὸς.— Αὐτὴ, αὐτὴ εἶνκι, κύριε Πρόεδρέ μου· μὰ τὸ ὄτζι εἶνκι ποῦ, ὀκ τὴς σταρρεγκάλιξε τὸ λκμὸ, κκὶ αὐτκνὸς κκὶ τοῦ κκμκρέρου τκς, ἂν τὴν ἐρκνκῖξ ἡ ὀγκδοὸς τὴς κκὶ γκνκῖξ μὲ τὸ ὀμπρελὶν τκς τὰ ὀντόκκμκ μου.

Μάρτυρες κῆ' ἄλλκι ὅτν λέπουν· ἡ ξκοῦλλκ τσκκμκ τὸ κακό!

Ὁ κακόμοιρος ὁ σῆρμοτος, ποῦ γίνκμκ θύμκ τῆς ὀμπρέλκς σὲς ματκμζέλλ Νικολέττκς, εἶνκι ἀξιολύπκτος· ἀλλὰ, ἂν ἔχῃ κκρδὶκ ποῦ ἀγκπᾷ τὴν ἐπίκκτσκι, ἀς εὐχκριστεῖῃ, διότι ἀσπλκγχνὸς ξκοῦλλκ κκτκδικκστκκμκ ἐπιδιβέκτκι **116,220** δέμκτκ. Ἐστέρκσκν δὲ **12,942** δέμκτ. Ἡ παρκκκτκθήκς ὅλων τῶν βκμβκνέκνκν ἐμπτκκσόν κκὶ σήμερκν λογίζετκι εἰς μόνκν **941,000** δέμκτκ.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 19 Σεπτεμβρίου 1860.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΟΝ. Τὰ εἰς κυλινδρόφαιον γραμμάτια τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἀναβαίνουσι σήμερον εἰς λίρ. **29,030,013**. Ἀνεπιτρεπόμενται δὲ τούτο τὸ ποσὸν ἀπὸ μεταλλικὸν ἀξίας λ. **16,233,202** καὶ ἀπὸ ὑποθέκας καὶ χρεώγραφα ἀξίας λ. **13,726,713**.

Τὰ χρήματα κατὰ τὴν παρεδθοῦσαν ἑβδομάδα ἦσαν ἀφθονώτερα· ὁ τόκος τῆς Τραπέζης ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι @ 4½ κατ' ἔτος, ἀλλ' οἱ μερικοὶ τραπεζῖται πρακτικοὶ ἔχουσι καλὰς συναλλαγματικὰς βραχυπροθέσμους πρὸς 3½%.

Τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα οἱ κεφαλαιοῦχοι εἶχον λάβει κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κακοκαιρίας τὸν παρελθόντα Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον ὅτε οἱ εἰσοδεῖαι ἐπαπειλοῦντο, συνέτεινον πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐπανφέρωσιν εἰς τὴν ἀγορὰν μος τὴν ἐμπιστοσύνην· τότε μᾶλιστα ὑπῆρχον ὅτι οἱ εἰσοδεῖαι ἡμῶν ἤθελον ἀποτύχει σχεδὸν ἐλεεινῶς, καὶ μέγιστον ποσὸν χρυσοῦ ἤθελον ἐξαχθῆ πρὸς ἀγορὰν τροφῆς. Τώρα βλέπουν ὅτι ἀνεκαὶ αἱ εἰσοδεῖαι μας δὲν θὰ ἀποδοῦν κατ' εὐχὴν μεγάλαι, ἡ βλαβὲς ὅμως δὲν θὰ ἦναι τόσον σημαντικὸ· ἀπεφάσιαν λοιπὸν νὰ θέσουν εἰς κυλινδρφάιον τὸ χρηματικὸν, καὶ ἐπακολθῆ ζωκρότατος γενικὸ εἰς ὅλον τὸ ἐμπόριον. Ἡ ἐξακολούθησις τοῦ τόκου εἰς τὰ 4½ παρακινεῖ πολλοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ πέμνοτν ἐδῶ τὰ κεφάλαιά των, ὅπου εὑρίσκουν καὶ ὀφέλας καὶ ἀσφάλειαν. Ὁ χρυσὸς ὅθεν ἔρχεται ἀφθονος καὶ ἀπὸ μέν τὰς δυτικὰς Ἰνδίας μᾶς ἐφθασεν εἰς τὸ ἀλτστρμα τῆς ἑβδομάδος λ. **109,000**· ἀπὸ δὲ τὸ Νεοθάρκεον **53,000**. Τὰ δύο ἀπὸ

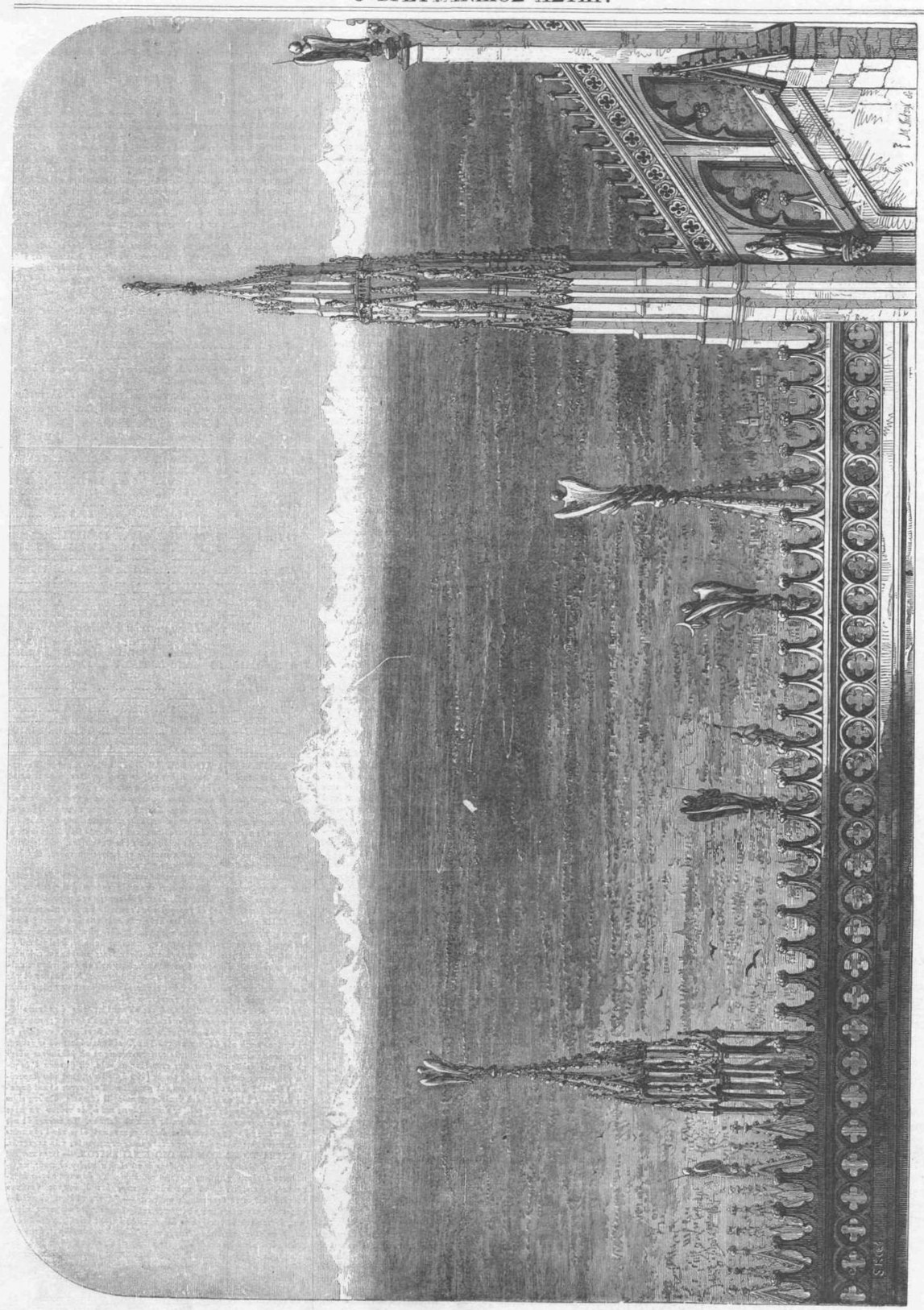

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΗΣ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΣ. (Ἴδε σελ. 284.)

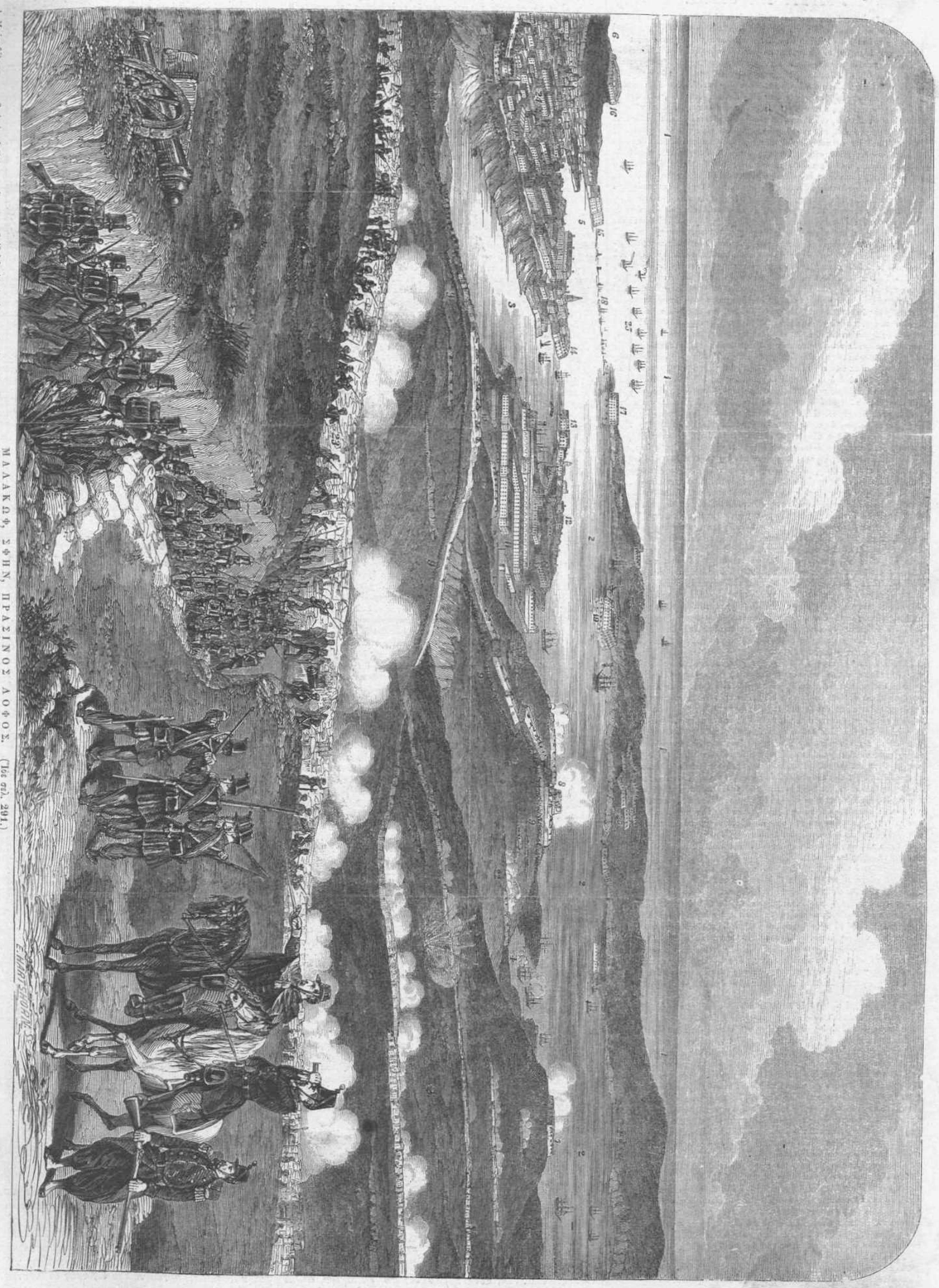

ΜΑΛΑΚΩφ, ΣΦΙΝ, ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΛΟΦΟΣ. (Ἴδε σελ. 281.)

1. Μαλάκωφ. 2. Δοῦκας τῆς Σεβαστοπόλεως. 3. Ὁ Ὑπόκωφ Δοῦκας. 4. Ὄρμος Πειστέρτας. 5. Ὄρμος τοῦ Πειρεμόλιστ. 6. Ὄρμος τοῦ Δικοσθένους. 7. Πρόστυγκα Λόφου. 8. Μαλάκωφ. 9. Πρόβολος. 10. Σφίν. 11. Νεκρὰ Σταυτίν, Νεκρωπόλεις. 12. Πρόστυγκα Κοκόβρυνα 13. Καταστατικὸν τοῦ Ἀγ. Παύλου. 14. Ὀχυρὰ Νικόλαος. 15. Ὀχυρὰ Ἀλεξάνδρου. 16. Ὀχυρὰ Ἀλεξάνδρου. 17. Ὀχυρὰ τοῦ Δικοσθένους. 18. Ὀχυρὰ Ἀλεξάνδρου. 19. Ὀχυρὰ Λάστρα ἢ Ἀκρόπολις. 20. Ὀχύρωμα Λάστρας ἢ Ἀκρόπολις. 21. Καταστατικὸν Ἰστοῦ. 22. Ἀγγλικὰ Χαρακώματα. 23. Ἀγγλικὰ Χαρακώματα. 24. Ἀδριατικὰ Χαρακώματα. 25. Γαλλικὰ Χαρακώματα.

ΠΡΙΓΚΙΨ ΤΩΝ ΟΤΕΔΣ.

Μετὰ τὴν ἐπίπεπτην τοῦ ποταμοῦ Σαγούσκα ὁ Πρίγκηψ μετέβη τὴν 20 Αὐγούστου ἐκ Κουιέβε εἰς τὴν καταβάθρακτον τοῦ Δίβητος (Chaudière) ὅστις, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, ἀτμᾷζων καταπίπτει μετ' ἀφρῶν, ὡς εἰ τὰ ὕδατα του ἔβραζον καὶ κατέπιπτον μεταξὺ τῶν βράχων. Ἐπανελθὼν δ' ἐκεῖθεν μετέβη τὴν ἑπομένην εἰς τὸν καταβάθρακτον τοῦ Μοντμορενσὶ, ἀπτὸ μίλια τῆς Κουιέβε ἀπίχοντα, καὶ κείμενον μεταξὺ τῶν γραμμῶν λόρων τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀγίου Λωρεντίου.

Ἡ πρὸς τὸν καταβάθρακτον φέρουσα ὁδὸς εἶναι ἀρκετὰ καλὴ· ἀλ ὅτο δὲ βεβαίως γραφικωτάτη πρὸ τοῦ νὰ ἐκριζωθῶσι καὶ καταστραφῶσι τὰ κοσμοῦντα περὶξ δένδρα, νῦν δ' ἐκτείνονται ἐκχερσωθέντες ὡραῖοι καὶ καλῶς καλλιεργημένοι ἀγροὶ, καὶ τὸ ἐλκρίτινον ἄλμυρο ὀδδμοῦ φαινομένου. ὡς λευκαὶ δὲ κηλίδες ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τάπητος διακρίνονται αἱ ξύλιναι οἰκίαι τῶν Γαλλων Καναδῶν, οἵτινες διατηροῦσι τὸν Γαλλικὸν τύπον, τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις τὰς Γαλλικὰς ἀντιπαθείας μέχρι τῆς σήμερον εἶναι δὶ φλογεροὶ, λεπτοὶ καὶ φιλόστοργοι, σπανίως ἀνακμυνόμενοι εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς ἀπαιτείας ἀναμιχθέντες δὲ ποτε κλίνουσι πάντοτε ἐπὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων πρὸς τὴν γνώμην τῶν ὁμοεθνῶν των.

Ὁ καταβάθρακτος τοῦ Μοντμορενσὶ λέγεται μετὰ τὸν τοῦ Ἀρμοτὸ ἐν Καλιφορνίᾳ ὅτι εἶναι ὁ ὑψηλότερος ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ. Ὁ ποταμὸς μᾶλλον βαθὺς, εἰ καὶ μόνον 100 πόδας ἔχων πλάτος, κατέρχεται μετὰ βορύβου δὶκ μέσου χασμάτων ἀποτόμων βράχων καὶ καταπίπτει εἰς τὸ χείλος βράχου ἀπρόβατον, ὅστις βλέπει πρὸς τὸν Ἅγιον Λωρέντιον καὶ ὑπερόνω τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ χρωνιζεται εἰς μέγιστον ὄγκον εἰς βάθος σχεδὸν 300 ποδῶν. Ὁ ὄρμαθος οὗτος καταβράκτης φαίνεται μακρόθεν ἕνεκα τοῦ ἀφροῦ ὡς χιὼν ἠνοιγμένη ἐπὶ βράχου μελανοῦ· ἀλλ' ὅσον τις πλησιάζει ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ ἠνοιγμένη ἐκκωφαίνει καὶ ὁ μακυθμὸς γίνεται δυνατώτερος καὶ δεύτερος, ἴσως, οὐ ἐλθὼν τις εἰς μέρος ἐξ οὗ καταφαίνεται τὸ χείλος τοῦ καταβράκτου βλέπει μέγαν ὄγκον ὕδατος μακνοῦδα ἐγχυνόμενον, λευκὸν, ὀργῶν καὶ κοχλάζον, οὕτινος ὁ ἀφρὸς κατέρχεται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ ὅλιον καὶ τὸ ὅλον χάνεται εἰς σωρὸς ὀμίχλης λευκῆς καὶ ἀνομάλου ὡς θερινὸν νέφος. Ὁ Μοντμορενσὶ ἀνδμοιος πρὸς τὴν βραὶὰν τῶν καταβράκτων Νιαγάρας εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν καὶ ὄμορφὶν οὔτε ἡ διέλυσις τῶν χιόνων, οὔτε ἡ ξηρασία τοῦ θέρους προστέθηκε ἢ ἀφαιρεῖ τι, γίνεται ὀρμητικώτερος πεσούσης πρότερον βροχῆς συνεχοῦς· τότε δὲ ὁ καταβράκτης ἐπὶ μᾶλλον ἐξογκούται καὶ κατατίπτει μετὰ μυκηθμοῦ, οἷος ὁ τῆς βροντῆς· ἔσον δὲ κατέρχεται ὁ μυκηθμὸς γίνεται μεζων, ὡς εἰ ὠργίζετο ὅτι δὲν θέλει πλέον ἰδεῖ τὸ φῶς· εἶναι δὲ πραγματικὸς μέγα θέαμα τὸ ὁποῖον μετὰ λύπης τρόπον τινὰ βλέπει τις, ὅτι ὁ ποταμὸς, ἐνῷ εἶναι εἰς ὅλην τὴν ἀνάπτυξίν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ δυνάμεως, αἴφνης διατρέχει τὸν ἔσχατον αὐτοῦ δρόμον καὶ δ' ἐνὸς ἅλματος εἰσπηδᾷ, εὐδὲν ἴχνος ἀφίνων τοῦ προτέρου αὐτοῦ μεγαλείου, καὶ εἰσδύει εἰς τὴν πολυδεινῆν ἐκείνην ἀβὰν καὶ δὶν φαίνεται πλέον. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι τοῦ τρομεροῦ τούτου σώματος τοῦ ὕδατος, ὅπερ κατπαίπτει ἐνὰ πόδα μακρὰν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀγ. Λωρεντίου, οὐδὲ σκιὰν εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὸν ποταμὸν. Στενὴ δὲ τις καὶ ὁμαλωλεκτερὰ στεφὰ βράχων, ποδὸς ὀχεδὸν ὕψος ἔχουσα κατὰ τὸ φαινόμενον περιδιδλεῖ τὴν βάπιν τοῦ καταβράκτου χωρὶζουσα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ὑπεράνω τῆς σειρᾶς ταύτης τῶν βράχων, εἴτινες ἀποτελοῦσι τὸ χείλος τῆς χαινούσης ὀπῆς, τὰ ἀπωδυμένα ὕδατα τοῦ Μοντμορενσὶ φέρονται ὀξέως, ἀλλὰ βαθζέοντεκαὶ ἀεὶ μεῖς καὶ γίνονται ἀγανὰ. Ἐὰν ὅπῶ δὲν ἐμπτρεῖθι ποτὲ, καὶ οὐδέποτε ἐξιχνιάσθη ἡ διεὶδυσις αὐτῆς· πράγματα δὴ ἐκεῖθεν ἐν αὐτῇ εἰς οὐδὲν μέρος ἐυρέθησαν. Οἱ μελανοὶ καὶ πυκνοὶ βράχοι καὶ αἱ ὑψηλαὶ πέτραι, εἰ δὲ γρανίτου πύργοι, εἴτινες πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἔτυχον κρίμαστὴν γέφυραν ὑπερόνω τοῦ καταβράκτου, ἡ ὁποία καταπεσοῦσα ἐπέφερεν ἐν ἀκαρεῖ φοβερὸν θάνατον εἰς τοὺς ἐπ' αὐτῆς ὄντας, πάντα ταῦτα καθιστῶν τὴν θέαν μᾶλλον μελαγχολικὴν.

Ἀπὸ τοῦ Μοντμορενσὶ ὁ Πρίγκηψ προὐχώρησε περὶ τὰ τρία μίλια ἐπὶ τῶν ἀποτόμων ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ ἕως νὰ ἐπιτεμῇθῇ τὴν καλουμένην Φυσικὴν Κίξμασκα ἰκανὸς περίπτερον θέαμα. Τὸ μέρος εἶναι ἔρημον καὶ μονήρες σωρὸς δὲ βράχων ἐν εἴδει βαθμιδῶν κολοσσιαίας κλίμακος εἰσχωρεῖ ἐκατρωθεν εἰς τὸ στενὸν καὶ ταχὺ ρεῦμα τοῦ Μοντμορενσὶ. Ὁ γεωλογὸς αὐτῶν σχηματισμὸς εἶναι περίεργος καὶ ἐνεις σορεὶ θεωρίαι περὶ αὐτοῦ ἐπενοήθησαν ἀλλ' ὅλεγον φροντεῖται νὰ σκεφθῇ ἢ ν' ἀναγνώσῃ ταῦτας θεωρῶν τις τὴν πλουσίαν μονήρη καὶ ἔηνχον ταύτην κοιλάδα ὅπου ὁ ποταμὸς μὴ ὀρχῶν κυκλώνων ἐκαντῖον ἀποτόμων βράχων, ῥέει ταχὺς καὶ μεγαλοπρεπὴς, ὡς εἰ ἐγίνοντεν ὅτι αἱ ὀχθοῦσαι ἐκείναι βαθμιδὸες ὑψοῦν φῦσι του ἀπὸ κτίσεως κόσμου, καὶ ἀνεγνώριζεν ὅτι οἱ ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται ὄγκοι γρανίτου εἶναι ἐδεῖα κοσμήματα τῶν φαιῶν καὶ πυκνῶν κρημνῶν αὐτοῦ ὀδάτων. Πρὸς τὸ ἄνω μέρος αἱ βαθμίδες χάνουσι τὴν κανονικότητα αὐτῶν καὶ μακρόθεν φαίνονται ὡς τὰ ἐρείπια ἀρχαίου φρουρίου μετὰ χασμάτων καὶ σχισμάτων ἐπὶ τῶν φοβερῶν αὐτοῦ τειχῶν, ὀλοῦντων μᾶλλον τὴν ἰσχὺν ἢ τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν. Πάντα ἀγγέλλουσι ἐκεῖ ἐρημίαν προκαίνου, καὶ τὰ ὄδεν τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τὴν κοιλάδα καθιστῶσι μᾶλλον κατοχὴ τὴν ἐρημίαν ταύτην.

Ἐπανελθὼν ὁ πρίγκηψ τὴν ἑσπέραν παρέστη εἰς μεγαλοπρεπὲς χορὸν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς μέγαν χορὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ δημάρχου καὶ τῶν πολιτῶν τῆς Κουεβὲκ πρὸς τὴν αὐτοῦ Ἐξοχότητα.

Τὴν 22, ὁ πρίγκηψ μετέβη εἰς τὸν καταβράκτην τοῦ Λορέτ, ὅστις κατέρχεται εἰς κοιλάδα τινὰ πλέρη βράχων καὶ καταπίπτει ἐξ ἀποτόμου τινος βράχου, ἐρ' οὗ κτυπάνει τὸ μελανὸν ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀποτελοῦσι λευκὸν ἀφρὸν· ἐν τοῦ βράχου τούτου πίπτοντα κίσορμοῦσι εἰς τὸ χάσμα 30 ποδῶν ὑψοῦχεῖχον καὶ περὶ τοὺς ἑξ πλάτος. Ἡ ταχύτης τοῦ ῥεύματος εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τοσαύτη, ὅσην οὐδεὶς ἄλλος ποταμὸς ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ· ἕνεκα δὲ τῆς μεγίστης ταύτης ταχύτητος τὸ ὕδωρ ἐξορμῶν τοῦ χάσματος ἀποτελεῖ ἐντέλεις τόξον ὁμοιον μὲ τὸ γράμμα S, οὕτως ὡ.

Ἀναχωρήσας ὁ πρίγκηψ ἐκ Κουεβὲκ τὴν 23, ἔρθασε τὴν ἑπομένην εἰς Μοντρεὶ, ὅπου ἀπεβιβάσθη τὴν 25 περὶ τὴν 9 π. μ. ἡ δ' εἰς αὐτὸν γενομένη ὑποδοχὴ κατ' οὐδὲν ἔτο κατωτέρα τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι κομψοῦ ἀφίδος περιπεζόμενον τῆς ὁδοῦς, σημαίαι δ' ἐκμάλτιζον πανταχόθεν, ὅθν ὑπόρχει δὶ εἶεία εἰς τὴν κυριοτέρας τῆς πόλεως ἐκείνης εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ ὑπέρχον ἐλάφραι εἰκόνες ἐπὶ ἐπιτραπείας ὑφάσματος, ἵνα φωτιζόμεναι ἐνδοθεν τὴν νύκτα ἀπὸ ὀρκτοῦ· ἡ ὁὶ πόλις τερίστα θέκρα λαμπρότατον ἐν τῇ νυκτὶ ἀναρθίνεται πάντων τῶν ῥάτων εἴτε τὰς ἀφίδας καὶ τὰς ὁὐδὸυς.

Ἀποβιβασθεὶς ὁ πρίγκηψ μεθ' ὅλης τῆς ἐπισκοπότητος καὶ παρακεκλημένος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τέλει πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἔρθοτεν εἰς τὸ πρὸς κατοικίαν αὐτοῦ ἀριστῶν μέγαρον. Ἐπειδὴ δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς τε γεώρας Βιστωρίας καὶ τῆς βιομηχανικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Μοντρεὶ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Καναδᾶ ἡ ἐγκαίνισις ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ, δὶ ἔρχον σταθεὶς ἐν τῷ μέρει, ἀπεῖθεν εἰς τὴν "Ἐκθεσιν. Τὸ πρὸς τοῦτο κτισθὲν οἰκοδόμημα, ὅμοιον πρὸς μίαν τῶν πτερύγων τοῦ Κρυστὰλλίνου Παλατίου, κάτωι εἰς μέν τὸν ὀρκιοτέρων τῆς πόλεως θέσιν ὑψοῦσφαιρικὸν δὶὰ πλέθθων κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον εἶναι δὲ μεγαλοπρεπέστατον ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς ἐξαιρέτως διακοσμημένον. Ἦτον δ' ἐκτεθειμένα ἐπίφορα αἴθη πρόϊόντων τοῦ Καναδᾶ, καλλιτεχνήματα καὶ ζωγραφήματα, πλάστα εἴδη μετάλλων κλ. ἐν γένει δὲ πᾶν ὅ,τι ὁ τόπος παράγει. Κηρύξας δ' ὁ πρίγκηψ τὴν ἔναρξιν τῆς Ἐκθέσεως καὶ περιεὶδὼν ἐν μέσῳ ἀνιεμένου ὑρροβοτάτου πάντα τὰ ἐκτεθειμένα μετὰ τὴν γνωμένην κατ' ἔθος τελετὴν, ἀπῆλθε μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ ἀπίρου λαοῦ ἀνιεμενοῦντος καὶ ζητωκραγοῦντος εἰς τὴν γέφυραν ἔνθα ἔκαλε νὰ ἀπῆλθῃ ἔργον ἐπιποιήτερον.

Ἡ οὖτω κληθεῖσα Γέφυρα τῆς Βικτορίας, ἐς ἡ ἐγκαίνισις ἐμελλε νὰ ἐπεκάμῃ νὰ πανηγυρισθῇ ὡς ἐκ τῆς παρκτεθειμένης εἰκόνος καταφαίνεται, εἶν ὁμοειδὲς τὰς συνθήκας γεφύρας· εἶναι δὲ κατεστακαμένη κατὰ τὸ νέον σύστημα ἐπὶ σιδηρῶν σωλήνων συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους, ὥστε ἀποτελοῦται εἰς σωλὴν ἐὰν μέσῳ τοῦ ὁποίου διέρχονται αἱ ἁμαξαὶ ὑπέρχουσι δ' ἐπὶ ἐκεῖ περόθυρα πρὸς ἀιάδοσιν τοῦ ῥοῦτ. Ἀπεῖχεν δὲ τὸ πειρομα-τικὸν δὲ τὸ εἴδερος κεῖλος ὧν εἶναι σταρεότερος. Ἀναμφιβόλως ἡ γέφυρα αὕτη, εἶναι τὸ μέγιστον τῆς μαχανικῆς ἔργον ἐν πᾶσῃ τῇ οἰκουμένῃ. Ἡ εἰς τὴν βόρειον Ὀμαλίαν ἐν Ἀγγλίᾳ γέφυρα Μεναιτὶ εἶναι μεγαλοπρεπὴς οἰκοδόμημα, ἡ πρῶτον κατὰ τὸ αὐτὸ σύστημα κατασκευασθεῖσα. Ἀλλ' ἐν τῇ γεφύρᾳ τῆς Βικτορίας τὸ νέον τοῦτο σύστημα κατ' ἀρχὰν, ὡς εἰ τὰ ὕδατα τοῦ ἔθρακον καὶ κατέπιπτον μεταξὺ τῶν βράχων. Ἐπανελθὼν δ' ἐκεῖθεν μετέβη τὴν ἑπομένην εἰς τὸν καταβράκτην τοῦ Μοντμορενσὶ, ἀπτὸ μίλια τῆς Κουεβὲκ ἀπίχοντα, καὶ κείμενον μεταξὺ τῶν γραμμῶν λόρων τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἁγίου Λωρεντίου.

Ἡ πρὸς τὸν καταβράκτην φέρουσα ὁδὸς εἶναι ἀρκετὰ καλὴ· ἀλ ὅτο δὲ βεβαίως γραφικωτάτη πρὸ τοῦ νὰ ἐκριζωθῶσι καὶ καταστραφῶσι τὰ κοσμοῦντα περὶξ δένδρα, νῦν δ' ἐκτείνονται ἐκχερσωθέντες ὡραῖοι καὶ καλῶς καλλιεργημένοι ἀγροὶ, καὶ τὸ ἐλκρίτινον ἄλμυρο ὀδδμοῦ φαινομένου. ὡς λευκαὶ δὲ κηλίδες ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τάπητος διακρίνονται αἱ ξύλιναι οἰκίαι τῶν Γαλλων Καναδῶν, οἵτινες διατηροῦσι τὸν Γαλλικὸν τύπον, τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις τὰς Γαλλικὰς ἀντιπαθείας μέχρι τῆς σήμερον εἶναι δὶ φλογεροὶ, λεπτοὶ καὶ φιλόστοργοι, σπανίως ἀνακμυνόμενοι εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς ἀπαιτείας ἀναμιχθέντες δὲ ποτε κλίνουσι πάντοτε ἐπὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων πρὸς τὴν γνώμην τῶν ὁμοεθνῶν των.

Ὁ καταβράκτης τοῦ Μοντμορενσὶ λέγεται μετὰ τὸν τοῦ Ἀρμοτὸ ἐν Καλιφορνίᾳ ὅτι εἶναι ὁ ὑψηλότερος ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ. Ὁ ποταμὸς μᾶλλον βαθὺς, εἰ καὶ μόνον 100 πόδας ἔχων πλάτος, κατέρχεται μετὰ βορύβου δὶκ μέσου χασμάτων ἀποτόμων βράχων καὶ καταπίπτει εἰς τὸ χείλος βράχου ἀπρόβατον, ὅστις βλέπει πρὸς τὸν Ἅγιον Λωρέντιον καὶ ὑπερόνω τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ χρωνιζεται εἰς μέγιστον ὄγκον εἰς βάθος σχεδὸν 300 ποδῶν. Ὁ ὄρμαθος οὗτος καταβράκτης φαίνεται μακρόθεν ἕνεκα τοῦ ἀφροῦ ὡς χιὼν ἠνοιγμένη ἐπὶ βράχου μελανοῦ· ἀλλ' ὅσον τις πλησιάζει ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτὴ ἠνοιγμένη ἐκκωφαίνει καὶ ὁ μακυθμὸς γίνεται δυνατώτερος καὶ δεύτερος, ἴσω, οὐ ἐλθὼν τις εἰς μέρος ἐξ οὗ καταφαίνεται τὸ χείλος τοῦ καταβράκτου βλέπει μέγαν ὄγκον ὕδατος μακνοῦδα ἐγχυνόμενον, λευκὸν, ὀργῶν καὶ κοχλάζον, οὕτινος ὁ ἀφρὸς κατέρχεται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ ὅλιον καὶ τὸ ὅλον χάνεται εἰς σωρὸς ὀμίχλης λευκῆς καὶ ἀνομάλου ὡς θερινὸν νέφος. Ὁ Μοντμορενσὶ ἀνδμοιος πρὸς τὴν βραὶὰν τῶν καταβράκτων Νιαγάρας εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν καὶ ὄμορφὶν οὔτε ἡ διέλυσις τῶν χιόνων, οὔτε ἡ ξηρασία τοῦ θέρους προστέθηκε ἢ ἀφαιρεῖ τι, γίνεται ὀρμητικώτερος πεσούσης πρότερον βροχῆς συνεχοῦς· τότε δὲ ὁ καταβράκτης ἐπὶ μᾶλλον ἐξογκούται καὶ κατπίπτει μετὰ μυκηθμοῦ, οἷος ὁ τῆς βροντῆς· ἔσον δὲ κατέρχεται ὁ μυκηθμὸς γίνεται μεζων, ὡς εἰ ὠργίζετο ὅτι δὲν θέλει πλέον ἰδεῖ τὸ φῶς· εἶναι δὲ πραγματικὸς μέγα θέαμα τὸ ὁποῖον μετὰ λύπης τρόπον τινὰ βλέπει τις, ὅτι ὁ ποταμὸς, ἐνῷ εἶναι εἰς ὅλην τὴν ἀνάπτυξίν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ καὶ δυνάμεως, αἴφνης διατρέχει τὸν ἔσχατον αὐτοῦ δρόμον καὶ δ' ἐνὸς ἅλματος εἰσπηδᾷ, εὐδὲν ἴχνος ἀφίνων τοῦ προτέρου αὐτοῦ μεγαλείου, καὶ εἰσδύει εἰς τὴν πολυδεινῆν ἐκείνην ἀβὰν καὶ δὶν φαίνεται πλέον. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι τοῦ τρομεροῦ τούτου σώματος τοῦ ὕδατος, ὅπερ κατπαίπτει ἐνὰ πόδα μακρὰν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀγ. Λωρεντίου, οὐδὲ σκιὰν εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὸν ποταμὸν. Στενὴ δὲ τις καὶ ὁμαλωλεκτερὰ στεφὰ βράχων, ποδὸς ὀχεδὸν ὕψος ἔχουσα κατὰ τὸ φαινόμενον περιδιδλεῖ τὴν βάπιν τοῦ καταβράκτου χωρὶζουσα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ὑπεράνω τῆς σειρᾶς ταύτης τῶν βράχων, εἴτινες ἀποτελοῦσι τὸ χείλος τῆς χαινούσης ὀπῆς, τὰ ἀπωδυμένα ὕδατα τοῦ Μοντμορενσὶ φέρονται ὀξέως, ἀλλὰ βαθζέοντεκαὶ ἀεὶ μεῖς καὶ γίνονται ἀγανὰ. Ἐὰν ὅπῶ δὲν ἐμπτρεῖθι ποτὲ, καὶ οὐδέποτε ἐξιχνιάσθη ἡ διεὶδυσις αὐτῆς· πράγματα δὴ ἐκεῖθεν ἐν αὐτῇ εἰς οὐδὲν μέρος εὑρέθησαν. Οἱ μελανοὶ καὶ πυκνοὶ βράχοι καὶ αἱ ὑψηλαὶ πέτραι, εἰ δὲ γρανίτου πύργοι, εἴτινες πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν ἔτυχον κρίμαστὴν γέφυραν ὑπερόνω τοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, καὶ ἀνεγνώριζεν ὅτι οἱ ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται ὄγκοι γρανίτου εἶναι ἐδεῖα κοσμήματα τῶν φαιῶν καὶ πυκνῶν κρημνῶν αὐτοῦ ὀδάτων. Πρὸς τὸ ἄνω μέρος αἱ βαθμίδες χάνουσι τὴν κανονικότητα αὐτῶν καὶ μακρόθεν φαίνονται ὡς τὰ ἐρείπια ἀρχαίου φρουρίου μετὰ χασμάτων καὶ σχισμάτων ἐπὶ τῶν φοβερῶν αὐτοῦ τειχῶν, ὀλοῦντων μᾶλλον τὴν ἰσχὺν ἢ τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν. Πάντα ἀγγέλλουσι ἐκεῖ ἐρημίαν προκαίνου, καὶ τὰ ὄδεν τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τὴν κοιλάδα καθιστῶσι μᾶλλον κατοχὴ τὴν ἐρημίαν ταύτην.

Ἐπανελθὼν ὁ πρίγκηψ τὴν ἑσπέραν παρέστη εἰς μεγαλοπρεπὲς χορὸν, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς μέγαν χορὸν δοθέντα ὑπὸ τοῦ δημάρχου καὶ τῶν πολιτῶν τῆς Κουεβὲκ πρὸς τὴν αὐτοῦ Ἐξοχότητα.

Τὴν 22, ὁ πρίγκηψ μετέβη εἰς τὸν καταβράκτην τοῦ Λορέτ, ὅστις κατέρχεται εἰς κοιλάδα τινὰ πλέρη βράχων καὶ καταπίπτει ἐξ ἀποτόμου τινος βράχου, ἐρ' οὗ κτυπάνει τὸ μελανὸν ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἀποτελοῦσι λευκὸν ἀφρὸν· ἐν τοῦ βράχου τούτου πίπτοντα κίσορμοῦσι εἰς τὸ χάσμα 30 ποδῶν ὑψοῦχεῖχον καὶ περὶ τοὺς ἑξ πλάτος. Ἡ ταχύτης τοῦ ῥεύματος εἰς τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τοσαύτη, ὅσην οὐδεὶς ἄλλος ποταμὸς ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ· ἕνεκα δὲ τῆς μεγίστης ταύτης ταχύτητος τὸ ὕδωρ ἐξορμῶν τοῦ χάσματος ἀποτελεῖ ἐντέλεις τόξον ὁμοιον μὲ τὸ γράμμα S, οὕτως ὡ.

Ἀναχωρήσας ὁ πρίγκηψ ἐκ Κουεβὲκ τὴν 23, ἔρθασε τὴν ἑπομένην εἰς Μοντρεὶ, ὅπου ἀπεβιβάσθη τὴν 25 περὶ τὴν 9 π. μ. ἡ δ' εἰς αὐτὸν γενομένη ὑποδοχὴ κατ' οὐδὲν ἔτο κατωτέρα τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι κομψοῦ ἀφίδος περιπεζόμενον τῆς ὁδοῦς, σημαίαι δ' ἐκμάλτιζον πανταχόθεν, ὅθν ὑπόρχει δὶ εἶεία εἰς τὴν κυριοτέρας τῆς πόλεως ἐκείνης εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ ὑπέρχον ἐλάφραι εἰκόνες ἐπὶ ἐπιτραπείας ὑφάσματος, ἵνα φωτιζόμεναι ἐνδοθεν τὴν νύκτα ἀπὸ ὀρκτοῦ· ἡ δὶ πόλις τερίστα θέκρα λαμπρότατον ἐν τῇ νυκτὶ ἀναρθίνεται πάντων τῶν ῥάτων εἴτε τὰς ἀφίδας καὶ τὰς ὁὐδὸυς.

Ἀποβιβασθεὶς ὁ πρίγκηψ μεθ' ὅλης τῆς ἐπισκοπότητος καὶ παρακεκλημένος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τέλει πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἔρθοτεν εἰς τὸ πρὸς κατοικίαν αὐτοῦ ἀριστῶν μέγαρον. Ἐπειδὴ δὲ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς τε γεώρας Βιστωρίας καὶ τῆς βιομηχανικῆς Ἐκθέσεως τοῦ Μοντρεὶ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Καναδᾶ ἡ ἐγκαίνισις ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ, δὶ ἔρχον σταθεὶς ἐν τῷ μέρει, ἀπεῖθεν εἰς τὴν "Ἐκθεσιν. Τὸ πρὸς τοῦτο κτισθὲν οἰκοδόμημα, ὅμοιον πρὸς μίαν τῶν πτερύγων τοῦ Κρυστὰλλίνου Παλατίου, κάτωι εἰς μέν τὸν ὀρκιοτέρων τῆς πόλεως θέσιν ὑψοῦσφαιρικὸν δὶὰ πλέθθων κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τρόπον εἶναι δὲ μεγαλοπρεπέστατον ἐσωτερικῶς τε καὶ ἐξωτερικῶς ἐξαιρέτως διακοσμημένον. Ἦτον δ' ἐκτεθειμένα ἐπίφορα αἴθη πρόϊόντων τοῦ Καναδᾶ, καλλιτεχνήματα καὶ ζωγραφήματα, πλάστα εἴδη μετάλλων κλ. ἐν γένει δὲ πᾶν ὅ,τι ὁ τόπος παράγει. Κηρύξας δ' ὁ πρίγκηψ τὴν ἔναρξιν τῆς Ἐκθέσεως καὶ περιεὶδὼν ἐν μέσῳ ἀνιεμένου ὑρροβοτάτου πάντα τὰ ἐκτεθειμένα μετὰ τὴν γνωμένην κατ' ἔθος τελετὴν, ἀπῆλθε μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ ἀπίρου λαοῦ ἀνιεμενοῦντος καὶ ζητωκραγοῦντος εἰς τὴν γέφυραν ἔνθα ἔκαλε νὰ ἀπῆλθῃ ἔργον ἐπιποιήτερον.

Ἡ οὖτω κληθεῖσα Γέφυρα τῆς Βικτορίας, ἐς ἡ ἐγκαίνισις ἐμελλε νὰ ἐπεκάμῃ νὰ πανηγυρισθῇ ὡς ἐκ τῆς παρκτεθειμένης εἰκόνος καταφαίνεται, εἶν ὁμοειδὲς τὰς συνθήκας γεφύρας· εἶναι δὲ κατεστακαμένη κατὰ τὸ νέον σύστημα ἐπὶ σιδηρῶν σωλήνων συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλους, ὥστε ἀποτελοῦται εἰς σωλὴν ἐὰν μέσῳ τοῦ ὁποίου διέρχονται αἱ ἁμαξαὶ ὑπέρχουσι δ' ἐπὶ ἐκεῖ περόθυρα πρὸς διάδοσιν τοῦ ῥοῦτ. Ἀπεῖχεν δὲ τὸ πειρομα-

γηλία, οὔτω καὶ καθ' ἁπάσας τὰς ἀποικίας· ὁ σωτήριος οὗτος θεσμὸς τῶν ἐθελοντῶν, ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον ἐθνοφυλακῆς, καλλιεργεῖται μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. Κατὰ τὴν ἀνοτέρω ἀναφερθεῖσαν ἡμῖν ἡξεῖς ὑπόλοιπν εἰς Ἄγγλος συνταγματάρχης, Γώλδ τὸ ὄνομα, ἔδειξεν, ὡς γράφουσι, λίαν ἐπιλήψιμον διαγωγὴν, ἀποσχὼν τῆς μάχης, ἐνῷ εἶχε 300 στρατιώτας ὑφ' ἑαυτὸν, ὅπερ δίδει ὑπονοίας, ὅτι ἐνέχεται εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα.

Ἐφημερὶς τις ὑπὸ ἡμερομηνίαν 25 Ἰουλίου τῆς Μελβούνης ἐν Αὐστραλίᾳ, ἐξ ἧς ἠρύσθησαν αἱ εἰρηνέυεαι εἰδήσεις, λέγει, ὅτι εἰς διάφορα μέρη τῆς Γιψλανδίας ἀνεκαλύφθησαν ἴχνη χρυσοῦ. Ὁμοίως ἀναφέρεται ἐπισήμως, ὅτι ἐν Γολδσύρνῃ ὑπάρχει μέγα χρυσωρυχεῖον καὶ πολυπληθεῖς χρυσωρύχοι τρέχουσιν ἐκεῖσε ἐξ Ἤγλεγουτ καὶ ἄλλων χρυσωρυχείων, οἵτινες παρεσκευάζοντο νὰ δοκιμάσωσι τὸν Χιονώδη ποταμόν. Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γιανδοὰ πλησίον τῆς Κασλεμαίνης εὑρέθησαν ἑπτὰ μεγάλα ψήγματα χρυσοῦ ἐντὸς μικρᾶς περιφερείας. Τὸ τελευταῖον τῶν ψηγμάτων τούτων ζυγίζον 384 οὐγγίας, εὑρέθη τὴν 17 Ἰουλίου. Εἰς δὲ ἀδάμας, ζυγίζων τρία σχεδὸν καράτια, εὑρέθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ὀβενς πλησίον τῆς Γιακανδυάχ. Ἐκ τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἀποσπῶμεν καὶ τὰ ἑπόμενα περὶ χρυσωρυχείων.

«Ἀνυπομόνως περιμένομεν τὴν ἄνοιξιν τῶν νέων χρυσωρυχείων, ἅτινα ὑπόσχονται γενικὴν ἐν τῷ τόπῳ εὐημερίαν. Πολλὰ λέγονται περὶ σπουδαίων ἀνακαλύψεων, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια αὐτῶν δὲν ἐπικυροῦται οὐδ' τοῦ μόνου ἀξιοπίστου δοκιμασηρίου τῆς πολυχειρίας. Πολλοὶ ἄνθρωποι συρρέουσιν ἤδη πρὸς τὴν ἄκραν ἐκείνην τῆς μεγάλης σειρᾶς τῶν ὀρέων, ὅθεν ῥέει ὁ Γολδσύρνης καὶ οἱ εἰς τοῦτον συμβάλλοντες ῥύακες, εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἀρτίως ἀναγγελθέντων χρυσωρυχείων. Ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο περὶ τούτου ἐστὶν ἔτι θετικὸν, εἰμὴ ὅτι μικρὸς ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐκεῖ ἀπό τινος χρόνου ἐπικερδὸς πρὸς τὸ βόρειον μέρος. Ἀνατολικώτερον δὲ καὶ μᾶλλον πρὸς τὸ Ὀμέον, ἡ τὴν ἤδη περίφημον Κιάνδραν, λέγ

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΛΟΥΚΑΝ.

Ὁ λόρδος Λούκαν ἐστὶ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεώργιος Καρόλου Βέγγαμ, ἐπιπότης τοῦ τάγματος τῆς Ἁγίας Ἄννας τῆς Ῥωσσίας. Ἐγεννήθη δὲ τῇ 17 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1800. Ἄρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ 19 ἔτος τῆς ἡλικίας του τῇ 24 Δεκεμβρίου 1818 ἔχειν ὑπολοχαγὸς· λοχαγὸς δὲ τῇ 16 Μαΐου 1822· ταγματάρχης τῇ 23 Ἰουνίου 1825, καὶ ἀντισυνταγματάρχης τῇ 9 Νοεμβρίου 1831. Ἐνυμφεύθη δὲ τῇ 29 Ἰουνίου 1829 μετὰ τῆς Λαΐδης Ἄννας Βρουδένελλ, ἑβδόμης θυγατρὸς τοῦ Ῥοβέρτου, ἕκτου λόρδου Κάρδιγγαν.

Ὁ λόρδος Λούκαν ἀνυπόμονος διὰ ἐνεργητικὴν ὑπηρεσίαν, κατώρθωσε νὰ τύχῃ βασιλικῆς ἀδείας, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰ ἐπὶ τοῦ Προύθου Ῥωσσικὰ στρατεύματα ἐν ἔτει 1828, καὶ ἐπομένως κινῆθη μετὰ τοῦ Ῥώσσου στρατηγοῦ Δεβίτσχου ὡς ἐθελοντὴς ἐν τῇ κατὰ τῶν Τούρκων ἐκστρατείᾳ. Συνυπηρέτησε δὲ μετὰ τῶν Ῥωσσικῶν δυνάμεων ἐν Βάρνᾳ καὶ Σούμλᾳ, καὶ τοσοῦτον ἐνηρέτησε διὰ τῆς διαγωγῆς του τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας, ὥστε ἐζήτησε νὰ γείνῃ ἱππότης τοῦ τάγματος τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἐν δὲ τῇ κατὰ τὸ 1829 ἐκστρατείᾳ κατὰ τῶν Τούρκων διῆλθεν μετὰ τοῦ Δεβίτσχου τὸν Βαλκάνιον κόλπον, καὶ διευθύνων μοῖραν Ῥωσσικοῦ ἱππικοῦ, ὡδήγησεν αὐτὸν ἐν ἀρίστῃ τάξει ἔμπροσθεν τῶν ταιχῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἔνθα οἱ Τοῦρκοι ὑπέγραψαν τὴν συνθήκην τῆς εἰρήνης.

Διαπρεπὴς δὲ τῆς μακρᾶς εἰρήνης, ἡ μεγάλη φιλοδοξία τοῦ λόρδου Λούκαν ἦν νὰ ἀξιωθῇ τῆς διευθύνσεως τοῦ συντάγματός του, καὶ πρὸς τούτο ἔδωκε 20,000 λίρας διὰ τὴν ἀντισυνταγματαρχίαν. Ἀλλ' ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας ἐν ἔτει 1836, λαμβάνων τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ του· ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ποσοῦ, ὁ ἐδαπάνησε διὰ τὸν βαθμόν του, ἐλάμβανε μόνον 280 λίρας κατ' ἔτος. Ἔκτοτε οὐδέποτε ἤκουσε τὸ κοινὸν περὶ τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ ἱκανότητος, μολονότι συνήθως ἐχρησίμευεν ὡς σύμβουλος εἰς τὸν Δούκα Οὐέλλιγκτόνα ἐν ταῖς ὑποθέσεσι τοῦ ἱππικοῦ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΛΟΥΚΑΝ.

Ὁ λόρδος Λούκαν ἐστὶ μέλος τῆς Βουλῆς τῶν λόρδων, ἐκλεχθεὶς ὡς εἷς τῶν Ἰρλανδῶν ἀντιπροσώπων ἐν ἔτει 1843, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος λόρδου Ἐνφιλλέν. Ἀποσυρθεὶς δὲ ἐκ τοῦ στρατοῦ ἀνέπτυξε τὰς ἐν τῇ Ἰρλανδίᾳ γαίας του, ὧν ἐτ ταχίως ἀπέκτησε 30,000 στρεμμάτων κτήματα.

Ἀρξαμένου δὲ τοῦ Κριμαικοῦ πολέμου ὁ λόρδος Λούκαν ἀνωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ εὑρίσκομεν αὐτὸν θραμβεύσαντα κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βαλαυκλαβᾶ, τὴν συναφθεῖσαν τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1854.

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ ΕΙΣ ΟΜΒΟΥΡΓΟΝ. Φαίνεται, ἀπὸ ἐπιστολῆς ἐξ Ὀμβούργου, ὅτι ὁ Ἱσπανὸς κύριος ὅστις κατεσπατάλευσε τόσον ὑπερμεγέθες ποσὸν τῆς εἰς τὰ χαρτοπαιγνεῖα τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἔθεσε τὴν τράπεζαν εἰς τόσον συνεχεῖς ἀπωλείας περὶ τὸν χρόνον τούτου τοῦ τελευταίου ἔτους, παρουσιάσθη αὖθις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Ἡ ἐπιστολὴ λέγει· «Ὁ Ἱσπανὸς Κ..., ὅστις κατεξώδευσεν ἐν ταῖς προηγουμέναις αὐτοῦ ἐπισκέψεσιν εἰς Ὀμβούργον 1,500,000 φράγκων, ἐπινυθθεν ἐνταῦθα διὰ τινας ἡμέρας. Ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ συνεδρίᾳ εἶδεν ἐν τῇ τραπέζῃ 300,000 φράγκων· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ 260,000 φράγκων· ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ τύχη δὲν ἐδείχθη εὐμενής, καὶ οὗτος ἔχασε 350,000 φράγκων. Σήμερον (9 7βρ.) μετὰ ἑξάμηνον κοπιώδη ἀγῶνα, ἠφάνισε τὴν τράπεζαν, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τοῦ πλήθους, ὅπερ ἦθε πανταχόθεν νὰ θεωρήσῃ τὴν μγαντώδη ἥττα. Οἱ μέτοχοι τῆς τραπέζης ἐξεπλάγησαν τὰ μέγιστα· αἱ μετοχαὶ ἔπεσαν ἐν τῇ χρηματιστηρίῳ εἰς Φραγκφόρτην εἰς 20 τοῖς %, εἰς μίαν ἡμέραν.

ΜΕΤΡΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ. Ὁ Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος τῆς Νίκας Τόρκης ἀναφέρει ταῦτα· «Βλόνδην ὁ ἀχινοδάκτης, ὅστις ἀπέκτησε πολλὴν δόξαν διὰ τῶν τεχνασμάτων αὐτοῦ εἰς τοὺς καταῤῥάκτας τοῦ Νιαγάρα, ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Δούκα τοῦ Νεμοσάτελ, ζητῶν ὅπως συγχωρηθῇ αὐτῷ νὰ προπαρασκευάσῃ διὰ τὸν Πρίγκηπα τῶν Οὐέλς, ὅλως νέον τι εἶδος εἰσόδου εἰς τὰ Ἡνωμένα Κράτη, ὁηλαδὴ νὰ συγχωρηθῇ αὐτῷ (τῷ Βλόνδην) νὰ ῥίψῃ τὸν Πρίγκηπα εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Καναδικῆς μέχρι τῆς τῶν Ἑπαρατιῶν ὄχθης τῶν καταῤῥακτῶν ἐπὶ τεντωμένου σχοινίου»

Ο ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΚΑΡΔΙΓΓΑΝ.

Ὁ ἀλαθὴς θεμελιωτὴς τῆς οἰκίας τοῦ Κάρδιγγαν ἦν Βρουδένελλος τις. Ὁ υἱὸς τούτου, διακριθεὶς μεταξὺ τῶν λόρδων διὰ τοῦ ὀνόματος λόρδος Βρουδένελλος, ἐγκάθη καὶ ὑπέρτερος τοσούτου ὑπὲρ τοῦ Καρόλου Α', ὥστε ἐξιώθη τοῦ κομητάτου Κάρδιγγαν· ἕκτος δὲ διάδοχος τούτου ἐστὶ τὸ παριστάμενον ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ ἡμῶν πρόσωπον.

Ἰάκωβος Θωμᾶ Βρουδένελλος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1797, καὶ ἐπὶ ἔξοσιν ἔτη διετέλεσεν ὡς μέλος τοῦ κοινοβουλίου. Εἰσῆλθε δὲ εἰς τὸ στρατωτικὸν στάδιον ἐν ἔτει 1824, ἔνθα ταχέως προεβιβάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου πρὸ τοῦ ἔτους 1830. Μετὰ ἓν δὲ ἢ δύο ἔτη ἐπέτυχε τὸ κομητάτον τοῦ Κάρδιγγαν, καὶ ἕκτοτε διεκρίθη διὰ τῶν μεγάλων του ἐξόδων πρὸς βελτίωσιν τοῦ συντάγματος τῶν Οὐσσάρων, εἰς ὃ διωρίσθη ἐν ἔτει 1836. Προβιβασθεὶς δὲ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, διευθύνων τὸ σῶμα τῶν ἐλαφρῶν ἱππέων.

Ὁ λόρδος Κάρδιγγαν ταχέως διεκρίθη ἐν τῇ νίκῃ τούτῳ θέσει διὰ τῆς ἱκανότητός του. Ὅτε ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς ἔτον ἐν Βάρνᾳ, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ λόρδου Ῥάγλαν, ὅπως κατασκοπεύσῃ τὴν ἄγνωστον τοποθεσίαν τῶν Ῥώσσων· ἔξεστλασε δὲ τὸ καθῆκον τοῦτο καλῶς. Τέλος, τῶν συμμάχων ἀποβιβασθέντων ἐν Κριμαίᾳ, ὁ λόρδος Κάρδιγγαν διετάχθη ὑπὸ τὴν ἀποσόβη τὴν παρείαν Ῥώσσων τινῶν ἱππέων, ὑποχωρούντων εἰς Σιμφεροῦπολιν· ἀλλὰ μὴ συνατήσας αὐτοὺς ἐστράφη καὶ τῆς ἐν Ἄλμᾳ ἄφνης· «ἐκαθέμεθα, λέγει, ἐπὶ τῶν ἵππων μας ὑπὸ πυκνὸν τοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνου, καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εἴμεθα αὐτόπται τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων τῶν συστρατιωτῶν μας.»

Ἡ δὲ κατὰ τοῦ Βαλαυκλαβᾶ ἔφοδος τῶν Ῥώσσων, ἡ γενομένη τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1854, ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς τὰ τάξεν τῶν ἐγκριτῶν ἡρώων τῆς Ἀγγλίας.

ΤΑ ΝΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΕΩΣ.

Τὰ νεώρια ταῦτα ἦσαν τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα θαλάσσια κτίρια οὐ μόνον τῆς Ῥωσσίας ἀλλ' ἅπαντος τοῦ κόσμου. Ἐκ τῶν δύο δὲ παριστάμενων ἐνταῦθα εἰκονογραφιῶν, ἡ μὲν παρίστησι γενικὴν θέαν τῶν νεωρίων, ἡ δ' ἑτέρα τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν.

Ὁ λιμὴν τῆς Σεβαστουπόλεως, ὅπως οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν γνώσουσιν, φθάνει τρία περίπου μίλια ὑπράνω τῆς χώρας· τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ κατὰ τὴν εἴσοδόν ἐστι ἑνὸς μιλίου· πρὸς ἄρκτον δὲ ὁ κόλπος περιορίζεται ὑπὸ ἀνωφεροῦς λόφου· καὶ πρὸς μεσημβρίαν τέσσαρες μικροὶ κόλποι διακόπτουσι τὸ ἀκρωτήριον, περικυκλούμενοι ὑπὸ ὀλίγον ὑψηλῶν σκοπέλων. Οἱ δύο κεντρικοὶ κόλποι ἐχρησίμευον ὡς πολεμικοὶ λιμένες, καὶ μόνον ἐμπορικὰ πλοῖα ἐσυγχωροῦντο νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν πρῶτον λιμένα, τὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα λιμὴν πρὸς καλαφάτισιν τῶν πλοίων. Ὁλόκληρος ὁ λιμὴν ἐστι τοσαύτης ἐκτάσεως, ὥστε δύνανται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιον πολλῶν ναυτῶν ἐκτὸς τοῦ στόλου τοῦ ἐκπλήσσοντος τὸν Εὔξεινον Πόντον, καὶ ἀποτελοῦντος τὸ ἰδιωτικὸν τῆς Ῥωσσίας κούχμαρ· ἀλλ' ὅστις ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἐβυθίσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα.

Τὰ λίθινα νεώρια περιγράφονται ὡς μεγαλοπρεπῆ ἔργα. Ὑπάρχουσι δὲ ἓξ νεώρια εἰς δύο σειρὰς τεταγμένα, τὴν μὲν ὄπισθεν τῆς ἑτέρας. Αἱ δύο δ' αὗται σειραὶ ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ πλατυτάτου καὶ εὐρυχώρου λιμένος, καὶ εἰσὶ ὡκοδομημένα ἐξ ἐπιμελῶς κατειργασμένου τιτάνου, ἀπολήγοντος εἰς ὡραῖον γρανίτον· κατὰ διαλείμματα δὲ παρατηροῦνται καὶ τινες καλῶς ἐξεσμένοι ἐρυθροὶ γρανῖται, μεγαλοπρεπεῖς τό τε μέγεθος καὶ τὴν ποιότητα, οἵτινες μετεκίνησαν, ὡς λέγεται, ἐκ τῆς Πετερχαιδῆς. Αἱ λίαν ὀγκώδεις σιδηραῖ πύλαι καὶ ἡ μηχανὴ, δι' ἧς κλείονται καὶ ἀνοίγονται, εἰσὶ λίαν ἐπιμελοῦς ἐργασίας. Ἀνὰ τὰ νεώρια ὑπάρχουσιν εὐρεῖαι προκυμαῖαι, καὶ παντοδαπὰ ἐργοστάσια, κολύβαι καὶ οἰκίαι πρὸς χρῆσιν τῶν κελλιτεχνῶν καὶ τῶν ἐργατῶν τῶν ἐργαζομένων ἐν τοῖς νεωρίοις. Ἵνα ἐνοήσωμεν δὲ τὸ ποσὸν τῶν ἐξόδων πρὸς κατασκευὴν τῶν νεωρίων τῆς Σεβαστουπόλεως, μάθωμεν, ὅτι τὰ πλευρὰ αὐτῆς εἰσὶν ὡκοδομημένα ἐκ τετραγώνων λίθων· ἑκαστον δὲ πλευρὸν ἐστι πέντε ποδῶν τὸ μῆκος· καὶ ὅτι αἱ κλεῖδες τῶν πυλῶν, προμηθευθεῖσαι ἐξ Ἀγγλίας, τιμῶνται 270,000 ἀργυρῶν ρουβλίων.

Τὰ νεώρια τῆς Σεβαστουπόλεως κατεστευάσθησαν δι' ἀπιστεύτου θυσίας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Τριάκοντα χιλιάδες ἀνθρώπων ἐργάζοντο πρὸς κοπιαστὸν αὐτῶν, μεταφέροντες τὸ χῶμα διὰ σάκκων, ἤτοι ὅτε δὲ καὶ διὰ τῶν χειρῶν. Ἡ τελεία μυριοπλία, ἐν ᾗ ἡ ἄπειρος διαίρεσις τῆς ἐργασίας παρήγαγε τέλος τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα κινητηρίου δυνάμεως ἢ μηχανῆς. Ἀλλ' ἡ μεγίστη θιρμότης καὶ τὰ δεινὰ νίφη λευκὸς κόνιος φοβερῶς ἐπεσκέπτοντο τὰ ἐνεργὰ ταῦτα πλήθη. Ἡ ὀφθαλμία τῆς Αἰγύπτου ἐνέσκηψε σφοδρὰ θερίζουσα αὐτὰ· 24 ὥραι, λέγουσιν, ἤρκουν, ὅπως ὁ ὀφθαλμὸς διαφθαρεὶς ἐντελῶς ἐκπέσῃ ἐκ τῆς κόγχης.

ΚΩΡΙΚΗ ΑΓΝΟΙΑ. Ἐρέθη πολλάκις (παρατηρεῖ ὁ Παλιγκένος), ὅτι πολλοὶ χωρικοὶ ἐν Γαλλίᾳ φαντάζονται ὅτι ὁ νόμος δὲν συγχωρεῖ νὰ δοθῇ βοήθεια εἰς τοὺς εὑρισκομένους ἐν κινδύνῳ θανάτου ἐξ ἀπεκγονίσεως ἢ ἐκ καταποντισμοῦ, ἐστὸς ἂν παρεμβῇ ὑπάλληλός τις τῆς ἀστυνομίας ἢ ἄλλης ἀρχῆς· καὶ ὅτι θανατοῦται ὁ βοηθήσας μὴ τὸν θάνατον εἰς ὃν ἤθελε νὰ δώσῃ βοήθειαν. Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Ῥουὶν ἀναφέρουσιν ὅτι εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως ταύτης, δύο ἀνθρωποι κινδυνεύοντες νὰ καταποντισθῶσιν ἀφεθήσαν ἐσχάτως νὰ καταστραφῶσιν ἐκ τῆς μωρᾶς ταύτης πίστεως. Λέγουσιν ἐπίσης ὅτι, τρεῖς ἡμέρας μετέπειτα, δύο χωρικοὶ εἶδον γυναῖκα ἀγωνιζομένην ἐν ἔμπνῃ εἰς Ῥουμεστεῖλ, ὅτι ἀντὶ νὰ ἐκβάλωσι αὐτὴν, ἔσπευσαν εἰς τὸν δήμαρχον, εὑρισκόμενον σχεδὸν δύο μίλια μακράν. Ὁ δήμαρχος ἐπέπληξεν αὐτοὺς σφοδρῶς διὰ τὴν ἀνοιθησίαν αὐτῶν καὶ ἐξέβαλε τὴν γυναῖκα· ἐρωτήσατο δ' αὐτὴ ὅτι θὰ ἀπέθνησκε μίαν καὶ ἐπέκεινα ὥραν πρὶν ἢ οἱ χωρικοὶ εἴδωσιν αὐτὴν· ἀλλὰ καὶ ἂν εὑρίσκετο ζῶσα οὗτοι δὲν ἤθελον τὴν βοηθήσει.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΤΥΧΗ Ἀνακινώσκομεν εἴς τινα ἐφημερίδα τῆς Κωνσταντίνας, ὅτι νέος 21 ἔτους τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἐπάγγελμα ὑποδυματοποιὸς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἐλληρονόμησεν ἐξ ἀδελφίου 100,000 λίρας στερλίνας καὶ πολλὰ κτήματα, κείμενα ἐν Νόρφολκ παρὰ πλουσίας Γερμανικῆς οἰκογενείας, ἧς ἦν νόμιμος κληρονόμος. Τὸ κληρονομικὸν αὐτοῦ δικαίωμα διεκινεκέβη, ἀλλ' ἡ κλεπτυγὴ τῆς δικαιοσύνης ἔλεκεν ὑπὲρ αὐτοῦ. Μεταβὰς εἰς Λονδῖνον χάριν ὑποθέσεώς του, ἐνεγκάσθη νὰ δανεισθῇ τὰ ἀδοσπορικὰ ἔξοδα, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του, γενόμενος κύριος τῆς εἰρημένης περιουσίας, προτεκλίκετο τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους, ὅπως προπαιδεύσωσιν αὐτὸν διὰ τὸ παπιστήμιον τῆς Κωνσταντίνας. Ἂν οἱ ἀναγνῶσταί μας εἶναι περίεργοι νὰ μάθωσι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κληρονόμου, καλεῖται οὗτος Ἰάκωβος Στόκλεις.

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΝΑΠΟΛΕΩΝ Γ'. ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.— Κατὰ τὴν ἐν Λυὼν διατριβὴν τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς Αὐτοκρατείρας σῶμα ἐξ ἀρχαίων στρατιωτῶν τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας, οἵτινες ἔλαβον τὸ παράσημον τῆς Ἁγίας Ἑλένης, συνκροτεισθέντες περὶ τὰς 4,000 ἕως 5,000 ἐν τινι πλατείᾳ, ἐπιθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν Α. Μ., ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ προσηγόρευσέ τινας αὐτῶν προσηνέστατα. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἀπομάχων, ἀνθυπολοχαγὸς, ὀνομαζόμενος Γένων, παρουσίασε πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ἀνθοδέσμην ἴων, προσλέγων. «Μεγαλειότατε! Οἱ ἐπίλεκτοι τῆς νήσου Ἕλβας παρουσίασαν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα Α'. ἐν Ἕλβᾳ τῷ 1815 ἀνθοδέσμην ἴων καὶ ὀνόματαν αὐτὸν Παπᾶν Ἀὲ Βιολέτταν, ἀρ. 1, ὅπερ ἐπώνυμον εὐχαρίστως ἐδέχθη. Σήμερον, Μεγαλειότατε, οἱ παρασημοφόροι τῆς Ἁγίας Ἑλένης λαμβάνουσι τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσωσιν ὑμῖν τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην, παρακαλοῦντες νὰ δεχθῆτε αὐτὴν, καὶ ἐπιτρέψητε αὐτοὺς νὰ καλέσωσιν ὑμᾶς «Παπᾶν Ἀὲ Βιολέτταν, ἀρ. 2. Ὁ Αὐτοκράτωρ δεχθεὶς ὡμενὸς τὰ ἄνθη, ἐπήντησε. «Μάλιστα, φίλοι μου, δέχομαι τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκαρδίως. Σᾶς εἶμαι λίαν εὐγνώμων καὶ ὑπόσχομαι, ὅτι ποτὲ δὲν θέλω σᾶς λησμονήσει.» Χειροκροτήσεις σφοδραὶ ἐπηκολούθησαν τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις, ἀπαγγελθείσας μετὰ τινος συγκινήσεως.

Ο ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΛΟΡΔΟΣ ΚΑΡΔΙΓΓΑΝ.

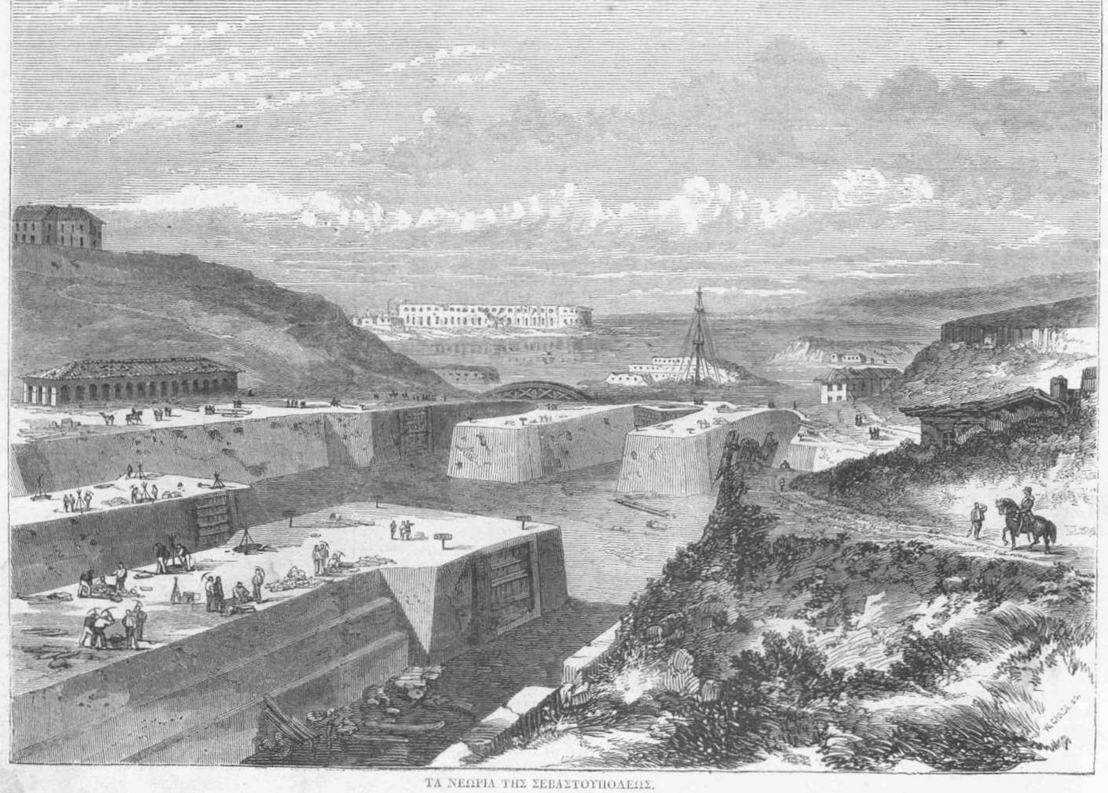

ΤΑ ΝΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ.

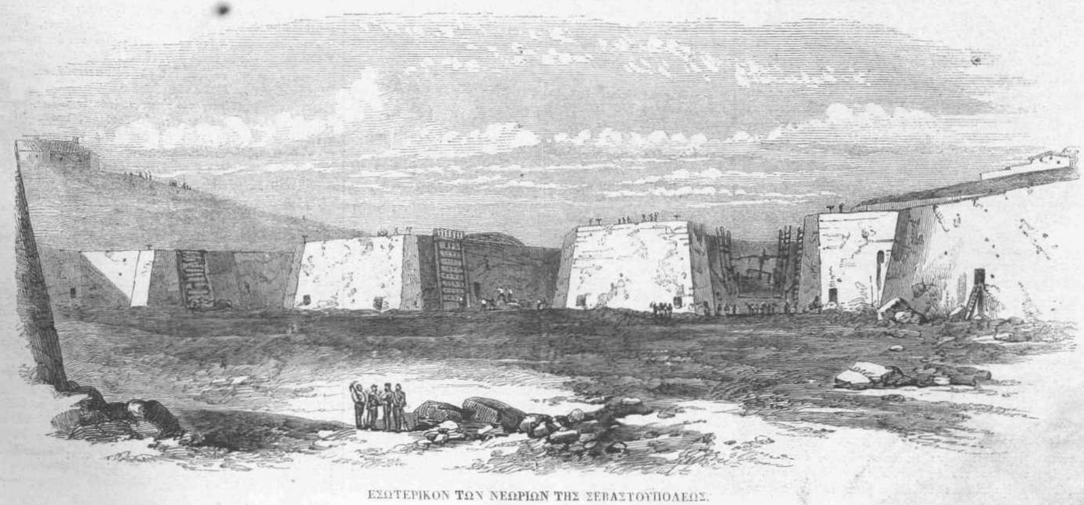

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΡΙΩΝ ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

ΓΑΛΛΙΑΣ.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΤΟΥ ΡΟΔΑΝΟΥ.

Δολοφονία.—Ἀπόπειρα δολοφονίας.—Δηστεία ἔνοπλος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.—Τρεῖς κατηγορούμενοι.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε ἀριθ. 10.)

»Διαγίθησαν δὲ οἱ ἴδιοι μετὰ κατωπλισμοῦ αὐθαδίας τὰ περιστατικὰ τῆς προσβολῆς κατὰ τὸν δυστυχῆν ἐκείνων θυμάτων.

»Ὅταν ἔφθασαν οὐ μακρὰν θέσεως τινὸς, ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ τὴν προτεραίαν προσδιορισθείσης ὡς κατάλληλον εἰς ἀπόκρυψιν πτώματος, ὁ μὲν Θεβενέτος, ὄπισθεν τοῦ Μουσὲτ τεθεὶς, κατέρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ κρότταφου πληγὴν διὰ τῆς βαρειᾶς, ἥτις κατέρριψεν αὐτὸν ἐν ἀκινησίᾳ· ὁ δὲ Γερμανὸς, λαβὼν καὶ αὐτὸς τὸ θανατηφόρον ὅπλον, μετὰ βίας ἐπίσης ἐκτόπισε τὸν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ οὐτως ἐξαπηλωθέντος θύματος. »Ἔπραξε δ' οὗτος, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ὅπως μὴ βασανίζηται.» Ἕπεται ὁ Θεβενέτος ἐσκύλευσεν αὐτὸν μετὰ σπουδῆς, εὑρὼν μόνον ἐν μαχαίριον καὶ ἐν βαλάντιον, περιέχον ἑνδεκα φράγκα καὶ πεντήκοντα ἑκατοστὰ· ἀμφότερα δὲ οἱ κακοῦργοι ἔσυραν τὸ σῶμα μέχρι τῆς παρατεινομένης εἰς τὴν ὁδὸν τάφρου.

»Ἐκεῖ, φθηνότερε μὴ συλληφθῶσιν, ἐγκατέλειψαν αὐτὸ, καὶ σπεύσαντες πρὸς τὸ πλησιέστερον δάσος, εἰσῆλθον δ' αὐτοῦ εἰς τὴν πρὸς Μοντονὰ ἄγουσαν ὁδὸν.

»Ἡ σιδηρᾶ βαρεῖα καὶ τὸ εὑρεῖθεν εἰς τὸν Μουσὲτ μαχαίριον ἐξεύρεσαν παρ' αὐτῶν εἰς τὸ χωρίον, ὡς καὶ τὸ κλοπὲν βαλάντιον, οὗ τὸ περιεχόμενον ἐμοιράσθησαν.

»Εἶναι ὀλίγον σκληρὸν, εἶπε τότε ὁ Θεβενέτος, νὰ φονεύσωμεν ἄνθρωπον διὰ τόσον ὀλίγον» προσήκτης δ' εἶπε «εἴθε πᾶς τὸν τὴν κατέφραμε; Δὲν ἐπτρίμεις περισσότερον!» Τοῦτο δὲ ὁ Γερμανὸς προεῖπεν «ὅπως ὡς περίφημος κρεοπώλης· διότι τὸν ἔθεν πτωχὸν, μὲ τὴν πρώτην!...»

»Ἡ σκληρὰ αὕτη ἀπαρρεῖα κεκινῶν μόλις δεκαενναετῶν, ἐδείλιον οὐ μόνον μεγίστης ψυχῆς ἐξαχρείωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐξόσκησίν τινα περὶ τὸ κακουργεῖν.

»Ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐπὶ τοῦ Μουσὲτ γενομένη ἐπίθεσις ὡμόλαζε τοσοῦτον· τῆς κατὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἐπὶ τοῦ Κλαυδίου Ρεὺνάρ, ὥστε ἐπίσυρε μεγάλον τὴν προσοχὴν τῶν δικαστῶν.

»Ὁ Γερμανὸς, ἀμέτοχος ὢν εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο κακούργημα, ἐγνωστοποίησεν, ὅσας εἶχε ἀκούσει ἐξομολογήσεις ἑκτοτε περὶ τούτου ὑπὸ τοῦ Θεβενέτου.

»Ἐμαρτύρησε δὲ ὅτι, πολλάκις ὁ Θεβενέτος ὑπέρβεν ἐντολεῖδχος, καὶ τοι τοῦτου ἀρνούμενου, καὶ ὅτι ἐν εἰς Ἀυὼν τὴν ἡμέραν τῆς 30 τοῦ τελευταίου Δεκεμβρίου.

»Μὴ δυναμενος δὲ ὁ Θεβενέτος νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῆς χρήσεως τοῦ καιροῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἑπομένην νύκτα, μετὰ πολλὰ ψεύδη καὶ πολλὰς ἀποσιωπήσεις, ὡμολόγησεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ἐν συνένοχος τοῦ εἰς τὸν Βουλιὲ ἀποδιδομένου ἐγκλήματος, οὗ προτάτου αὐτὸν κατέιδεξεν.

»Ἀπέδειξε δὲ ταῦτα ἀκριβέστατα καὶ ὀρθότατα.

»Τὴν πρωΐαν τῆς 30 Σεπτεμβρίου ὁ Βουλιέρος ὡμίλησεν αὐτῷ περὶ τῆς κατὰ Ρεὺνὰρ προμελετηθείσης προσβολῆς, τῇ συνεργείᾳ καὶ ἄλλου τινος, κλεβίντος παρ' αὐτοῦ Π α ι ῆ.

»Ὁ Θεβενέτος συνήνεσεν, ἀδιστάκτως, νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρισιν ταύτην, καὶ ἐπεροτίσθη μάλιστα νὰ προμηθευθῇ τῆς σιδηρᾶς βαρεᾶς, δι' ἧς ὁ Ρεὺνὰρ ἔπρεπε νὰ κτυπηθῇ.

»Ὁ Βουλιὲ τῷ ἔδωκε συνέντευξιν διὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν παρὰ τὸν λιμένα Μουτὼν. Ὁ Θεβενέτος ὑπῆγεν ἐκεῖ, πολὺ πρότερον, καὶ εὗρε κατὰ τὴν ἐνιάτην ὥραν τὸν Βουλιὲ, ἀκολουθοῦντα τῇ στειμῇ ἐκείνῃ, τὸ ἀμάξιον τοῦ Ρεὺνὰρ, καὶ εἰπόντα αὐτῷ, ὅτι οὗτος τῷ ἀπίδειξεν ἐνώπιον του τὴν ἐπὶ τραπέζης τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του, τὸ ἀντεκείμενον τῆς κοινῆς αὐτῶν ἐπιθυμίας.

»Ὁ Θεβενέτος, ὁ Βουλιὲ καὶ τρίτος τις, ὃν ὁ Θεβενέτος διαστυρίζετο, ὅτι θὲν ἐγνώριζεν, ἤρξαντο νὰ ὁδεύωσιν, ἀκολουθοῦντες τὸν Ρεὺνάρ.

»Πρὶν ἢ ὁ Θεβενέτος φθάσῃ εἰς Δεμῇ-Λούν, ἀναλαμβάνει τὴν σιδηρᾶν βαρεῖαν, μπῶ διὰ λαβῆς παρασκευασθεῖσαν, καὶ ἐν εἶχε κρύψει τὴν ἡμέραν εἰς σωρεῖαν τινα λίθων ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ, ὅπως εὐκόλυνῃ τὴν μεταφορὰν τοῦ βαρέος τοῦτου ὀργανου. Ὁ Βουλιὲ τὴν ἐκρίμασε χιαστὶ εἰς ζώνην σεντέκιν, ἣν εἶχε περὶ τὸ σῶμα. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ τὸ ἐκόμιζον ἀλλαλοιαδῶχος.

»Ὁ Βουλιὲ ἔλαβεν ἐπίτης κλεῖδον, ὃν εἶχε κρύψει ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐν δαστὶ θάμνῳ, ἀφ' οὗ παρασκεύασεν αὐτὸν ἀρμόσιμον τῇ βαρείᾳ, ὅταν χρειασθῇ.

»Οὕτως ὀπλισθέντες, παρῆλθον τὴν ἄμαξαν τοῦ Ρεὺνὰρ, καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ βαδίζωσι, προτρεμβόντες αὐτὴς μέχρι τῆς ὁδοῦ τοῦ Βουλιὲ διεχθείσης κατωλλέλου διὰ πολλὰ αἴτια θέσεως εἰς παραμόνευσιν. Ἐνταῦθα δὲ, κατὰ τὴν διάγησιν τοῦ Θεβενέτου, περιγράψαντος τὸν τόπον μετ' ἀκριβείας ἐντέλους, μακρὸν περμαίνοντες, ἐξρίφθησαν κατὰ τοῦ διαβαίνοντος ὀχήματος, ἐν ᾧ ὁ Ρεὺνὰρ ἐκομάτο ἐξπλωμένος. Ὁ Βουλιὲ ἀνάβας ἐπὶ τὰ ὀπισθεν τῆς ἁμάξης, ἔλαβε τὴν βαρειὰν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Θεβενέτου καὶ κτυπήσας τὸν Ρεὺνὰρ κατὰ κεφαλὴς ἔρριψεν αὐτὸν χαμαὶ, ὅλεν οἱ ἄλλοι κακοῦργοι τὸν ἔσυρον μέχρι τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ῥίψωσι αὐτὸν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Βουλιὲ διεχθὲν ῥύακ. Ἀλλ' ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, ἀκούσαντες τὸν θόρυβον πολλῶν ἁμαξῶν ἐρχομένων ἀπὸ Μαλακαΐρκνης, ἔπασαν πάραυτα τὴν ἐργασίας. Ὁ Βουλιὲ ἔσπευσε νὰ σκυλεύσῃ τὸν δυστυχῆ Ρεὺνὰρ, ἐσφαιρεῖτο τοῦ βαλαντίου αὐτοῦ, καὶ παρεκρίμα ἐόθθε μετὰ τῶν συνενόχων αὐτοῦ εἰς φυγὴν διὰ τῶν πεδιάδων. Ἐρεβαντες δὲ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν πρὸς τὸ Αυὼν ὁδὸν, παρετήρησαν τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου, ἐξ οὗ 300 φράγκα εἰς χρυσὸν ἔλαβεν ὁ Βουλιὲ ἀπὸ τὸν Θεβενέτου, φιλοτιμοῦ τὸ περιπλέον δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν ἄλλον συνένοχόν του.

»Τῇ δ' ἐπαύριον ὁ Θεβενέτος καὶ ὁ Βουλιὲ συναντήσαν αὖθις εἰς τὰ πέριξ τῆς ἀγορᾶς τῆς Βαίσης. Ὁ Βουλιὲ ἀπὸ τῆς προτεραίας ἄλλαξε περιβλέδισμον, παρουσιάσθη μὲ πίλον φαῖδων. Ὁ δὲ Θεβενέτος σχεδὸν αὐθημερὸν κατεσπατάλησε τὸ κέρδος του εἰς κατηλείας καὶ γκαματοπεῖα καὶ γαλλοτέρας.

»Ἡ σιδηρᾶ βαρεῖα εὑρεθεῖσα εἰς Μαλακαβέρνην, ἀνεγνωρίσθη σταθερὸς ὑπὸ τοῦ Θεβενέτου ὡς ὄργανον τοῦ κακουργήματος. Ὁ Κλαύδιος Ρεὺνὰρ ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀναγνώρισιν ταύτην, παρατηρῶν ὅτι ἡ λαβὴ τοῦ ὅπλου τούτου εἶχε χρισθῆ ὑπὸ χοιᾶς πρασινολεύκου, δι' ἧς ἡ ἄμαξα αὐτοῦ προσφάτως εἶχε χρωματισθῆ.

»Ἡ ἀκριβεια πασῶν τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Θεβενέτου φανερωθεισῶν περιστάσεων ἀπεδείχθη καθ' ὁλοκληρίαν ἐμπράκτως. Αἱ πλειότεραι τῶν λεπτομερειῶν τούτων δὲν ἠδύνατο νὰ ὦσιν γνωσταὶ εἰμὴ εἰς τοὺς αὐτουργοὺς μόνους τοῦ κακουργήματος· καὶ τινες αὐτῶν ἀρῶθεσαν τὸν Βουλιὲ, ὃν ἠδύνατο νὰ ἐξομολογηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ εἰμὴ εἰς συνένοχον.

»Ἡ ἐνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου τούτου κατέστη προφανὴς ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ τῶν πλείστων ἀντιφάσεων ἐν ταῖς ἀπκρίσεσιν αὐτοῦ.

»Ὅλαι δὲ αἱ ὑπὸ τοῦ συνενόχου του καταγγελίαι ἐπεβάρυνον καὶ αὐτὸν ἠδη. Διότι αἱ προκγούμεναι σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεβενέτου, αἱ προφερθεῖσαι ἀπειλαὶ ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Ρεὺνὰρ κατὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου, ἡ γνῶσις ἣν ἔλαβε περὶ τῶν εἰς τὸ βαλάντιον τούτου περιεχομένων ποσοτήτων, ἡ ἀνεξήγητος ἀντίστασις, δὲ ἧς τὸν κλοδοῦσσε πέραν τῆς Βαΐζης, ἡ οὐχ ἧττον ἀνεξήγητος ἀίτησις, ἣν τῷ ἔκαμεν ὅπως μείνῃ εἰς τὸ ἀμάξιον του, ἡ κατοχὴ τῆς θερματίνης ζώνης, χρησιμευσάσης νὰ κρυβῇ τὸ ὄργανον τοῦ ἐγκλήματος, ἡ ἀπὸ τῆς ἁ. Ὀκτωβρίου ἀφανεια τοῦ τίλου, ὃν ἐφόρει τὴν προτεραίαν ἔτι, ἡ γνῶσις ἣν ἔλαβεν ἀναγκαίως κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις αὐτοῦ, περὶ τῆς πραχθείσης κατὰ τὴν νύκτα ἐπιβέσεως, ἡ κατὰ τὴν ἰδίαν νύκτα ἀπουσία αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ οἰκήματος τοῦ, ὅπου θυσχρίξετο ὅτι κατελείδθη, αἱ μυστηριώδεις συνδιαλέξεις τῆς ἐπιοῦσης μετὰ τοῦ Θεβενέτου, ἅπασαι αὗται αἱ καταμαρτυρίαι ἐπιβαρυνθεῖσαι ἐπὶ τῶν ἐπιμόνων ἀρνήσεων τοῦ Βουλιὲ, ἐπεβεβαιώθησαν ἀναντιῤῥήτως διὰ πλείστων μαρτύρων.

Ὁ Θεβενέτος λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν μόνον ὡμολόγησεν· ἀλλὰ ὅλον ἐξομολογήθη ἐντελῶς, καὶ αἱ ἀπαράδεκτοι ἀποποιήσεις του ἄφησαν ἀμφιβολίας περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ τρίτου συνενόχου τοῦ ἐγκλήματος τῆς 1ς ὀκτωβρίου.

»Ἡ ἀνάκρισις δ' ἐφαίρεσε πρὸς τούτοις, πλείστας ἄλλας ὑπὸ Θεβενέτ καὶ Γερμανοῦ πραχθείσας λρτείας, θευτέρου λόγου ἄξιας.»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐγκλιτηρίου ἐγγράφου, ὁ Κ. Πρόεδρος προβαίνει εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν κατηγορουμένων.

Μετὰ δὲ τὰς ἀνακρίσεις, περωιωθείσας μᾶλις εἰς τὴν τρίτην συνεδρίασιν, ὁ Κ. Εἰσαγγελεὺς λαμβάνει τὸν λόγον, οὗ περιορίζομαι νὰ καταχωρίσωμεν τὸν τελευταῖον παράγραφον.

»Ὁ νόμος, κύριοι ἔνορκοι, σᾶς παρεχωρεῖ δύναμιν λίαν ἰσχυρὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν κατηγορουμένων! Ὅσην μεγάλη ἡ δύναμις ὑμῶν αὕτη ἐστὶ, τοσοῦτο μεγαλειτέρα καὶ ὑμετέρα εὐθύνη. Οὐκ ἔγκρε τὸν θάνατον μόνον τῶν δικαιωθέντων νὰ τιμωρήσητε, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὴν ζωὴν τῶν ὑμετέρων συμπολιτῶν νὰ διαφυλάξητε. Τὰ ἐγκλήματα πολλαπλασιόονται, καὶ αἱ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων καθ' ἑκάστην ἐπαναλαμβάνουσι μετὰ φρίκης τὰς κατὰ τῶν προσώπων καὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν γιγνομένας προσβολάς. Προχθὲς ὡμίλουν περὶ τοῦ εἰς Σαιν-Σὶρ θράμματος, χθὲς περὶ τοῦ θράματος τῆς σκυλευθείσης καὶ θανατωθείσης ἐν λεωφόρῳ τινὶ κάνιθῃ, σήμερον περὶ τῶν δολοφόνων τοῦ Σεβρὶ καὶ τῆς Μαλεστιβέρκης. Αὔριον δὲν θὰ ὁμιλήσωσι περὶ ἄλλων κακουργιῶν; Ἀσφαλέστατα, κύριοι, ἀσφαλέστατα τὴν κοινωνίαν· σᾶς τὸ ζητῶ ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ τῆς ἀμυσίου συνειδήσεως. Τὸ πλῆθος τοῦτο, ὅπερ ἀκούει ὑμᾶς, σᾶς ζητεῖ τοῦτο μετ' ἐμοῦ! Ἐτυμεγορίαν τῆς ζωῆς ἀνωμάνομεν παρ' ὑμῶν!... Ἀρίνω ὑμᾶς ἐν τῇ ἰδίᾳ ταύτῃ, ἢν οὐ μὴ λησμονήσετε!»

Μετὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσαγγελέως, ἥτις κατὰ τὴν γνώμην ἀπάντων, ἦν ἀξιόλογος διὰ τε τὴν λογικότητα καὶ τὴν ῥητορικὴν αὐτῆς δεινότητα, καὶ μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τῶν δικηγόρων τῶν ὑπερασπίσεως καὶ τὴν συγκεφαλαίωσιν τῶν συζητήσεων ὑπὸ τοῦ Προέδρου, οἱ ἔνορκοι, ἐν τῇ κατοικτικῇ αὐτῶν ἐτυμεγορίᾳ ἐπὶ πάντων τῶν ζητημάτων, παραδέχονται καὶ τὰς ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις ὑπὲρ τοῦ Βουλιὲ, τοῦ ἐπικαλουμένου Μοβλὴν.

Ὁ Κ. εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου.

Τό δὲ Δικαστήριον σκεφθὲν, ἐκδίδει ἀπόφασιν δι' ἧς:

Ὁ μὲν Γερμανὸς καὶ ὁ Θεβενέτος κατεδίκασσαν εἰς θάνατον, ὁ δὲ Βουλιὲ ὁ ἐπικαλούμενος Μοβλὴς, εἰς ἰσόβια δεσμά.

Ἀναγγέλεται δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς ἀποφάσεως, οἱ ἔνορκοι ὑπέγραψαν αἴτησιν μεταβολῆς τῆς ποινῆς ὑπὲρ τοῦ καταδίκου Γερμανοῦ.

ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω! ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ σὲ αὐτὴν καὶ δια τὸ καλὸν σου· σὲ προτρέπω νὰ δεχθῇς τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν δεξιάν μου. Ἔχεις ἀκτακόσια φράγκα, ὑπηρετεῖς τόσον καιρὸν εἰς ἐργαστήριον ψλαφοποιῶν, ἔμαθες ἀριστὰ τὸ ἐπιτήδευμα, ὅος μοι τὰ χρήματά σου ν' ἀγοράσωμεν τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Μοντοργεύολ πωλούμενον ἀλφατοποιεῖον, καὶ σὲ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶσαι ἡ εὐτυχεστάτη τῶν γυναικῶν, τῶν συζύγων, τῶν ἀλφατοποιῶν καὶ τῶν Κατερινῶν ἀκόμα.

Τοιοῦτα τινα ἔλεγε πρὸς τὴν δεκαεπτταετῆ Αἰκατερίνην Κοριάσσον, Γερμανίδα, ὁ εἰνοσιετὴς Στούρμπις, Γερμανὸς, ὅστις, πιθανῶς ἔλαλει γλαφυρότατα τὴν πάτριον αὐτοῦ γλῶσσαν, ἀλλ' εἰς τὴν γαλλικὴν ἐξερρυζέτο λίαν κακῶς, καὶ σχεδὸν ὅπως μεταφέρομεν εἰς τὴν ἡμετέραν, κατὰ λέξιν τὴν πλανήσασαν τὴν Γερμανίδα κόρην, γερμανικὴν αὐτοῦ προσπελάλιν.

Ἐγὼ ἀγκπτὸ καὶ τρελαίνομαι ἐσένα· μὰ ἀγαπῶ ἐσένα γὰ πένα, καὶ ἐχχομαι γὰ σένα τὸ κορυπὶ καὶ τὸ χαίρι. Κορυπὰ νεπιόσου μεγαλος γρὸς, καὶ ἐγὼ τὰ νὰ κάνω ἐσένα πολὺ πολὺ εὐτυχαὶ. Ὅταν ἔχχομαι παρῆθδε νὰ ἀνοιχομαι ἐνὰ τζοχχαρομπουλῆ, τὰ νὰ κτίνω ἐσένα δὸν νταιάμου ἔρωνα καὶ στοὺς μουστεριότες δὸν κολὰ μπασστίσαι· ὅταν ἐχχομαι νὰν παγάθες, ἐσένα ἐχχομαι νταιάμου κορυπὶ, μὲ ἐχχομαι νὰν μπασστίσαι, νὰν ῥωμὰ, νὰν ἐμένα νὰ ἀγοραζόμαι ἕνα μαγκὶ καὶ νὰ κάνομαι ζυστρόβιλ.

Ἡ δυστυχὴς Αἰκατερίνα, ἥτις εἰς οὐδὲν ἄλλο κατεγίνετο εἰμὴ πῶς νὰ τοποθετήσῃ τὴν καρδίαν της καὶ νὰ κύψῃ τὸν τράχηλόν της ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀνδρὸς (ὡς ποιοῦσιν ἅπασαι αἱ Αἰκατερῖναι τοῦ κόσμου), θεωρόσσα ὅτι ὁ ἔρως καὶ νέος ἦν, καὶ εὐμβῆς, καὶ καρδίας κατοχὸς ἐρᾶνεος, καὶ κολὺ πολὺ ὑπέρχρεος, καὶ τέλος, τὸ ὄνομα Στούρμπ κατ' οὐδὲν ἦν κακὸν ἢ τὸ ὄνοματα τοῦ Κοριάσσου, ἡ δυστυχὴς Κατερίνα, λέγομεν, ἐδέχθη τὰ πάντα ἅμα ἤκουσε γάμου, καὶ ἔδωκε τὰ πάντα πρὸ τοῦ γάμου.

Σοὶ ἐπιτρέπω, εἶπε πρὸς τὸν Ἄδωνα, νὰ μὲ συγχάρῃς. Καὶ τοῦτο εἰποῦσα τρέχει εἰς τοῦ θείου αὐτῆς καὶ αἰτεῖ τὰ ἀπκακόσια φράγκα, ἄτινα ἐν παρακαταθήκῃ εἶχεν ἐγχειρίσκαια αὐτῷ. Ὁ θεῖος, φρόνιμος ἄνθρωπος ὡς πᾶς Γερμανὸς ὅτε πρόκειται περὶ χρημάτων καὶ ὑπαυδρείας, συμβουλεύει τὴν ἀνεψιάν νὰ σταφῇ ὀρίμως, πρὶν ἢ παραδώσῃ εἰς τὸν γαμβρὸν, ὁλόκληρον τὴν ζωὴν της, τὴν καρδίαν της, καὶ πρὸ πάντων καὶ πρὸ παντῶν, τὰ φράγκα της! Ἀλλ' ἡ ἀνεψιὰ ἐπιμένει, γνωρίζει, πείθεται, ἐμπιστεύεται, λέγει, καὶ πρόλεγε τὴν εὐδαιμονίαν της, ἐν τῷ ἀλφατοποιῷ Στούρμπ καὶ Συντροφία, δι' ὁ ἀπαιτοῦνται, ὡς διατείνεται, ὀλιγίστα χρήματα παρὰ δ' ἐν ἀδαμαντοπωλεῖον. Ὁ ἀγαθὸς θεῖος προαισθάνεται κακὰ πράγματα, καὶ ἀποδίδει τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἀνεψιᾶς, εἰς τὸν τυφλὸν καὶ τρελλὸν ἔρωτα, ὅστις τυφλόνει καὶ τρελλαίνει τοὺς ἐρωτευμένους. — Πῶς! ἀνακράζει ἡ Αἰκατερίνα, ἐγὼ τυφλὴ καὶ τρελλή; δὲν βλέπεις μὲ ποίαν ὀξυδέρκειαν ἐξέλεγξε τὸν σύμβιόν μου καὶ μὲ ποίαν φρόνεσιν ἐταιμάζω τὸ μέλλον μου; — Παιδάκι μου, ἀποκρίνεται ὁ γέρων θεῖος, ἐκπέμπων νέφος καπνοῦ ἀπὸ τῆς γερμανικῆς πίπας του, παιδάκι μου, ἐὰν ἀληθῶς ὀξυδερκῆς καὶ σωφρονῇς δὲν ἔχεις τί ἔρωτα, καὶ τοῦτο εἶμαι ἤκουσε. ἀλλ' ἐὰν ἔχῃς ἔρωτα, τότε, ὦ! τότε οὐδὲν πράττεις φρόνιμον. — Διατί θεῖε; — Διότι κόρη μου, λάβε ὡς γενικὸν κανόνα ὅτι ὅπου ἀκούεις ἔρωτα καὶ βλίπεις φρονήματα καὶ ἀρνᾶν ἔρωτος, ἐκεῖ ὁ ἔρως δεσπόζει.... Τοιαῦτα καὶ τὰ παρόμοια ἀδάσκων ὁ πολύπειρος Γερμανὸς, ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνεψιάν του πᾶσαν συμβουλὴν, πᾶσαν εὐχὴν καὶ πᾶσαν εὐλογίαν, καὶ συνώδευσεν ἐκ ταύτα διὰ τοῦ σμικροῦ βαλαντίου, τοῦ ἐγκλείοντος τὰ 800 φράγκα τῆς Αἰκατερίνης.

Ὁ γαμβρὸς, λαβὼν τὰ ἀργύρια ταῦτα, καὶ προφασιζόμενος ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἀλφατοποιεῖον δὲν εἶναι ἀκόμη ἕτοιμον πρὸς πώλησιν, προτείνει εἰς τὴν μέλλουσαν συμβίαν του νὰ καταθέσῃ τὸν πλοῦτον τοῦτον εἰς τὸ ἀποθεματικὸν ταμεῖον, προσωρινῶς. Ἀπέρχονται ἀμφότεροι εἰς τὴν ὁδὸν Cog-Héron· ἀλλὰ πρὸ τῆς θύρας τοῦ ταμείου, ὁ γαμβρὸς ἐνθυμεῖται εἰς τὴν νύμφην ὅτι μοῦ ἀναγνωσιν μηδὲ γραφὴν γνωρίζουσα, πρέπει νὰ μὴν εἰσέλθῃ εἰς τὸ ταμεῖον, ἀλλὰ νὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὴν ὁδὸν· ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ἐστοτε, ἡ μὲν Αἰκατερίνη ἠκολούθει τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ὡς θεραπαινὶς, ὁ δὲ Στούρμπ ὡς ἀλφατοποιός. Ἀλλ' αἱ ἀμοιβαῖαι ὑποσχέσεις ἐδόθησαν, τὸ γεῦμα τὸ ἀῤῥαθὲν ἐγένετο, τὰ χαρτιὰ κεφαλαια τῆς ἑταιρίας ἠσφαλίσθησαν, ἡ δὲ Αἰκατερίνη ἐθεώρει ἐωυτὴν ὡς νενομφευμένην, ἐπὶ ἄλλο ἔλλειπεν εἰμὴ ἁπλῆ τις ἐθιμοπομπεία πρὸς σύναψιν τοῦ γάμου; Κάλε δά! ὅταν ἀγαπᾷ τις ἐπποθέξεται ποτὲ ἀπὸ τοιαῦτας σμικρὰς ἐθιμοπομπείας; Ἐπέρασε τοινυν, ὁ κύριος τῆς οἰκίας εὗρεν τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην ἐντελῶς παρρόκνεται τὴν ἐν λόγῳ ἐθιμοπομπείαν, καὶ λαβὼν ἀμφοτέρους ἀπὸ τὸν Τῶμον, ἔῤῥψεν αὐτοὺς εἰς τὰς ἀγκάλας, ὡς ἂν ἦσαν τὰ ἴδια κεῦῤῥη ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὀστράκου. Τότε ὁ Στούρμπ ἔχτρε καὶ εὑρίσκει γερμανικὰς ἀφορμὰς ἔρωδος· κατεγορεῖ τὴν πρωγαμίαν σύζυγόν του ὡς ἄπιστον, τὸν ἀλφατοποιὸν κύριόν του ὡς εὐτυχῆ ἀντεζυλόν του, κηρύττει τὸν γάμον διαλελυμένον, καὶ γίνεται ἀφανής.

Ἡ κακοδαίμων Αἰκατερίνη τὸν ζχτεῖ δὲν τὸν εὑρίσκει, τὸν γνώζει· ἐπρεπε ἐγὼ νὰ ἐχχομαι ἕνας ὀρωῆς ἀνθρωπος εἰνὰ, καὶ νὰ ἐχχομαι πολὺ ὀλίγο νεπικαπτίσαι ἐχχομαι, ποῦ νὰ πίρνομαι ἐγὼ γυναῖκα ποῦ ὅλους τοὺς ἀβεντάνες ἀγχαπτεπιοὺς ἐχχομαι.

Πρόεδρος.— Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς ὑπερασπίσεως εἶναι ββέλυρον καὶ ἀπορρόπαιον, παρορτίκων τὴν ἀγανακτηαν τῶν δικαστῶν σου· εἰμὴν ὅλλως τε πεπεισμένοι ὅτι οὐδέποτε συνέλαβες σκοπὸν νὰ κυμφοῦῆς τὴν νέαν ταύτην, καὶ ὅτι αἱ ὑποσχέσεις σου ἐχρησίμευον μόνον καὶ μόνον εἰς τὸ νὰ σφετεριοῆς τὰ χρήματά της. Ἀλλ' εἰπέ μοι, τὶς ἐλλήνισες περὶ τινος ἀλφατοποιείου τὸ ὁποῖον ἤμελλες ν' ἀγοράσῃς.

Ἀλλὰ τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται, καὶ μάλιστα ὅτε ταῦτα ὑπάρχουσι κατὰ τὶ ὀβρὰ, καὶ ἡ Αἰκατερίνη ἐγκαρτεροῦσα εἰς τὴν ἄρετὴν, δίδεται ὅλη εἰς τὴν ἐργατικότητα, καὶ ὁρμᾶται νὰ μὴ πιστεύσῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἔρωτα τῶν ἀνῆρων, πρὶν ἢ ὁ ὅμηρος καὶ ὁ παππᾶς ἐπληρόσωσι νενομιμένως τινὰς ἐθιμοτελίας παρκγγελούσας τὸ οὗς ὁ Θεὸς ἔζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωρίζέτω, καὶ αἵτινες συχνὰ ἀποδαίνουσιν εἰς τὸ οὗς ὁ ἄνθρωπος ἔζευξε, Θεὸς χωρίζει.

Τοιοῦτα διελογίζετο ἡ ἄκακος κόρη ὅτε αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν συνανᾷ τὸν πλάνον, τὸν δόλιον, τὸν κλέπτην, τὸν φονέα τῆς τιμῆς τῆς Στούρμπ. Ἡ ἔρωτσια ἔτον ἤδη ἐκρὰ, ἀλλ' ἡ γυνὴ, ἡ ἀπατηθεῖσα γυνὴ, ἡ προδοθεῖσα, ἡ παραδοθεῖσα καὶ ἐγκαταλελοιδορεῖσα γυνὴ ἐπεξῆ τοῦ ἔρωτός της, καὶ γνωρίζομεν τί δύναται αὕτη.— Τὰ χρήματά μου, ὦ ἔκτρωμα αἰσχρότητος καὶ ἀτιμίας! τὰ χρήματά μου, κρίμαι αὐτὰ θράξαια ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν πρώκτη ἐρωμένου τινὸς. — Μπορᾷ κρίμαια; λέγει ὁ Στούρμπ. — Νὰ τὰ 800 φράγκα μου ὁποῦ κατέθεσες εἰς τὸ ἀποθεματικὸν ταμεῖον. — Βαρχάγτυ, λέγει ὁ Γερμανὸς, ἐχχομαι εἰς τὸ ἀποτεματικὸ ταμεῖο 800 ὀβράγκα ἐγὼ κατατέσει, ἄμπερ ὅμως, ἐγὼ ἐχχομαι αὐτὰ στὸ ὄνομα ντικὸ μου στὸ φιρλίο τοῦ ἀποτεμαντικοῦ ταμείου γρατί αὐτὰ ντικά μου εἶναι καὶ ὄχαι ἄλλου γρμαμένα. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, στρέφει ἐπὶ τὴν ὀδὸν πάνω καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἀποχώρισι. Ἀλλ' ἡ ὀβρισθεῖσα γυνὴ ἀνῆρίζεται καὶ κρατεῖ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις τὸν κλέπτην ἐνώπιον τοῦ νόμου, τὸν φονέα ἐνώπιον τῆς καρδίας της. Ὁ Στούρμπ, προσπαθεῖ νὰ δραπετεύσῃ, ὦδεῖ αὐτὴν, καὶ μὰ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ τὸν ὀνύχων τῆς περιστερᾶς, ἀποτείνει πρὸς αὐτὴν προτροπὴν τινα γερμανιστὶ καὶ ἐφαρμόζει ἐπὶ τὸν παριπὸν τῆς δύω ῥαπίσματα γαλλιστί. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέρχονται, ὁ ἥρως συλλαμβάνεται καὶ ὁ ἀδόξου αὐτὸς μετὰ τοῦ θύματός του, ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ πτωισματοδικείου.

Ὁ Στούρμπ ἀρνεῖται τὴν παραλαβὴν τῶν χρημάτων· ἀλλ'

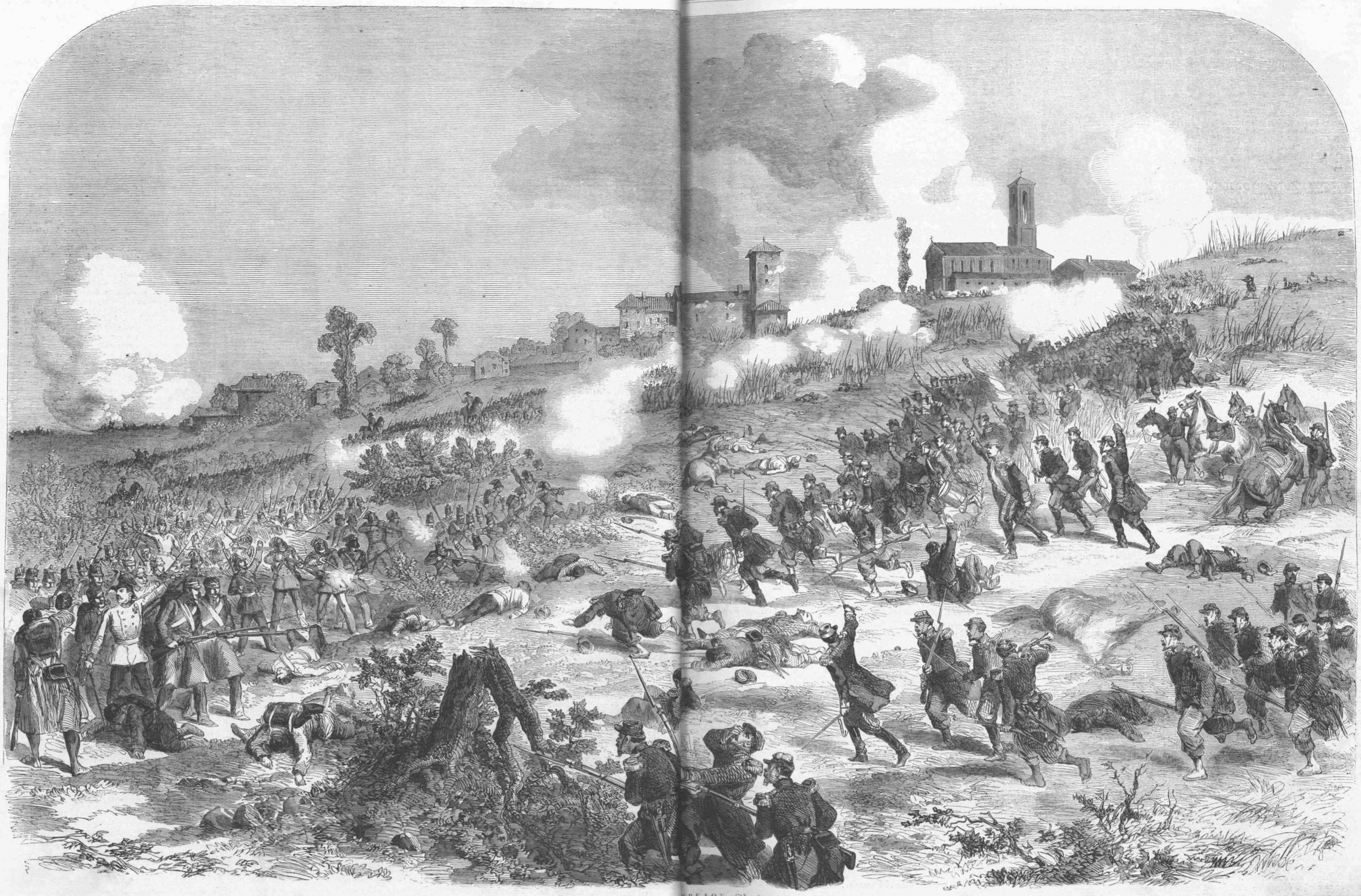

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΒΕΛΟΥ, (Ἰδε σελ. 304.)

Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Βρεττανικοῦ Ἀστέρος εὑρίσκουσι σήμερον εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἕνα νεωτερισμόν, βίον τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ εἰς τὴν ζῶσαν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος ἐγένετο καθ' ὑπαγόρευσιν πολλῶν Ἀγγλων φιλολόγων, ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσι τὴν κλεῖδα πρὸς κατανόησιν καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ στήλῃ γραφομένων. Ἰδ. ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θεωρεῖται ὡς βάσις πάσης ὑψηλῆς μαθήσεως καὶ ἐπιστημονικῆς σπουδῆς· καὶ ἐπειδὴ ὁ Βρετ. Ἀστὴρ ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ ὑποθοχὴν εἰς τὸ Ἀγγλικὸν κοινὸν καὶ νὰ κυκλοφορῇ μεταξὺ τῶν λογίων τοῦ ἔθνους, πρὸς μείζονα ἐπίκτασιν τῆς κυκλοφορίας αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ὄργανον πρὸς συνεργίαν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνεξυπαθούντων χριστιανῶν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ Βρεττανικοῦ ἐθάρους, ἀφιεροῦμεν τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς παραφράσεως δύω στήλιδας, εἰς ἃς καὶ ὁ βουλόμενος νὰ ἐκμάθῃ τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν Ἕλλην δύναται νὰ εὕρῃ ὠφέλειάν τινα. Ὅταν ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἀρχίσῃ νὰ τελεσφορῇ, τότε θέλομεν ἀρχίσει νὰ ἀημοσιεύωμεν ἐξ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας εἰδήσεις καὶ διατριβάς, ἃς ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅσον οἷόντε ἀποφεύγομεν, ὡς μὴ λανθανούσας τοὺς λοιποὺς τῶν ἤδη ἀνεγνωσμένων μας.

(ORIGINAL.)

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΩΝ.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ ΒΙΟΣ.

Ὁ μὲν πρῶτος Ἀρταξέρξης, τῶν ἐν Πέρσαις βασιλέων πρᾳότητι καὶ μεγαλοψυχίᾳ πρωτεύσας, Μακρόχειρ ἐπεκαλεῖτο, τὴν δεξιὰν μείζονα τῆς ἑτέρας ἔχων· Ξέρξου δ' ἦν υἱος. Ὁ δὲ δεύτερος, περὶ οὗ τάδε γράφεται, Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐκ θυγατρὸς ἦν εκεινου. Δαρείου γὰρ καὶ Παρυσάτιδος παῖδες ἐγένοντο τέσσαρες, πρεσβύτατος μὲν Ἀρταξέρξης, μετ' εκεῖνον δὲ Κῦρος· νεώτεροι δὲ τούτων Ὀστάνης καὶ Ὀξάθρης. Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ Κύρου τοῦ παλαιοῦ τοὔνομα ἔσχεν, ἐκείνῳ δ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου γενέσθαι φασί· Κῦρον γὰρ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Ὁ δ' Ἀρταξέρξης Ἀρσίκας πρότερον ἐκαλεῖτο· καίτοι Δείνων φησὶν, ὅτι Ὀάρτης. Ἀλλὰ τὸν Κτησίαν, εἰ καὶ τἄλλα μύθων ἀπιθάνων καὶ παραφόρων ἐμ ἐβλημκεν εἰς τὰ βιβλία παντοδαπὴν πυλαίαν, οὐκ εἰκός ἐστιν ἀ νοεῖν τοὔνομα τοῦ βασιλέως, παρ' ᾧ διέτριβε, θεραπεύων αὐτὸν καὶ γυναῖκα καὶ μητέρα καὶ παῖδας.

II. Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἔντονόν τι καὶ σφοδρὸν εὐθὺς ἐκ πρώτης ἡλικίας εἶχεν, ἄπερος δὲ πρᾴοτερος ἐδόκει περὶ πάντα, καὶ ταῖς ὁρμαῖς φύσει μαλακώτερος εἶναι Γυναῖκα δὲ καλὴν καὶ ἀγαθὴν ἔλαβε μὲν, τῶν γονέων κελευόντων, ἐφύλαξε δὲ, κωλυόντων. Τὸν γὰρ ἀδελφὸν αὐτῆς ἀποκτείνας ὁ βασιλεὺς ἐβουλεύετο κἀκείνην ἀνελεῖν. Ὁ δ' Ἀρσίκας, τῆς μητρὸς ἱκέτης γενόμενος καὶ πολλὰ κατακλαύσας μόλις ἔπεισε μήτ' ἀποκτεῖναι, μήτ' αὐτοῦ διαστῆσαι τὴν ἄνθρωπον. Ἡ δὲ μήτηρ ὑπῆρχε μᾶλλον τὸν Κῦρον φιλοῦσα, καὶ βουλομένη βασιλεύειν ἐκεῖνον. Διὸ καὶ τοῦ πατρὸς νοσοῦντος ἤδη, μετάπεμπτος ἀπὸ θαλάσσης γενόμενος, παντάπασιν ἀνέβαινεν εὐελπις ὤν, ὡς κατειργασμένης ἐκείνης, διάδοχον αὐτὸν ἀποδειχθῆναι τῆς ἀρχῆς. Καὶ γὰρ εἶχεν εὐπρεπῆ λόγον ἡ Παρυσάτις, ᾧ καὶ Ξέρξης ὁ παλαιὸς ἐχρήσατο, Δημαράτου διδάξαντος, Ἀρσίκαν μὲν ἰδιώτῃ, Κῦρον δὲ βασιλεύοντι Δαρείῳ τεκεῖν. Οὐ μὴν ἔπεισεν, ἀλλ' ὁ πρεσβύτερος ἀπεδείχθη βασιλεὺς, Ἀρταξέρξης μετονομασθεὶς· Κῦρος δὲ Λυδίας σατράπης καὶ τῶν ἐπὶ θαλάσσης στρατηγός.

III. Ὀλίγῳ δ' ὕστερον, ἡ τελευτῆσαι Δαρεῖον, ἐξήλασεν εἰς Πασαργάδας ὁ βασιλεὺς, ὅπως τελεσθείη τὴν βασιλικὴν τελετὴν ὑπὸ τῶν ἐν Πέρσαις ἱερέων. Ἔστι δὲ θεᾶς πολεμικῆς ἱερὸν, ἣν Ἀθηνᾷ ἄν τις εἰκάσειεν. Εἰς τοῦτο δεῖ τὸν τελούμενον παρελθόντα, τὴν μὲν ἰδίαν ἀποθέσθαι στολὴν, ἀναλαβεῖν δ', ἣν Κῦρος ὁ παλαιὸς ἐφόρει, πρὶν ἢ βασιλεὺς γενέσθαι, καὶ σύκου παλάθης ἐμφαγόντα, τερμίνθου κατατραγεῖν, καὶ ποτήριον ἐκπιεῖν ὀξυγάλακτος. Εἰ δὲ πρὸς τούτοις ἕτερ' ἄττα δρῶσιν, ἄδηλόν ἐστι τοῖς ἄλλοις. Ταῦτα δρᾶν Ἀρτοξέρξου μέλλοντος, ἀφίκετο Τισαφέρνης πρὸς αὐτὸν, ἄγων ἕνα τῶν ἱερέων, ὃς ἐν παισὶ Κύρου τῆς νομιζομένης ἀγωγῆς ἐπιστάτης γενόμενος, καὶ διδάξας μαγεύειν αὐτὸν, οὐδενὸς ἧττον ἐδόκει Περσῶν ἀνᾶσθαι, μὴ ἀποδειχθέντος ἐκείνου βασιλέως· διὸ καὶ πίστιν ἔσχε καταγορῶν Κύρου. Κατηγόρει δ', ὡς μέλλοντος ἐνεδρεύειν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ ἐπειδὰν ἐκδύνται τὴν ἐσθῆτα ὁ βασιλεὺς, ἐπιτίθεσθαι καὶ διαφθείρειν αὐτόν. Οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς διαβολῆς τὴν σύλληψιν γενέσθαι φασὶν, οἱ δὲ καὶ παρελθεῖν τὸν Κῦρον εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ παραδοθῆναι κρυπτόμενον ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Μέλλοντα δ' αὐτὸν ἤδη ἀποθνήσκειν ἡ μήτηρ περισχοῦσα ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τοῖς βοστρύχοις περιελίξασα, καὶ συλλαβοῦσα τὸν ἐκείνου τράχηλον πρὸς τὸ αὐτῆς, ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτινιωμένη παρῃτήσατο, καὶ κατέπεμψεν αἰθὶς ἐπὶ θάλασσαν οὐκ ἀγαπῶντα τὴν ἀρχὴν ἐκείνην, οὐδὲ μεμνημένον τῆς διέσεως, ἀλλὰ τῆς συλλήψεως, καὶ δι' ὀργὴν σπαργῶντα μᾶλλον, ἢ πρότερον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν.

(MODERN GREEK TRANSLATION.)

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ ΒΙΩΝ.

ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ ΒΙΟΣ.

Ὁ μὲν πρῶτος Ἀρταξέρξης, ὁ ὑπερτερήσας τοὺς ἄλλους Βασιλεῖς τῆς Περσίας ἐπὶ πρᾴοτητι καὶ μεγαλοφυΐᾳ, ἐπωνομάζετο Μακρόχειρ, διοτι εἶχε τὴν δεξιὰν μακροτέραν τῆν ἀριστερᾶς· ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ Ξέρξου. Ὁ δὲ δεύτερος περὶ οὗ γράφονται ταῦτα, καὶ ὅστις ἐπωνομάσθη Μνήμων, ἐγεννήθη ὑπὸ θυγατρὸς τοῦ πρώτου. Διότι ἐκ τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος ἐγεννήθησαν τέσσαρες υἱοί· ὁ Ἀρταξέρξης, ὅστις ἦν ὁ πρεσβύτατος, ὁ μετ' ἐκεῖνον Κῦρος, καὶ δύω τούτων νεώτεροι ὁ Ὀστάνης καὶ ὁ Ὀξάθρης. Καὶ ὁ μὲν Κῦρος ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Κύρου, ἐκεῖνος δὲ πάλιν, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ Ἥλιου· διότι οἱ Πέρσαι Κῦρον ὀνομάζουσι τὸν Ἥλιον. Ὁ δὲ Ἀρταξέρξης ὠνομάζετο πρότερον Ἀρσίκας, ἀν καὶ ὁ Δείνων λέγει, ὅτι ὠνομάζετο Ὀάρτης. Ἀλλ' ὁ Κτησίας, καίτοι ἄλλως τὰ βιβλία αὐτοῦ γέμουσι παντοδαπῶν μύθων ἀπιθάνων καὶ ἀνοήτων, δὲν δυνάμεθα ποτὲ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἠγνόει τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως παρὰ τῷ ὁποίῳ διέτριβεν ὡς ἰατρὸς, αὐτοῦ τε καὶ τῆς γυναικὸς, μητρός τε καὶ τῶν τέκνων.

Καὶ ὁ μὲν Κῦρος εὐθὺς ἀπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, εἶχεν ἀνδρικόν τι καὶ σφοδρὸν ἰδίωμα, ὁ δὲ ἄλλος ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κατὰ πάντα πρᾴοτερος, καὶ ἐκ φύσεως μαλακώτερος εἰς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ τάσεις. Ἔλαβε δὲ οὗτος κατ' ἐπιταγὴν τῶν γονέων αὐτοῦ γυναῖκα ὡραίαν καὶ ἀγαθὴν, τὴν ὁποίαν ἐξηκολούθει ἔχων καὶ ἔπειτα ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν ἰδίων. Διότι ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνας τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐβουλεύετο ἵνα φονεύσῃ καὶ ἐκείνην. Ὁ δὲ Ἀρσίκας ἱκετεύσας τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ κλαύσας πολὺ ἔμπροσθεν αὐτῆς, μόλις τὴν κατέπεισεν ὅπως μὴ τὴν φονεύσωσιν, οὐδὲ τὴν χωρίσωσιν ἀπ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ Παρυσάτις ἔτρεφε πλειοτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ ἤθελεν ἵνα ἐκεῖνος μᾶλλον βασιλεύσῃ. Διὸ, ἐπειδὴ ἤδη ὁ Πατὴρ αὐτοῦ ἐνόσει, τῷ ἐμήνυσεν ἵνα ἔλθῃ ἀπὸ τῶν παραθαλασσίων πόλεων τοῦ Κράτους, οὗτος δὲ ἀνέβαινε πλήρης ὧν χρηστῶν ἐλπίδων, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶχε κατορθώσει, τὸ νὰ ἀνακηρυχθῇ αὐτὸς διάδοχος τῆς Βασιλείας. Διότι ἡ Παρυσάτις εἶχεν εὔσχημον πρὸς τοῦτο πρόφασιν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη καὶ ὁ παλαιὸς Ξέρξης, ἑρμηνεία τοῦ Δημαράτου, ὅτι δηλαδὴ τὸν μὲν Ἀρσίκαν εἶχε γεννήσει ἰδιωτεύοντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Δαρείου, τὸν δὲ Κῦρον βασιλεύοντος ἤδη. Δὲν κατέπεισεν ὅμως τὸν Δαρεῖον, ἀλλ' ἀνεδείχθη ὁ μεγαλήτερος υἱὸς Ἀρσίκας βασιλεὺς, μετονομασθεὶς Ἀρταξέρξης. Ὁ δὲ Κῦρος διωρίσθη σατράπης τῆς Λυδίας, καὶ στρατηγὸς τῶν ἐν τοῖς παραθαλασσίοις στρατευμάτων.

Ὀλίγον μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Δαρείου, ὁ βασιλεὺς ἐπορεύθη ἐν παρατάξει εἰς τὰς Πασαργάδας ἵνα καθιερωθῇ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως ὑπὸ τῶν Περσῶν ἱερέων διὰ θρησκευτικῆς τελετῆς. Ὑπάρχει δὲ εἰς Πασαργάδας ναὸς πολεμικῆς τινος θεᾶς, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ παρομοιάσῃ τῇ Ἀθηνᾷ. Εἰς τοῦτον δὲ τον ναὸν ὁ καθιερούμενος πρέπει παρουσιαζόμενος, νὰ ἐκδυθῇ μὲν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ στολὴν, νὰ ἐνδυθῇ δ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐφόρει ὁ παλαιὸς Κῦρος, πρὶν ἢ γίνῃ βασιλεὺς, καὶ ἀφοῦ γευθῇ ὁρμαθίαν σύκων ξηρῶν, νὰ φάγῃ ἔπειτα καὶ πιστάκια, καὶ νὰ πίῃ κατόπιν ὁλόκληρον ποτήριον ὀξυγάλακτος. Ἐὰν ὅμως παρεκτὸς τούτων γίνεται καὶ τι ἄλλο, οἱ ἄλλοι δὲν τὸ γνωρίζουσιν. Ἐν ᾧ δ' ἔμελλεν ὁ Ἀρταξέρξης νὰ πράξῃ ταῦτα, ἦλθε πρὸς αὐτὸν ὁ Τισαφέρνης φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα τῶν ἱερέων, ὅστις χρηματίσας κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ Κύρου ἡλικίαν ἐπιστάτης τῆς συνήθους διὰ τοὺς βασιλόπαιδας ἀνατροφῆς καὶ παιδείας αὐτοῦ, καὶ διδάξας αὐτὸν τὴν μαγικὴν τέχνην ἐνομίζετο ὅτι οὐχ ἧττον ἄλλου Πέρσου ἐλυπεῖτο, διότι δὲν εἶχεν ἀναγορευθῆ βασιλεὺς ὁ Κῦρος· διὰ τοῦτο κατηγορῶν τὸν Κῦρον ἐπιστεύετο. Ἡ δὲ κατηγορία ἦτο, ὅτι ὁ Κῦρος ἔμελλεν ἵνα ἐνεδρεύῃ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀπεκδύεται τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ, τότε ἐφορμήσας νὰ τὸν φονεύσῃ. Καὶ ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι ἐξ αἰτίας ταύτης τῆς διαβολῆς συνελήφθη ὁ Κῦρος, ἄλλοι δὲ ὅτι καὶ ἐπαρουσιάσθη ὁ Κῦρος εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ὅτι ἐπροδόθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως κρυπτόμενος. Ἐνῷ δὲ ἔμελλε νὰ θανατωθῇ, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν, καὶ περιτυλίξασα διὰ τῶν πλοκάμων της, καὶ συνελκύσασα τὸν τράχηλον ἐκείνου πρὸς τὸν ἴδικόν της μετὰ δακρύων ἱκετεύουσα ἐξιλέωσε τὸν βασιλέα, καὶ κατέπεμψε τὸν Κῦρον πάλιν εἰς τὰ παραθαλάσσια, καίτοι μὴ εὐχαριστούμενον εἰς ἐκείνην τὴν ἀρχηγίαν, καὶ μὴ ἀναπολοῦντα τὴν ἄφεσιν, ἀλλὰ τὴν σύλληψιν, καὶ ὀργώντα ὑπ ὀργῆς πρὸς τὴν βασιλείαν μᾶλλον ἢ πρότερον.

(ENGLISH TRANSLATION.)

PLUTARCH'S LIVES OF ILLUSTRIOUS MEN.

ARTAXERXES.

The first Artaxerxes, who of all the Persian kings was most distinguished for his moderation and greatness of mind, was surnamed Longimanus, because his right hand was longer than his left. He was the son of Xerxes. The second Artaxerxes, surnamed Mnemon, whose life we are going to write, was son to the daughter of the first. For Darius, by his wife Parysatis, had four sons; Artaxerxes the eldest, Cyrus the second, and Ostanes and Oxathres the two younger. Cyrus was called after the ancient king of that name, as he is said to have been after the sun; for the Persians call the sun Cyrus. Artaxerxes at first was named Arsicas, though Dinon asserts that his original name was Oartes. But though Ctesias has filled his books with a number of incredible and extravagant fables, it is not probable that he should be ignorant of the name of a king at whose court he lived, in quality of physician to him, his wife, his mother, and his children.

Cyrus from his infancy was of a violent and impetuous temper; but Artaxerxes had a native mildness, something gentle and moderate in his whole disposition. The latter married a beautiful and virtuous lady, by order of his parents, and he kept her when they wanted him to put her away; for the king having put her brother to death, designed that she should share his fate. But Arsicas applied to his mother with many tears and entreaties, and, with much difficulty, prevailed upon her not only to spare her life but to excuse him from divorcing her. Yet his mother had the greater affection for Cyrus, and was desirous of raising him to the throne; therefore, when he was called from his residence on the coast, in the sickness of Darius, he returned full of hopes that the queen's interest had established him successor. Parysatis had, indeed, a specious pretence, which the ancient Xerxes had made use of at the suggestion of Demaratus, that she had brought Darius his son Arsicas when he was in a private station, but Cyrus when he was a king. However, she could not prevail. Darius appointed his eldest son his successor; on which occasion his name was changed to Artaxerxes. Cyrus had the government of Lydia, and was to be commander in chief on the coast.

Soon after the death of Darius, the king, his successor, went to Pasargadæ, in order to be consecrated, according to custom, by the priests of Persia. In that city there is the temple of a goddess who has the affairs of war under her patronage, and therefore may be supposed to be Minerva. The prince to be consecrated must enter that temple, put off his own robe there, and take that which was worn by the Great Cyrus before he was king. He must eat a cake of figs, chew some turpentine, and drink a cup of acidulated milk. Whether there are any other ceremonies is unknown, except to the persons concerned. As Artaxerxes was on the point of going to be consecrated, Tissaphernes brought to him a priest, who had been chief inspector of Cyrus's education in his infancy, and had instructed him in the learning of the Magi; and therefore might be supposed to be as much concerned as any man in Persia, at his pupil's not being appointed king. For that reason his accusation against Cyrus could not but gain credit. He accused him of a design to lie in wait for the king in the temple, and, after he had put off his garment, to fall upon him and destroy him. Some affirm that Cyrus was immediately seized upon this information; others, that he got into the temple, and concealed himself there, but was pointed out by the priest; in consequence of which he was to be put to death; but his mother, at that moment, took him in her arms, bound the tresses of her hair about him, held his neck to her own, and by her tears and entreaties prevailed to have him pardoned, and remanded to the seacoast. Nevertheless, he was far from being satisfied with his government. Instead of thinking of his brother's favour with gratitude, he remembered only the indignity of chains; and, in his resentment, aspired more than ever after the sovereignty.

IV. Ἔνιοι δέ φασιν, οὐκ ἀρκούμενον, οἷς ἐλάμβανεν εἰς τὸ καθ' ἡμέραν δεῖπνον, ἀποστῆναι βασιλεως· εὐήθη λέγοντες. Εἰ γὰρ ἄλλο μηδὲν, ἀλλ' ἡ μήτηρ ὑπῆρχε, χρῆσθαι καὶ λαμβάνειν, ὅσα βούλοιτο, τῶν αὐτῆς παρέχουσα καὶ διδοῦσα. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ πλούτῳ καὶ τὸ μισθοφορικὸν πολλαχόθι διὰ τῶν φίλων καὶ ξένων αὐτῷ παρατρεφόμενον, ὡς Ξενοφῶν εἴρηκεν. Ἀθρόους μὲν γὰρ οὐ συνῆγεν, ἔτι τὴν παρασκευὴν ἐπικρυπτόμενος, ἀλλαχόθι δι' ἄλλους ἐπὶ πολλαῖς προφάσεσι ξενολογοῦντας εἶχε. Βασιλεὼς δ' ἥτε μήτηρ παροῦσα τὰς ὑποψίας ἀφῄρει, καὶ Κῦρος αὐτὸς ἀεὶ θεραπευτικῶς ἔγραφε, τὰ μὲν αἰτούμενος παρ' αὐτοῦ, τὰ δὲ Τισαφέρνους ἀντικατηγορῶν, ὡς δὴ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ ζῆλον καὶ ἀγῶνος ὄντος. Ἦν δέ τις καὶ μέλλησις ἐν τῇ φύσει τοῦ βασιλέως, ἐπιείκεια φαινομένη τοῖς πολλοῖς. Ἐν ἀρχῇ δὲ καὶ πάνυ ζηλοῦν ἔδοξε τὴν Ἀρταξέρξου τοῦ ὁμωνύμου πρᾴοτητα, ἡδίω τε ἑαυτὸν παρέχων ἐντυγχάνεσθαι, καὶ περὶ τὸ τιμᾶν καὶ χαρίζεσθαι τὸ κατ' ἀξίαν ὑπερβάλλων· κολάσεως δὲ πάσης ἀφαιρῶν τὸ ὑβρίζον, καὶ ἡδόμενος ἐν τῷ δέχεσθαι χάριτας, οὐχ ἧττον τοῖς διδοῦσιν, ἢ τοῖς λαμβάνουσιν· ἐν δὲ τῷ διδόναι φαινόμενος εὔχαρις καὶ φιλάνθρωπος. Οὐδὲν γὰρ ἦν οὕτω σμικρὸν τι τῶν διδομένων, ὃ μὴ προσεδέξατο προθύμως· ἀλλὰ καὶ ῥόαν μίαν ὑπερφυᾶ μεγέθει προσενέγκαντος Ὠμίσου τινὸς αὐτῷ· «Νὴ τὸν Μίθραν,» εἶπεν, «οὗτος ὁ ἀνὴρ καὶ πόλιν ἂν ἐκ μικρᾶς ταχὺ ποιήσειε μεγάλην πιστευθείς.»

V. Ἐπὶ δ', ἄλλων ἄλλα προσφερόντων καθ' ὁδὸν, αὐτουργὸς ἄνθρωπος οὐδὲν ἐπὶ καιροῦ φθάσας εὑρεῖν, τῷ ποταμῷ προσέδραμε, καὶ ταῖν χεροῖν ὑπολαβὼν τοῦ ὕδατος προσήνεγκεν, ἡσθεὶς ὁ Ἀρτοξέρξης φιάλην ἔπεμψεν αὐτῷ χρυσῆν καὶ χιλίους δαρεικούς. Εὐκλείδᾳ δὲ, τῷ Λάκωνι, πολλὰ παῤῥησιαζομένῳ πρὸς αὐτὸν αὐθαδῶς, ἐκέλευσεν εἰπεῖν τὸν χιλίαρχον, ὅτι «Σοὶ μὲν ἔξεστιν εἰπεῖν, ἃ βασιλεῖ βούλει· ἐμοὶ δὲ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν.» Ἐν δὲ θήρᾳ τινὶ Τιριβάζου δείξαντος αὐτῷ τὸν κάνδυν ἐσχισμένον, ἠρώτησεν, ὅ,τι δεῖ ποιεῖν. Ἐκείνου δὲ εἰπόντος· «Ἄλλον αὐτὸς ἐνδυσαι, τοῦτον δ' ἐμοὶ δός·» οὕτως ἐποίησεν, εἰπὼν· «Δίδωμι μέν, ὦ Τιρίβαζε, σοὶ τοῦτον, φορεῖν δ' ἀπαγορεύω.» Τοῦ δὲ Τιριβάζου μὴ φροντίσαντος, (ἦν γὰρ οὐ πονηρὸς, ὑπόκουφος δὲ καὶ παράφορος) ἀλλὰ τόν τε κάνδυν εὐθὺς ἐκεῖνον ἐνδύντος, καὶ δῶρα χρυσᾶ καὶ γυναικεῖα τῶν βασιλικῶν περιθεμένου, πάντες μὲν ἠγανάκτουν· οὐ γὰρ ἐξῆν· ὁ μέντοι βασιλεὺς κατεγέλασε, καὶ εἶπε· «Διδωμί σοι καὶ τὰ χρυσία φορεῖν, ὡς γυναικὶ, καὶ τὴν στολὴν ὡς μαινομένῳ.» Τραπέζης δὲ τῆς αὐτοῦ μηδενὸς μετέχοντος, ἀλλ' ἡ μητρὸς βασιλέως, ἡ γαμετῆς γυναικὸς, καθεζομένων τῆς μὲν ὑπ' αὐτὸν, τῆς δὲ μητρὸς ὑπὲρ αὐτὸν, Ἀρτοξέρξης καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐκάλει τράπεζαν. Ὀστάνην καὶ Ὀξάθρην. νεωτέρους ὄντας. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα κεχαρισμένην ὄψιν παρεῖχε τοῖς Πέρσαις ἡ τῆς γυναικὸς Στατείρας ἁρμάμαξα, γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων ἀεὶ προσφερομένη, καὶ διδοῦσα ταῖς δημότισιν ἀσπάσασθαι αὐτὴν, καὶ προσελθεῖν· ὅθεν ἠγαπᾶτο τοῖς πολλοῖς ἡ βασίλεια.

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἀπεστάτησεν ἀπὸ τοῦ βασιλέως διότι δὲν ἦσαν ἀρκετὰ ὅσα ἐλάμβανε διὰ τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τῆς τραπέζης του, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀνοησία. Διότι ἂν ὄχι ἄλλο, εἶχεν ὅμως τὴν μητέρα του παρὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ δανείζηται καὶ νὰ λαμβάνῃ ὅσα ἤθελε χρήματα, ὁποῖα αὐτὴ προθύμως τῷ ἐχορήγει ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς. Μαρτύριον δὲ τοῦ πλούτου αὐτοῦ εἶναι καὶ τὸ μισθοφορικὸν στράτευμα τὸ ὁποῖον, ὡς λέγει ὁ Ξενοφῶν, ἐτρέφετο ἐπὶ ματαίῳ ὑπ' αὐτοῦ εἰς πολλὰ μέρη διὰ τῶν φίλων καὶ γνωρίμων του. Διότι δὲν τὸ εἶχε συνηθροισμένον εἰς ἓν μέρος ἐν ὅσῳ ἐνήργει κρυφίως τὴν προετοιμασίαν, ἀλλὰ κατὰ μέρη εἶχεν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀνθρώπους στρατολογοῦντας ἐπὶ πολλαῖς προφάσεσι. Τοῦ δὲ βασιλέως τὰς ὑποψίας, ἡ μήτηρ αὐτοῦ παροῦσα τὰς διέλυε, καὶ ὁ Κῦρος αὐτὸς πάντοτε γράφων κολακευτικῶς, ὅτε μὲν ἵνα ζητήσῃ χάριν τινα παρ' αὐτοῦ, ὅτε δὲ ἵνα ἀντικατηγορήσῃ τὸν Τισαφέρνην, ὑποκρινόμενος ὅτι αἱ προσπάθειαι καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ἀπέβλεπον ἐκεῖνον. Ἔκλινε δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ὀλίγον ἐκ φύσεως εἰς ἀναβολὰς, δι' ἣν αἰτίαν ὑπελαμβάνετο ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς ἐπιείκης. Κατ' ἀρχὰς μάλιστα ἐφάνη ὅτι εἰς ἄκρον ἐμιμεῖτο τὴν πρᾴοτητα τοῦ ὁμωνύμου αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, φερόμενος μετὰ πλειοτέρας γλυκύτητος εἰς τὰς συνεντεύξεις του, καὶ διακρινόμενος ὡς τιμῶν τοὺς ἀξίους καὶ φιλοδωρῶν αὐτούς, ἀφαιρῶν ἀπὸ πάσης τιμωρίας τὸ ὑβριστικὸν, καὶ εἰς μὲν τὴν ἀπόδοσιν χαρισμάτων ἐφαίνετο αἰσθανόμενος εὐχαριστησιν τὴν ἰδίαν ἐκείνῃ, τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο οἱ δίδοντες αὐτῷ δῶρα, ἢ οἱ λαμβάνοντες παρ' αὐτοῦ τοιαῦτα. Ὅταν δ' αὐτὸς ἔδιδέ τι ἐφαίνετο εὔχαρις καὶ φιλάνθρωπος. Ὅσον δὲ μικρὸν καὶ ἂν ἤθελεν εἰσθαι τὸ προσφερόμενον πρὸς αὐτὸν δῶρον τὸ ἐδέχετο μετὰ προθυμίας. Καὶ ὅταν ποτὲ Ὠμίσης τις τῷ ἐπρόσφερεν ὑπερμέγεθές τι ῥῴδιον «Μὰ τὸν Μίθραν», εἶπεν, οὗτος ὁ ἀνὴρ καὶ πόλιν ἂν ἤθελε τις τῷ ἐμπιστευθῇ μικρὰν, ταχέως ἤθελε τὴν ἀναδείξει μεγάλην.«

Ἐπειδὴ δὲ ποτέ, ἐνῷ καθ' ὁδὸν ἄλλοι ἄλλα τῷ ἐπρόσφερον δῶρα, ἐργάτης τις μὴ προφθάσας εἰς τὴν στιγμὴν νὰ εὕρῃ ἄλλο τι, ἔτρεξε πρὸς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐμπλήσας τὰς χεῖράς του ὕδατος τῷ προσήνεγκε, ὁ Ἀρταξέρξης εὐχαριστηθεὶς, τῷ ἔπεμψε φιάλην χρυσῆν καὶ χιλίους Δαρεικούς. Πρὸς Εὐκλείδαν τὸν Λάκωνα, ὅστις μετὰ πολλῆς αὐθαδείας ἀπετείνετο πρὸς αὐτὸν, διέταξε τὸν χιλίαρχον τῆς σωματοφυλακῆς νὰ εἴπῃ, ὅτι «Σὺ μὲν δύνασαι νὰ λαλῆς πρὸς τὸν βασιλέα ὅ,τι θέλεις, ἐγὼ δὲ δύναμαι καὶ νὰ λέγω καὶ νὰ πράττω». Εἰς κυνηγέσιον τι, ὅταν ὁ Τιρίβαζις τῷ ἔδειξε τὸ ἐπανοφόριόν του ὅτι εἶχε σχισθῆ, τὸν ἠρώτησε τί πρέπει νὰ κάμῃ, ἐκεῖνος δὲ ἐπειδὴ τῷ ἀπήντησε, «Σὺ μὲν ἐνδύθητι ἄλλο, τοῦτο δὲ δὸς εἰς ἐμέ» ὁ βασιλεὺς ἔπραξεν οὕτως, εἰπὼν «Σοὶ τὸ προσφέρω μὲν ὦ Τιρίβαζε, σ' ἀπαγορεύω δὲ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ φορῇς.» Ἐπειδὴ δὲ ὁ Τιρίβαζις ἠδιαφόρησεν εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν (καθότι δὲν ἦτο μὲν πονηρὸς, ἦτον ὅμως ὀλίγον ἐλαφρόνους) καὶ ἀμέσως ἐνεδύθη ἐκεῖνον τὸν κάνδυν, περιθέσας προσέτι εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα κοσμήματα χρυσᾶ καὶ γυναικεῖα· ὅλοι μὲν οἱ αὐλικοὶ ἠγανάκτουν, διότι δὲν ἦτο τοῦτο συγκεχωρημένον, ὁ βασιλεὺς ὅμως κατεγέλασε καὶ εἶπε, «Σοὶ συγχωρῶ νὰ φορῇς καὶ τὰ χρυσᾶ στολίδια ὡς γυνὴ, καὶ τὴν στολὴν ὡς φρενοβλαβής». Ἐνῷ δὲ εἰς κανὲν ἄλλο δὲν συγχωρεῖται νὰ συμπαραθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως, ἐκτὸς τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἢ τῆς συζύγου, καθεζομένων τῆς μὲν μητρὸς ὑπὲρ αὐτὸν, τῆς δὲ γυναικὸς ὑπ' αὐτὸν· ὁ Ἀρταξέρξης προσεκάλει εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν καὶ τοὺς νεωτέρους αὐτοῦ ἀδ

Ο Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΩΣ.

Ὁ περίφημος οὗτος μηχανικὸς ἐγεννήθη κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1805. Ἐξαετῆς μόλις ὢν τὴν ἡλικίαν ἔμενεν ὀρφανὸς τοῦ ἰδίου πατρὸς· ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ, μεγάλως φροντίζουσα περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων της, εἰσήγαγεν αὐτὰ εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα τῆς πόλεως Δορνόχης, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Κυρίου Δαβιδσόνος, ἐπιτήμου φιλολόγου. Ὁ Ἀλέξανδρος νηπιόθεν εἶχε κλίσιν πρὸς τὰ μαθηματικά, καὶ ἀφέρου ἅπαντα τὸν ἑαυτοῦ καιρὸν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἐπιστήμης ταύτης, ἐν ᾧ τοσοῦτον προὐδοῦσεν, ὥστε ἔλαβε διάφορα βραβεῖα κατὰ τὰς διαφόρους ἐξετάσεις, τὰς γενομένας διαρκούσης τῆς διαμονῆς αὐτοῦ ἐν τῷ σχολείῳ. Ἐν ἔτει δὲ 1823, ὀκτὼ καὶ δεκαετὴς τότε ὢν, ἀπῆλθεν εἰς Λονδῖνον, ὅπως εὕρῃ στάδιον τῆς φιλοδοξίας του ταύτης. Ἐκεῖ δὲ εὗρε φίλον τινὰ τοῦ θείου του, ὅστις τὸν ἐνδύσῃσε πρὸς τὸν μέγαν τότε ἐργολάβον τῶν δημοσίων ἔργων Κύριον Μ' Ἰντόσην. Ἐνταῦθα εὑρέθη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ στοιχεῖον, καὶ διέμενεν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κ. Μ' Ἰντόσου μέχρι τοῦ ἔτους 1836, ὅτε ἐζήτησεν ὑπηρεσίαν ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις. Τῇ συνδρομῇ δὲ τοῦ γνωρίμου αὐτοῦ Κ. Στερενσόνος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Δερβυσάιρ ἀρκτικοῦ σιδηροδρόμου. Ἐν ἔτει δὲ 1843, κατὰ τὴν ἀναρξιν τοῦ μεγάλου Δυτικοῦ σιδηροδρόδρου, ἐπιμέθη ὑπὸ τῆς ἑταιρίας εἰς τῶν δύο βοηθῶν τοῦ Κ. Στερενσόνος. Μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβε μέγα μέρος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Βρεττανικῆς γεφύρας, καὶ τῆς τοῦ Κονουαί. Τούτων ἡ μὲν τοῦ Κονουαί γέφυρα ἤρξατο ἐν ἔτει 1846, καὶ συνεπληρώθη μετὰ δύο ἔτη, ἡ δὲ Βρεττανικὴ ἐν ἔτει 1850. Δύο δ' ἔτη βραδύτερον ὁ Κ. Ῥὼς ἐπέμφθη εἰς Καναδᾶν, ὅπως ἐντελέσῃ ἔτι μεγαλοπρεπέστερον ἔργον, τὴν γέφυραν τῆς Βικτωρίας ἐν Μοντρέλῃ. Διὰ τοῦ ἔργου δὲ τούτου περιεποιήσατο ἀκμὴν τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου μηχανικοῦ.

Ο Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΩΣ, ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΚΑΝΑΔΑ ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ.

ΙΠΠΟΜΑΧΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΓΟΥΟΚΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Πρὸ τεσσάρων περίπου ἐτῶν ἡ Κεντρικὴ Ἀμερικὴ διετέλει ἐν μεγάλῃ ταραχῇ, ἀναρχίᾳ καὶ αἱματοχυσίᾳ. Δύο ἀντίπαλοι χῶραι, ἡ Κόστα Ῥίκα καὶ ἡ Νικαράουγα, παρεκαλοῦσαι κατ' ἀλλήλων ἔνεκα μικρᾶς τινος διενέξεως περὶ κατοχῆς γαιῶν τινων, ἐπολέμουν μέχρις ἀμοιβαίας καταστροφῆς. Διατηρῇ τῆς ἡμέρας ἦσαν αἱ τῶν ἀνθρωποκτόνα τοιαῦτα ἔργα, καὶ ὁ ἰσθμὸς παρίστα τὸν πόλεμον μὲ τὰ φρικωδέστερα αὐτοῦ χρώματα, μὴ γινόμενον κατὰ τὸν στρατιωτικὸν τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν κώδικα, ἀλλ' ὑπερβάλλοντα πᾶσαν ἀγριότητα καὶ βαρβαρισμόν. Ἀμερικανός τις, ὁ στρατηγὸς Γουόκερος, κατέβαδεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν Νικαραγουανὴν Κυβέρνησιν, οὐχὶ, φαίνεται, ἕνεκα δικαιοτυρκήσεως τῶν ἐχχωρίων ἀρχῶν, καὶ ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ τὴν ἐξουσίαν. Εἰσέβαλε δὲ εἰς τὴν Κόστα Ῥίκαν μετὰ στρατοῦ συγκειμένου κυρίως ἐξ Ἀμερικανῶν πολιτῶν, καὶ ὑπέστη ἐπανειλημμένας ἥττας. Οἱ Κόστα Ῥικανοὶ, ὠρειλήθετες ἐκ τῶν νικῶν των, ἐπεχείρησαν τρομερὰν καταστροφήν. Μετὰ τὴν μάχην τῆς Ἀγίας Ῥόζας, ἐν ᾗ 127 ἄνδρες τοῦ Γουοξέρου ἐρονεύθησαν εἰς ὀλίγας στιγμὰς, ὁ Γουόκερος ἀπέστρε τὰ στρατεύματά του ἐκ τοῦ κόλπου τῆς Βιργινίας καὶ ἐκ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου δὶλ Σούρ, καὶ ὁ ἐχθρὸς εἰσήλασε εἰς τὰς ἐγκαταλειφθείσας πόλεις, καὶ πυροβολῶν τοὺς πολίτας ἐν τοῖς ὁδοῖς κατεκρήμνισε ἀπάσας τὰς οἰκοδομὰς τοῦ χωρίου. Ἰδὼν δ' ὁ Γουόκερος κειμένην τὴν ἀποβάθραν τοῦ κόλπου τῆς Βιργινίας, καὶ μαθὼν τὸν φόνον τῶν ἀθώων πολιτῶν παρά τινος ὡς ἐκ θαύματος διαφυγόντος τὰς φονικὰς χάρας τῶν ἐχθρῶν, διευθύνθη εἰς Γρανάδαν, ἀπέχουσαν πεντήκοντα πέντε μίλια, καὶ ἀποβιβάσας τοὺς περὶ αὐτὸν, ἄρχισε νὰ βαδίζῃ κατὰ τὴν Ῥίβας ἐπὶ κεφαλῆς 600 ἀνδρῶν. Τὰ πεντήκοντα πέντε δὶ ταῦτα μίλια συνεπληρώθησαν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀκκπαύσεως, καὶ εὐθὺς διατοῦ ἐφάνθη ἐνθὲν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐχθρὸς ἐπροχώρησεν ἐπὶ τῆς Πλάτζας, ἔνα τὸν ὑπεδέχθη. Εἶναι μὲν ἀληθὲς, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπολέμησαν ἀνδρείως περὶ τὰς ὁδοὺς ὥρας, καὶ ἤθελον ἀξιωθῆ μεγίστης δόξης, ἐὰν ἠδύνατο νὰ παρατείνωσι τὴν μάχην μέχρι τῆς ἑσπέρας, ὥστε νὰ καλύψωσι διὰ τοῦ σκότους τὴν ὑποχώρησίν των· ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπιστρέψαν εἰς Γρανάδαν, ἀφῆκαντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης 150 τῶν συντρόφων των ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου.

Η ΕΝ ΣΕΒΙΛΛΗι ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ.

(Τοῦ Ι. Ρ. ΦΑΙΗΠΟΥ Δ. Ρ. Δ. καὶ Ρ. ΑΝΣΔΕΑ.)

Τὸ ὅτι οἱ Κύριοι Φλιππος καὶ Ἀνσδὶ δὲν περιεγίθεσαν εἰς μάτην τὴν Ἱσπανίαν, δεικνύει ἡμῖν ἡ ζωηροτάτη καὶ θελκτικωτάτη εἰκὼν ἣν κατεχωρίσαμεν εἰς τὸ προλαβὸν ἡμῶν φύλλον, ἐν σελ. 256 καὶ 257 (*). Ὅλοι γινώσκουσι πόσον ὁ Κ. Φλιππος ἐπηυξήσατε τὴν Ἱσπανικὸν χαρακτῆρα, διὸ καὶ δικαίως ἡ προτεθεῖσα εἰκὼν συγκαταριθμεῖται μεταξὺ τῶν ὀλίγων τελείων τοῦ εἴδους αὐτῆς. Ἡ ἀπεικόνισις τῶν ζώων τοῦ Ἀνσδέλου, ἡ τοσοῦτον διακριονομένη ἀπὸ τὴν τοῦ Λονδσῆερ εἶναι τόσον θαυμασία, ὥστε ἀδιστάκτως θέτομεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βάθρου καὶ εἰς τὸ πλάγιον τοῦ δημοτικωτάτου ἀκαδημαϊκοῦ. Τὰ ζῶα αὐτοῦ μετέχουσιν ἀγριοκτίρας ἀπερπιοιήτου φύσεως ἀπὸ τὰ τοῦ Σὶρ Ἐδουίνου, τοῦ ἐπιζητοῦντος ἀείποτε νὰ ῥάίνῃ μὲ ποικτικὸν πάντοτε αἴσθημα πᾶν τὸ ἐπιχειριζόμενον. Κείτει, ὁ Ἀνσδὲλ ἀκολουθῶν τὸ φυσικὸν καὶ ἀληθὲς ὕφος τῆς γραφῆς του, ἤρξατο νὰ στερῆται θεμάτων καὶ ἰδιοτροπίας, ἐφ' ὅσον ἐλλείπουσι ποικιλίας τὰ ἔργα αὐτοῦ. Διὰ καλὴν τοῦ λοιπὸν τύχην συνόδευσε τὸν φίλον του Κ. Φλιππον εἰς νέας καθέδρας σκηνῆς, κατοικουμένας ἀπὸ ὄντα πάντη νέα εἰς αὐτὸν· ὁ δὲ ἑταιρὸς καὶ ἐπιτυχὴς τρόπος μεθ' οὗ ἐπιλάβετο τὰ καθίκαστα ἀμφοτέρων τῶν σκηνῶν καὶ ἀτόμων, καὶ ἐπραγματοποίησεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρεσκευασμένου ὀθονίου, δεικνύει ἀκμαμελίκτως καὶ εὐχαρίστως τὸ μιμητικὸν αὐτοῦ πνεῦμα.

Ἡ «ἐν Σεβίλλῃ Πανήγυρις», ἔργον ἀμφοτέρων τῶν ἄνω καλλιτεχνῶν, εἶναι μεγάλη καὶ χαρίεσσα σπουδὴ. Τὸ στερεώμα καὶ ὁ γενικὸς αὐτῆς τόνος, μετέχουσι τῆς αὐτῆς τοῦ θέματος αἰθρίας καὶ ἡλιοτάτου, ὁ δὲ χρωματισμὸς εἶναι πλούσιος, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἐπιδεικτικὸς τὴν ποικιλίαν, καὶ δίκλωμ προπατὴς κατὰ τὴν ἔντασιν τῶν ἐπιτοπίων χρωῶν, ἰδιαζουσῶν συνάμα καὶ ἀφεύκτων ὑπὸ τὴν διαύγειαν τῆς Ἱσπανικῆς ἀτμοσφαίρας. Εἰς τὸ πρωτότυπον π. χ. ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἠλεκτρικοῦ φοῦρματος τῆς συνακαθαυούσης κυρίας ἐπὶ τῷ ἡμίνῳ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, τὰ μελανόχρωα τρίκαπτα φαίνονται οἰωνεὶ ἐξέχοντα καὶ ἐπιβραμμένα τῷ ὀθονίῳ. Παρομοίως καὶ ἡ πακιλὴ τοῦ ἱππεύοντος ἐσθῆς, ἡ ἀδρυνομένος καὶ ἡμίνου ἱπποσευὴ, καὶ τὸ ῥαβδωτὸν πολύχρωμον τῆς ζαχαροπόλου ἐνδυμα, τῆς κομψῆς προσφερούσης τῇ Κυρίᾳ κολλύρου, τὴν αὐτὴν θειοῦνουσι χάριν ζωηροῦ χρωματισμοῦ. Πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπομεν πλῆθον προβάτων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ὁποῖα τὰς βλέπει πάντοτε εἰς τὰς πανηγύρεις, ἐνῷ εἰς τὰ ἀριστερὰ θιορῶμεν μακρόθεν τὰς ἀχυρῶν τῶν τοιούτων συναντήσεων ὀρχήσεις. Ἡ σύνθεσις ἅπασα εἶναι περιπποῦδαστος, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ὑπῆρ πάν ἄλλο ἐκπλήττει, εἶναι ἡ ζωηρότες καὶ τὸ φυσικὸν τῆς ἐκφράσεως τῶν προσώπων, ἡ πραγματικότες τοῦ χρωματισμοῦ, καὶ ἡ λαμπρότης καὶ ἁρμονία τῶν χρωῶν καὶ τοῦ γενικοῦ ἀποτελέσματος. Ἡ ὡραία αὕτη εἰκὼν ἠγοράσθη ἅμα ἐξετίθη εἰς τὴν πινακοθήκην τῆς πόλεως ὑπὸ πλουσίου τινὸς εὐπάτριδος.

(*) Κατὰ λάθος ἐτέθη ὑπ' αὐτὴν ὁ τίτλος ΕΝΔΕΕΙΣ ΦΙΛΟΙ, ἀντὶ τοῦ Η Ε Ν ΣΕΒΙΛΛΗι ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ.

ΙΠΠΟΜΑΧΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΓΟΥΟΚΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Η ΕΝ ΙΤΑΛΙΑι ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

Ἡ ὀχυρὰ πόλις Ἀλεξάνδρεια σημαντικωτάτη διὰ τὴν θέσιν αὐτῆς τῷ βασιλεῖ τοῦ Πεδεμοντίου, ἐγένετο ἐσχάτως περίβλεπτος διὰ τὰ ἀφορῶντα τὴν στρατηγίαν καὶ τὸν πόλεμον σχέδια. Εἶναι πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ φερωνύμου νομοῦ, κεῖται δὲ πρὸς τὰ νότιο-ἀνατολικὰ τοῦ Ταυρίνου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ ποταμοῦ Τανάρου ὄχθης, ὀλίγον ὑπεράνω τῆς συμβολῆς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Βορμίδα. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀείποτε μία τῶν ὀχυροτέρων τῆς Εὐρώπης πόλεων διά τε τὴν ἀκρόπολιν, τοὺς προμαχῶνας, καὶ τοὺς διώρυχας τοῦ Τανάρου, δι' ὧν δύναται κατ' ἀρέσκειαν νὰ κατακλυσθῇ ἅπασα ἡ περὶξ χώρα, ὀχυρώθη ἔτι μᾶλλον ἐπ' ἐσχάτων, ὑπὸ πολέμων ἔπωψιν, μέχρις οὗ ἐγένετο ἀπόρθητος καὶ ἀναμφιβόλως ἀποτελεῖ τὸν προμαχῶνα τοῦ Πεδεμοντίου. Τὰ θεμέλια αὐτῆς ἔθετο κατὰ τὴν δωδεκάτην ἑκατοντατετρίδα ὁ Πάπας Ἀλέξανδρος Γ', ὁ πάτρων ἑνὸς τῶν τότε ἐπικρατούντων κομμάτων τῶν καλουμένων Γουέλφων, ὅπως ὑπερασπισθῇ τὴν βόρειον Ἰταλίαν κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Φριδερίκου Α'. καὶ τῶν Γιβελλίνων. Ἐν ἔτει 1707 ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσὴφ Α'. παρεχώρησεν αὐτὴν εἰς τὸν Δούκα τῆς Σαβοΐας· ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους διαρκοῦντος τοῦ περὶ Ἱσπανικῆς διαδοχῆς πολέμου, καὶ ἀνεκτήθη ὑπὸ τοῦ πρίγγιπος Εὐγενείου. Ἐν ἔτει 1796 ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοῦ Α'. Ναπολέοντος, καὶ κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1899, ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν συμμάχων Αὐστρο-Ῥωσσικῶν ὅπλων, μετὰ δὲ τὴν ἐν Μαρέγγῳ μάχην παρεδόθη τοῖς Γάλλοις οἵτινες κατέσχον αὐτὴν μέχρι τοῦ 1814, ὅταν ἀπεδόθη τῷ βασιλεῖ τῆς Σαρδηνίας. Ἐν αὐτῇ ἑδρεύει ἐπίσκοπος ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Βερτσέλη μητροπολίτου, ἔτι δὲ καὶ Ἀρχιραββῖνος Ἰουδαίος. Ἔχει δὲ βασιλικὸν Γυμνάσιον καὶ Θεολογικὸν σπουδαστήριον, Μητρόπολιν, δώδεκα ἐνορίας ἐκκλησιαστικὰς, ἄσυλον τῶν ὀρφανῶν, θέατρον, καὶ ἐκτεταμένους στρατῶνας. Τὰ ἐν αὐτῇ κατασκευαζόμενα χειροτεχνήματα εἰσὶ λινὰ ὑφάσματα, μέταξαι, τσόχαι καὶ κηρία. Ἑδρεύει ὡσαύτως καὶ Βουλὴ δικαστικὴ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Γερουσίας τοῦ Ταυρίνου. Ἡ πέριξ αὐτῆς χώρα πλουτεῖ ἀπὸ νομὰς παράγουσα πλήθη παντοίων κτηνῶν· Οἱ ἀγροὶ περικυκλοῦνται ἐν γένει ἐκ τάφρων γεμόντων ὕδατος, εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὁποίων φύουται συκαμινέαι, καρύαι καὶ ἄλλα δένδρα. Τὸ κλίμα εἶναι εὐκραέστατον, ὁ Σιρόκος ὅμως εἶναι ἐνίοτε ὀχληρός. Τὰ λοιπὰ αὐτῆς προϊόντα εἰσὶ σῖτος, ἀραβόσιτος, οἶνος, ὀπῶραι, ἐρυθρόδανον καὶ τὰ λεπτότατα ἔρια. Κρίμα ὁ παράδεισος οὗτος νὰ καταπατῆται συνεχῶς καὶ νὰ ἐρημοῦται ἀπὸ τοὺς καταστρεπτικοὺς υἱοὺς τοῦ Ἄρεως. Εἴθε ἡ νῦν ἐλευθερία τῶν τόπων ἐκείνων νὰ μείνῃ ἀσάλευτος.

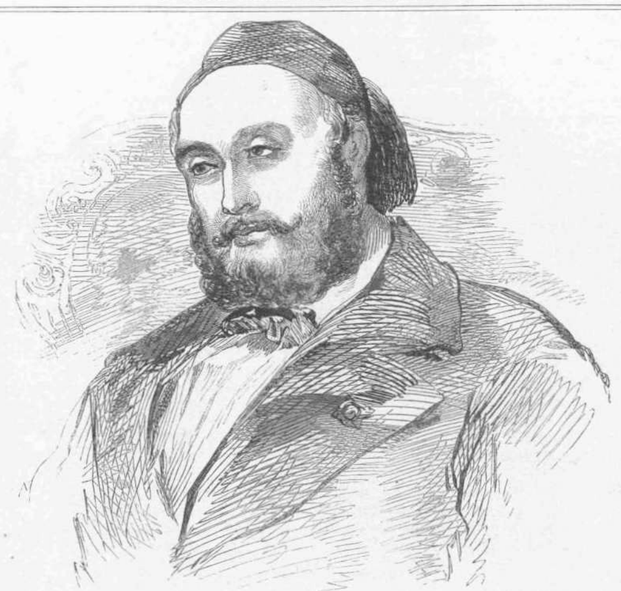

Ο ΒΕΛΗ ΠΑΣΑΣ, πρώην διοικητὴς Κρήτης καὶ ἤδη Ἀνθρακωυπόλεως.

ΓΙΟΥΓΓΛΑΡ, Η ΜΑΧΙΜΟΣ ΤΙΓΡΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΟΥΔΗΣ.

Τὸ ζῶον τοῦτο ἐφέρθη πρό τινων μηνῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Στρέϊνζ, τοῦ πλοίου ὁ «Νεῖλος,» καὶ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ φυσιολόγου Κ. Βαρνάρδ Ἰζακσῶνος, τοῦ ἐν ὁδῷ Νόρφολκ, Στράνδ. Ἀνετράφη εἰς τὸ βασιλικὸν τῆς Λουκνόβης θηριοτροφεῖον καὶ ἔχει ὑπερβολικὸν μέγεθος καὶ δύναμιν, τὸ δὲ ὕψος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνεπτύχθη μέχρι πέντε ποδῶν καὶ δύο δακτύλων. Αἱ ἐπὶ τῆς ῥάχης καὶ τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ῥαβδώσεις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ὡραῖαι, εἰσὶν αἱ πλείσται διπλαῖ καὶ πλειότεραι παρὰ τὸ σύνηθες· τὰ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ὁμοιάζουσι μὲ τὰ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου, δίδοντα ξένην ἔκφρασιν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. Εἶναι δὲ ἄρρενος γένους, φέρον ἐπὶ τοῦ σώματός του οὐλὰς πληγῶν τὰς ὁποίας ἔλαβε μαχόμενον θηριωδῶς, φονεύσαν τὸν ἀνταγωνιστήν του ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῶν αὐλικῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ἰρδίᾳ μάχην, ἐν διαστήματι δέκα λεπτῶν. Ὁ Γιουγγλὰρ, ὀνομασθεὶς οὕτω ὑπὸ τοῦ βασιλέως, διεγείρεται εὐκόλως διὰ τὴν πάλην, καὶ μετ' ἴσης εὐκολίας πάλιν κατευνάζεται. Πρό τινων ἡμερῶν ἵππος τις διαβὰς ἀπέναντι τοῦ κλωβίου του ἐνῷ ἀνεπαύετο, ἠγέρθη πάραυτα εἰς τοὺς πόδας του, ἴσως ἐνθυμηθὲν τὰ πρῶτα αὐτοῦ κατορθώματα, τὰ ὄμματα αὐτοῦ ἤστραψαν πῦρ, τὸ σῶμα του ἐμηκύνθη, καὶ βρυχώμενος δυνατὰ ὥρμησε πρὸς τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τῆς φυλακῆς του. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα λεπτὸν τῆς ὥρας ἠστιεύετο καὶ ἔπαιζε μετὰ τοῦ φύλακος αὐτοῦ, ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματός του, «Γιουγγλὰρ» διὰ ταπεινῶν καὶ ἐμμελῶν γρυλλισμῶν. Πρὸς διατροφὴν αὐτοῦ δαπανῶνται εἴκοσι πέντε λίτρες κρέατος καθεκάστην· εἶναι δὲ εὐτραφὴς, καὶ κατὰ τὴν γνώμην πολλῶν, ἀνήκει εἰς γένος Τίγρεων πάντῃ διάφορον τῶν μέχρι τοῦδε ἀφιχθέντων ἐνταῦθα. Πρὸς γνῶσιν τῶν νεωτέρων ἡμῶν ἀναγνωστῶν ἀρκούμεθα εἰπεῖν, ὅτι ἡ Τίγρις ἀνήκει εἰς τὸ αἰλουροειδὲς γένος τῶν μαστοφόρων, μὲ ἄλλας λέξεις, διατηρεῖ παρὰ τὴν εἰς μικρὸν μορφὴν, καὶ αὐτὰς τὰς ἕξεις τοῦ καιροφυλακτεῖν καὶ ὁρμᾶν αἴφνης ἐπὶ τῆς θήρας αὐτῆς, καθ' ὃν τρόπον καὶ μὲ τὴν αὐτὴν εὐστροφίαν μεθ' ἧς ἐπιπίπτει ὁ αἴλουρος.

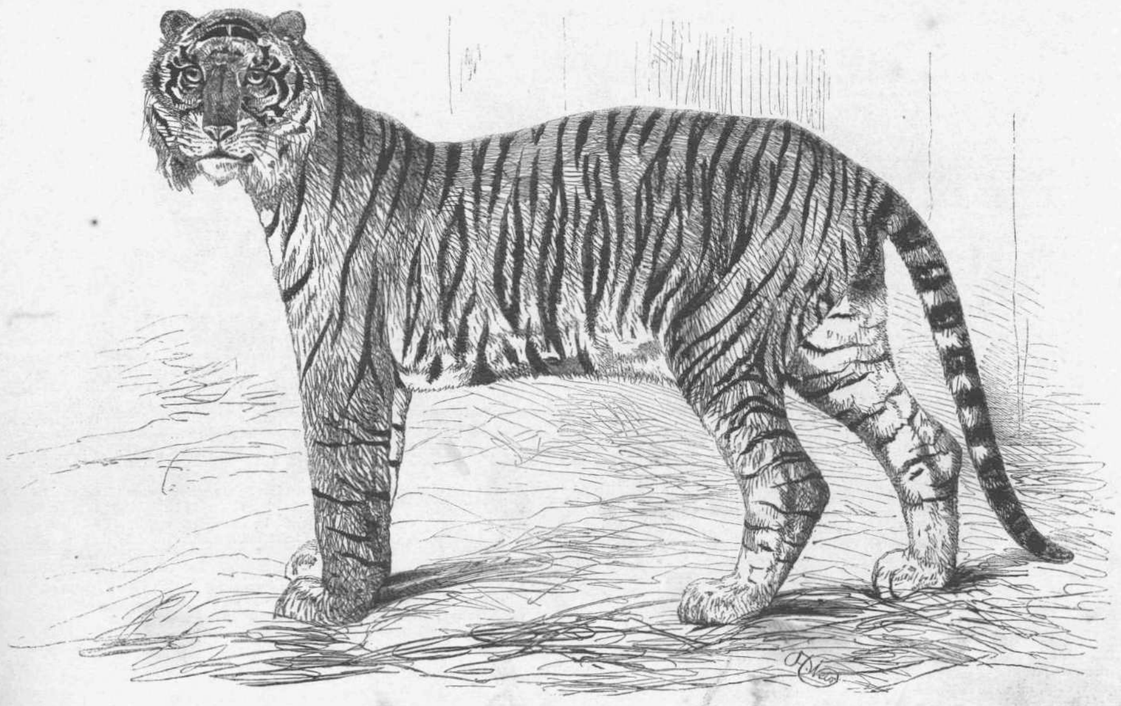

Η ΜΑΧΙΜΟΣ ΤΙΓΡΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΟΥΔΗΣ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΘΙΜΟΤΑΞΙΑ.

Εἰσαγωγικαὶ παρατηρήσεις.

Πᾶσα πεπολιτισμένη κοινωνία ἀναγκωρίζει ἐκ συνθήκας, κανόνας τινὰς διαγωγῆς καὶ συμπεριφορᾶς, οἵτινες δύνανται νὰ ἀλληθῶσι παραρτήματα τῶν κυθήκων πολιτικοῦ τε καὶ ποινικοῦ. Καὶ ὁ μὲν ποινικὸς κώδηξ ἐσυστήθη πρὸς ἀναστολὴν τῶν ἐγκλημάτων, ὁ πολιτικὸς κανονίζει τοὺς νόμους τῆς ἰδιοκτησίας καὶ ὁρίζει τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου· ὁ δὲ τῆς ἐθιμοταξίας τελειοποιεῖ ἐξευγενίζει καὶ ἐκλεπτύνει ἐκεῖνα τὰ ἤθη τὰ ὁποῖα οἱ δύο πρῶτοι ἐπολίτισαν. Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἰς τοῦτον τὸν κόσμον συνεξαρτώνται ἀπ' ἀλλήλων, ὅτ' συνδέονται ἀπὸ σχέσεων, καὶ ὅτι ἐπιμηνύονται νὰ συμφέρουσα μᾶς, κοινωνίας μετὰ τῆς ἄλλης, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ ἀνάγκη τῶν νόμων εἶναι ἀλλήθεια αὐταπόδεικτος, ἂν μόνον οἱ μαινόμενοι δύνανται νὰ παραγνωρίζωσι.

Εἰσὶ δὲ δύω εἴδων νόμοι. Νόμοι ἐπιτακτικοὶ, καὶ νόμοι ἐκ συνθήκης· καὶ οἱ μὲν ἐπιτακτικοὶ εἰσὶν οἱ ὁριζόμενοι παρ' ὅλου τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, διὰ τὴν παράδοσιν τῶν ὁποίων ἐπιβάλλονται ὡρισμέναι ποιναί· οἱ δὲ ἐκ συνθήκης εἰσὶν αὐτοφυεῖς τινὲς, γεννώμενοι ἐκ τῆς καταστάσεως, ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς τελειότητος καὶ ἐκ τῶν ἐθῶν τῆς κοινωνίας· ὁ δὲ σεβασμὸς ἢ ἡ τήρησις τούτων τῶν νόμων, οὔτε ἐπιβάλλονται, οὔτε ὑποστηρίζονται ὑπὸ θετικῶν ποινῶν, θανάτου δηλονότι, φλαυισμοῦ, ἐξορίας ἢ προστίμων· ἀλλ' ἕκαστος εὐαίσθητος συνετὸς καὶ εὐτακτος ἄνθρωπος ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι προσῆκον ὡφέλιμον καὶ φρόνιμον τὸ νὰ ὑπείκῃ εἰς αὐτούς. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἡ ἐθιμοταξία ὑπερασπίζει τὴν κοινωνίαν κατὰ τῶν προσβολῶν ἐκείνων καὶ περιθωρίστων αἰτινες δὲν τιμῶρούνται ὑπὸ τῶν καθεστώτων νόμων.

Εἶναι ἄτοπον καὶ παράλογον τὸ νὰ ἐγκαυχᾶται τις οἱαοῆδήποτ' τάξεως καὶ ἂν ᾖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὅτι εἶναι ἀνεξάρτητος τῶν ἀνοήτων κανόνων τῆς ἐθιμοταξίας, καὶ νὰ ἐπιβεβαιοῦ ὅτι ἀποστρέφεται πᾶσαν κοινωνικὴν συστολὴν ἢ συνθήκην, ὡς διαφωνούσας καὶ ἀντικειμένας πρὸς τὴν φυσικὴν ἐλευθερίαν. Ἂν π. χ. ἑνὸς ἄτομα θεωρῆσεις ὡ ὁυσάρεστον τὸ νὰ πίνωσι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ὁ εἷς ἐκ τοῦ ποτηρίου τοῦ ἄλλου, ἢ τὸ νὰ σκαλίζωσι τοὺς ὀδόντας των ἐν καιρῷ τοῦ γεύματος, εἶναι παράλογον ὅτι ὁ δωδέκατος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πράττῃ ὅ,τι δύνατται νὰ προσθέλῃ τὰ αἰσθήματα τῶν ἑνδεκα, τῶν διστρεφόντων τοιαύτας ἐντυπώσεις. Εἶναι εὐκολώτατον νὰ τὸν δωδέκατον τοῦτον τὸ νὰ ἀπαγορεύῃ ὅτι πᾶσα φιλοφροσύνη εἶναι σκύθαλον, καὶ νὰ πίνῃ ἐκ τοῦ ποτηρίου τοῦ γειτονός του, ἢ νὰ σκαλίζῃ τοὺς ὀδόντας, ἐνῷ οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοῦ τρώγουσιν. Ἀλλὰ ἄν δύνανται δι' οἰουδήποτε σοφιστισμοῦ νὰ δικαιολογήσῃ ὁ εἷς οὗτος τὴν ἰδιοτροπίαν του ταύτην ἤτις προξενεῖ εἰς τοὺς ἄλλους ἀηδίαν. Εἰς τρόπον ὥστε ἐπὶ τῇ εὐρείᾳ ἀρχῇ τῆς συμπαθείας, καὶ συμφώνου μετὰ τοῦ δικαιώματος τῆς πλειονοψηφίας εἰς τὸ προσδιορίζειν τοὺς κανόνας τοὺς κυβερνήσοντας τὸ ἔθνος, οἱ νόμοι τῆς ἐθιμοταξίας εἰσὶν ἀναγκαῖοι, πολύτιμοι καὶ ὀρθοί.

Εἶναι ἀνάγκη οἱ νομίζοντες ὅτι τὰ ἁπλοῦκὰ καὶ ἄδολα αὐτῶν ἤθη εἰσὶν ἱκανὴ ἀπολογία τῆς χυδαιότητος αὐτῶν. Οἱ τοιοῦτοι λέγουσι. « Εἰμὶ αὐτόχρημα, John Bull, ἀπότομος καὶ ἀλήθεια, πάντοτε λαλῶν ὅ,τι φρονῶ.» Αὐτὴ ἡ διαβεβαίωσις ὡς γενικὴ ἀξίωμα, εἶναι ἄτοπος· διότι ἂν τὴν παραδεχθῶμεν, εἰς ἐκ τούτων τῶν ἀποτόμων καὶ εὐθύων κυρίων ἤθελεν εἰπεῖ πρὸς τὸν ἐντυγχάνοντα αὐτῷ φίλον του· « Πῶς ἔχετε σήμερον; Κ. Σ. . . . . πραγματικῶς μοὶ φαίνεσθε πολὺ δυσπειδίστερος τοῦ συνήθους.» Ἡ τοιαυτὴ ἁπλοϊκότας, ἤθελε συνταφεῖται τὴν κοινωνίαν, ὑπὸ ἐρίδων καὶ ἀιχρονιῶν· οὔτε δύνατται ἡ διαιωνοῦῃ τις διὰ παράδειγν ἐθιμοταξίας, διὰ τὰς προφάσεις « προαιρετικῆς φιλαλήθειας.» Ἂν τις ἤθῃ ὡραῖον τινα νέον περιποιούμενον δυσειδὴ τινα κυρίαν, οὐδεμία « προαίρεσις φιλαλήθειας » ἤθελε δικαιώσει αὐτὸν νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κυρίαν κρυφῆς «ἤθελον σὲ συμβουλεύσει ἵνα μὴ ἐνωθῇς μετὰ τοῦ παρόντος σου ἐρασταῦ, διότι ἡ αἰσχρότης τοῦ προσώπου σου ἂν δὲν συνδιάζεται μετὰ τῆς ὡραιότητος ἐκείνου.» Καὶ πάλιν ἂν ἀγρότας τις εὑρισκόμενος εἰς συναναστροφὴν μετ' ἄλλων, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἤθελε λαμβάνει νικοτιανόκονιν, ἤθελεν εἰπεῖ· « Εἰμὶ ἀνθρωπος ἐκφρᾶκων ἐλευθέρος πάντοτε τὸ φρόνημά μου καὶ χρέωστᾶ νὰ εἴπω ὅτι τὸ λαμβάνειν νικοτιανόκονιν εἶναι ἀηδεστάτη καὶ ρυπαρωτάτη ἕξις.» Ὁ τοιοῦτος ἀξιοῦται ἵνα ἐξωσθῇ τῆς αὐθούσης διὰ τὴν αὐδάν του.

Ἐν συντόμῳ, ἐπὶ τίνων τάχα ἀξιωμάτων βασίζονται οἱ ἁπλοϊκοὶ οὗτοι καὶ προαιρετικῆς φιλαλήθείας ἄνθρωποι; Ἐφ' οὐδενὸς βέβαια ἀλλὰ, εἰμὴ ἐπὶ πεισμονῆς, ἐπὶ προλήψεως καὶ ἐπὶ κενοδοξίας. Ἐπιποθοῦσιν ἵνα ἐκλαμβάνονται ὡς «χαρακτῆρες», καὶ παρεισκόψωσι διὰ τῆς βίας τὰς ἀλλοκότους καὶ ἀτόπους δοξασίας αὐτῶν, ἀθιστροφοῦντες ὅλως περὶ τὰς κοιλὰς ἢ κακῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν παρὰ τῶν πορόντων φίλων καὶ συντρόφων αὐτῶν, ἢ κατὰ πάσον γέλοιαν ἤθελον αὐτοὶ θεωρηθῆ. Ἄρ' ἡ προφαιρεμένη ἁπλοϊκότας καὶ ἡ προαιρετικὴ φιλαλήθεια, θὲν δύνανται νὰ ἐκληφθοῦν ὡς ἀπολογία τῆς τραχείας καὶ χυδαίας αὐτῶν διαγωγῆς.

Ὁ ἐπιτηδευόμενος, διότι δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ὑπόκρισις, ὡς περιφρονῶν τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοταξίας, εἶναι ἰδιοτελὴς καὶ ἀπαισιόνους. Διότι, ἐνῷ αὐτὸς, (ὡς Ἀμερικανὸς τις), πτύῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ δωματίου τοῦ φίλου του, ἄλλον νὰ πτύσῃ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, δὲν ἀνέχεται· ἐνῷ τέρπεται αὐτὸς εἰς τὸ νὰ λαλῇ «ἀποτόμως ἀλθῆ θέλεις» πρὸς ἄλλους, ὑπ' ἄλλων ἐὰν ἀκούσῃ ὁ ἴδιος τοιαύτας εἰς ἀπάντησιν, ὀργίζεται· ἐν ᾧ προγεμιμάτζιον μετά τινος φίλου, αὐτὸς καταχαρματίζει τὸ χοιρομαρίον καθ' ὅλα τὰ μέρη ὅπως ἀποκόψῃ τὰ ἐρᾶστὰ αὐτῷ τεμαχία· ἐὰν διὰ πυρομάλας πράξεως ἤθελε συμμορφωθῇ ὑπ' ἄλλου τὸ ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ τραπέζης χοιρομαρίον καθ' ὑπερβολὴν δυσαρεστεῖται· ἐν ᾧ δὲν δύναται αὐτὸς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν φίλον του ὅτι ἡ σύζυγός του (τοῦ φίλου του) εἶναι ἀντικείμενον σκυνβάλου ἕνεκ τῆς γειτονίας, ἐὰν ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἤθελε τῷ γίνει παρὰ φίλου, ἀγανακτεῖ. Δυνάμεθα νὰ ἀνεφέρωμεν ἀπειρίας περιστάσεων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀποδεικνυουσῶν ὅτι, « τὰ χρηστὰ ἤθη σχεματίζουσι τὸν ἄνθρωπον, ἢ δὲ ἀπουσία τοιούτων τὸ ἀνδράποδον.

Ἐνίοτε δὲ πάλιν ἀκούεις πείσμονα καὶ αὐτάρεσκον ἢ φιλονικοῦντα ἐπί τινος ἐθιμοταξίας καὶ τοῦς πλείστους τῶν παρόντων ἐνκατιεμμένος αὐτῷ, ἐπὶ τέλους δὲ λέγοντα· « νομίζω ὅτι παρεωρίθην εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς καὶ ἐπομένως εἰμὶ βέβαιος ὅτι ἔχω δίκαιον» αὐτὴ αὕτη ἡ διαβεβαίωσις καταστρέφει τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ἀνθρώπου διότι εἶναι ἀδύνατον ἵνα συμπαρευρεθῇ τις εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς. Ὁ ἀριστοκράτης δὲν συναναστρέφεται τὸν ἀγροῖκον, οὐδὲ ὁ ὀμότιμος ἀναμιγνύεται συνήθως μετὰ τῶν ἐμπόρικῶν κλάσεων. Σπανίως δὲ μόνον συμπίπτει ἵνα, ἐμπορὸς τις προσωρινῶς κατέχων πολιτικὴν τινα θέσιν, εἰσέλθῃ εἰς αὐθούσας ἀνωτέρου κύκλου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς ἀκρόασιν συμπόσια διεθρέψα διὰ πολιτικοὺς ἢ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς, παρέχεται εὐκαιρία εἰς τὸν ἀγρότον, π. χ. ἵνα παρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ δουκῶν καὶ ἄλλων. Ἀλλ' αὗται αἱ σπάνιαι εὐκαιρίαι οὔτε τὸν ἀγρότον δύνανται νὰ διδαξωσι τὰ ἰδιώματα τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐθιμοταξίας, οὔτε εἰς τὸν ἀριστοκράτην νὰ δώσωσιν ἀκριβῆ σπουδὴν ἰδίων περὶ τῶν ἐθίμων τῶν ἀγροικῶν· μᾶλλοντα δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἢ κατὰ τοσοῦτον διεστῶτα διαστήματα, καὶ ἐν τόσῳ θραχυτάτῳ χρόνῳ συμπίπτουσα αὕτη ἐπιμιξία τῶν δύο τούτων κλάσεων, δὲν δύναται νὰ γεννήσῃ εἰ μὴ λόβη ἀμοιβαία. Διότι, ὁ μὲν ἀριστοκράτης τότε συγκαταβαίνει ἐκ τῆς ἀβρότητος αὐτοῦ, ὁ δὲ ἀγροῖκος ἀνυψοῦται ὑπόσσον ἐκ τῆς χυδαιότητος αὐτοῦ προσεκτικώτερος τοὺς τρόπους γινόμενος, ὥστε ὁ πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν διαγκρισμῶν αὐτοῦ ἐπιμένων τὴν ἀληθοφανεστάτην τοῦ ὅτι παρεωρίθη εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς καὶ γωρειᾷ τὴν ἐθιμοταξίαν ἑκάστας κλάσεως τῆς κοινωνίας εἶναι γελοῖος, καὶ περιπλέον ψευδολόγος.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὸν ἰματισμὸν εἰσὶ τινες πεῖσμονες καὶ μωροὶ, ἀδιαφορῶντες ἐπιμόνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἐθιμοταξίας, ἐνδυόμενοι φορέματα ρυπαρὰ καὶ πεπαλαιωμένα, καὶ δικαιολογόμενοι οὕτω, « οἱ γνωρίζοντές με ἐξέφρονοῦν ὅτι δύναμαι ἀν θέλω, νὰ φορέσω καλλίτερα, περὶ δὲ τῶν μὴ γνωριζόντων με οὐδόλως φροντίζω.» Δικαιόλογημα τοῦτο ἀξιοκατακρίτου καὶ ἀνόητον διότι, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὅλοι ἤθελον ἀκολουθῆσῃ τὸ αὐτὸ σύστημα, αἱ συνέπειαι ἤθελον εἶσθαι διεθρίωταται· καθότι τὰ ῥάκη ἤθελον συνειπέρει ῥυπαρότατα, αἱ δὲ ῥυπαρότητες ἀκαθαρσίας, αἱ δὲ ἀκαθαρσίαι νόσους. Περιπλέον ἐὰν τὸ τοιοῦτον σύστημα ἤθελε κριθῇ παραδεκτέον, θὰ ἐρρημάζετο καὶ ἐπ' ἄλλων περιστάσεων τοιοῦτον σύστημα, ἤθελον π. χ. οἱ μὲν εἰπεῖ, πρὸς τί αἱ ὡραῖαι καὶ κομψαὶ οἰκοδομαί; κοινοὶ πλίνθοι καὶ πηλὸς εἰσὶν ἱκανοὶ νὰ μᾶς προμηθόσωσιν ἀπὸ τὰς θροχὰς καὶ τοὺ ψύχους· ἄλλοι δὲ ἤθελον ἀνκαρκᾶξει, πρὸς τί τὰ ἄργυρᾶ περόνια ἐνῷ καὶ σιδρᾶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τὸν σκοπόν; Ἄλλοι, πρὸς τί ὁ χρωματισμὸς τῶν ἀμαξῶν μας ἐνῷ καὶ ἁπλοῦς ἄσφαλτος τὰς διατηρεῖ πολὺ καλήτερα; Ἄλλοι, πρὸς τί τὰ κοσμήματα, δὲν δυνάμεθα ταχὺ νὰ ξήσωμεν καὶ χωρὶς ἐνωτίων, χρυσῶν ἀλύσεων καὶ περιδεραίων; Ἄλλοι, πρὸς τί οἱ καλοὶ ζωγράφοι, ἀιδιάφορον ἂν ἦ εἰκὼν ἵνα ἐπιτευχαμένη καὶ καλλιτεχνημένη ἢ ὄχι, ἀρκεῖ μόνον νὰ παριστᾷ τὴν ἰδίαν τοῦ πρωτοτύπου, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Διὰ τοῦτον τοῦ τρόπον τὸν σκέπτεσθαι, κατασταρέωνται καὶ αὐτὰ τὰ θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ.

Αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι ἤθελον ἀποθάνει. Τὸ εὐγενὲς πνεῦμα τῆς ἀμίλλης τὸ ἐμψυχόνον τοὺς ἀνθρώπους πρὸς μεγάλα κατορθώματα ἀρχιτεκτονικῆς, ζωγραφικῆς κλ. ἤθελεν ἐκλεῖψει. Πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡ κατακυρροσύνη κρίνων χρησιμεύει ὡς οὐσιώδης ἀρχὴ τοῦ πολιτισμοῦ κρίνων· αὕτη γεννᾷ τὸν ἔρωτα διὰ κοσμήματα, διὰ καλλωπισμοὺς καὶ δι' ἀρμάμορα, τὰ ὁποῖα ἐμψυχώνουσι τὰς συνελλαγὰς, τὰ ἐργοστάσια, τὸ ἐμπόριον, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας, τὸ πνεῦμα τῆς ἐρεύνης καὶ τὰς ἐρευρέτησις. Ἂν λοιπὸν ἕκαστον μέλος τῆς κοινωνίας ἤθελεν ἀποῤῥίψει τὰς χειροπέδας τῆς ἐθιμοταξίας ἐκείνας ἅτις τῷ ἐπιβάλλει ὅπως ἐνδύται ἀναλόγως τῶν μέσων αὐτοῦ, ὁ τοιοῦτος παρεκτρέπεται ἐκ τῆς κοινῆς ἐκείνης ἀρχῆς τῆς συνφορᾶς ἢ τοῦ συνδέσμου ἐκείνου ὅστις κρατύνει τῆς κοινωνίας τὰ συμφέροντα.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἀποχωρῇς ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν πολλῶν καὶ ἐνῤῥῇ ἄλως δὲ ἑαυτὸν καὶ καθ' ἑαυτόν. Ἕκαστος ὀφείλει νὰ εὐλαβῆται καὶ τὰ τῶν ἄλλων συμφέροντα. Διὰ τῆς ἑνώσεως καὶ ὁμονοίας οἱ ἄνθρωποι ἐκατόρθωσαν θαυμάσια, καὶ ἐπολιτεύθησαν· ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἀπεχωρεῖζόμεθα ἀπ' ἀλλήλων καὶ διενέμομεν τὴν γῆν εἰς ἴσα μέρη μεταξύ μας, καὶ οὐδεμία διακηρύοντες ἀλλήλοις ἐμείναμεν περιωμιζόμενα ἑκάστη οἰκογένεια εἰς τὰ ἴδιά, ἤθελομεν ἐπανέλθει εἰς τὴν κατάσταση τῆς βαρβαρότητος. Εἰς καὶ μόνος ἄνθρωπος ἢ μᾶλλον μία καὶ μόνη οἰκογένεια ἦτο ἀδύνατον νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Εἰς καὶ μόνος ἀδύνατον ἦτο νὰ κτίσῃ μεγάλον οἶκον ἢ νὰ κατηγήσῃ πλοῖον. Δωρυγες ποταμῶν ἂν ἤθελον ὑπάρχει, γέφυραι οὐδαμοῦ. Ἐκ τούτων ὅθεν πάντων καταφαίνεται ὅτι χρειωστούμεθ' οἱ ἄνθρωποι ἵνα ζῶμεν ἐν ζῶμεν δι' ἀλλήλων καὶ μετ' ἀλλήλων, καὶ ὅτι εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ ὑπαρξὶς κανόνων τινῶν καὶ νόμων πρὸς τήρησιν τῆς ἐυταξίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἔργου.

Ἀνωτέρω εἴπομεν ὅτι τινὲς τῶν νόμων καὶ κανόνων τούτων εἰσὶν ἐπιτακτικοὶ· ἀλλ' ἐντοῦθα θέλομεν διαλάβει καὶ πραγματευθῆ περὶ μόνων τῶν ἐκ συνθήκης. Τὰς προηγουμένας δὲ παρατηρήσεις ἐγράψαμεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι καὶ οἱ ἐκ συνθήκης οὗτοι νόμοι εἰσὶν ἐπίσης ἀναγκαῖοι διὰ τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν πολιτισμὸν ὡς οἱ ἐπιτακτικοὶ διὰ τὴν ἐυταξίαν. Πρόκειται ὅθεν ἵνα γνωριστοποιήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τοὺς ἐκ συνθήκας τούτους νόμους τῶν ὁποίων τὴν σύστασιν ἐκεφαίναμεν καὶ σπουδάσαμεν, συγκεφαλαιουμένους ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα « Ἐθιμοταξίαι.»

ΕΘΙΜΟΤΑΞΙΑ.

2. Ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ γεύματος.

Ἡ τράπεζα τοῦ γεύματος πρὸ παντὸς ἄλλου εἶναι τὸ αὐστηρότερον ἐξελεγκτήριον τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῶν ἠθῶν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν δοκιμασίαν ἁπλῶν ἐπιτηδείων δύνανται ἐκάστος μετὰ τινος περισκεψίας ἵνα διέλθῃ εὐκόλως, οὐχ οὕτως· ὅμως καὶ τὸ πειρατήριον τῆς τραπέζης τοῦ γεύματος.

Ὀδηγῶν τὴς Κυρίαν ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὸ ἐστιατόριον χρεωστεῖ δίδων αὐτῇ τὸν βραχίονα ἵνα προλείῳ ὅπως ἡ Κυρία κατκβαίνουσα τὴν κλίμακα ἢ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου· ἐὰν δὲ ἡ αἴθουσα συνίχηται μετὰ τοῦ ἐστιατορίου, ἢ ἐὰν ἀμφότερα τὰ δωμάτια τοῦτα κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πατώματος, χρεωστεῖ νὰ περάσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς Κυρίας, ὅπως ἐπακουμβήσῃ ἐκείνη ἐπὶ τοῦ ἀριστερροῦ αὐτοῦ βραχίονος.

Ὅταν ἐν τῇ αἰθούσῃ παράσχῃ τις τὸν βραχίονα αὐτοῦ πρὸς Κυρίαν ἵνα ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν τράπεζαν δὲν πρέπει ἀδόλως νὰ ἀιδεῖται ὡς ἂν εἰ ἐπεδόμει ὅπως καταλάβῃ τὴν καλυτέραν θέσιν τῆς τραπέζης, ἀλλὰ ν' ἀρίνῃ τοὺς ἀνωτέρους αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἢ τὸν ὀνδμὸν ἵνα προπορεύωνται.

Μεταβαίνων δὲ τις ἀπὸ τῆς αἰθούσης εἰς τὸ ἐστιατόριον δὲν πρέπει καθ' ὁδὸν νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τῆς κυρίας τὴν ὁποίαν συνοδεύει περὶ τοῦ συμποσίου εἰς ὁ πορεύονται, διότι εἶναι χυδαῖος, τὸ νὰ λίγῃ τις, φίρ' εἰπεῖν, « ἐλπίζω ὅτι τὰ φαγητὰ θέλουσιν εἶσθαι καλά, ἢ δὲν ἐξεύρετε πόσον καλὴν ὀρέξιν ἔχω· » καὶ τὰ τοιαῦτα.

Πλησιάσας δὲ τὴν τράπεζαν, χρεωστεῖ ἵνα λάβῃ κάθισμα πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς κυρίας τὴν ὁποίαν ἐσυνόδευσε· ὁ συνοδεύσας δὲ τὴν οἰκοδέσποινον καὶ παρακαθήμενος αὐτῇ, ὀξεῖδεν εἰς τὴν τράπεζαν, χρεωστεῖ ἵνα κάθῃ καὶ δικαιείῳ αὐτὸς ἀντ' ἐκείνης τὸ κράνος, ἀλλ' εἶναι ἀπρεπὲς τὸ νὰ προτείνῃ ἵνα τὴν διαῤῥήσῃ ἐνῷ ἐκείνη δικαιεῖται ὀῤῥίψαι ἢ πλακούντα.

Ἀφοῦ ἡ κυρία παρῇ τῇ ὁποίᾳ κάθηται τὴς τιθεώσει τὸν ζωμὸν αὐτῆς ἢ τὸ ὀῤῥάριον, χρεωστεῖ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἐὰν τῷ παραχωρῇ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ πίῃ οἶνον μετ' αὐτῆς, ἢ ἀπάντησις βεβαίως ἔσται καταφατικὴ, καὶ τότε ἐκ τῆς πληκιστέρας αὐτοῦ φιάλης πληροῖ μόνον τὰ δύω τρίτα τοῦ ποτηρίου αὐτῆς· ἐὰν δὲ οἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης οἶνοι εἰσὶ διάφοροι, χρεωστεῖ ἵνα ἐρωτήσῃ αὐτὴν ὁποῖον προτιμᾷ καὶ τότε ἐκ τοῦ ἰδίου λαμβάνει καὶ δὶ' ἑαυτόν. Τὸ ἔθος ὅμως τοῦτο τοῦ νὰ λαμβάνωσιν οἱ κύριοι οἶνον μετὰ τῶν κυρίων, ἢ μετ' ἀλλήλων καταῤῥήξῃ εἰς τοὺς ὑψηλοὺς βαθμοὺς κύκλους, οὐχ ἧττον ὅμως οἱ κύριοι ὑπαρτεστοῦσι πρὸς τοὺς τοῦ πλησίον αὐτῶν κυρίας, ἀλλ' εὐχαριστία μετὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἢν μεσολαβεῖ.

Ὅταν κυρία προσληφθῇ ἵνα λάβῃ οἶνον, δὲν πρέπει νὰ εἴπῃ, « τὸν εὐχαριστῶ,» ἀλλὰ « μετὰ χαρᾶς,» καὶ ἐὰν ὑπαρχῃ οἰκοδόπος « μετὰ πάσας χαρᾶς.» Ἡ κυρία ἀρμᾶξει ἵνα μὴ ἀρνηθῇ ποτὲ τὸ νὰ λάβῃ οἶνον μετὰ κυρίου ἐπιζητοῦντος τὴν τιμὴν ταύτην, ἀλλὰ ν' ἀπαντᾷ πάντοτε καταφατικῶς, ἐγχίλουσα ἑκάστοτε τὰ χείλη αὐτῆς εἰς τὸ ποτήριον, ἐὰν δὲν θίξῃ νὰ τὸ πίῃ ὅλον.

Ὅταν κύριος τις ἐξ ἀποστήματος ἐπιζητήσῃ κυρίαν ἵνα συμπίῃ μετ' αὐτοῦ, ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτῆς καθήμενος κύριος χρεωστεῖ νὰ τῇ κράσῃ τὸν οἶνον, δὲν πρέπει ὅμως νὰ πληρώσῃ ἀμέσως καὶ τὸ ἰδίκὸν τοῦ ποτηρίου, διότι ἤθελεν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ συμπίῃ μετ' αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ χυδαῖον.

Ὅταν δὲ κύριος προσκληθῇ κύριον νὰ πίῃ μετ' αὐτοῦ, ὅπρα σκαλούμενος χρεωστεῖ νὰ παρατηρῇ ὁποῖον οἶνον μετεχειρίζεται ὁ προσκαλῶν, καὶ ἐὰν θὲν ἀρέσκηται εἰς ἐκείνον νὰ ζητῇς τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ προσκαλοῦντος ἵνα ἀντ' ἐκείνου τοῦ οἴνου λάβῃ αὐτὸς ἄλλον ἐκ τῶν παρακειμένων.

Οἱ προσκαλούμενοι χρεωστοῦσι νὰ προσκαλῶσι τὴν οἰκοδέσποινον ἵνα συμπίῃ μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν πρέπει ἵνα προτείνωσι συμπόσεις πρὸς τὴν οἰκοδέσποιν· οἱ ἀκᾶῆς ὅμως ἀκατρρῆς οἰκοδέσποιν χρεωστοῦσιν ἵνα προσκαλῶσι ἕνα ἑκαστον τῶν προσκεκλημένων ἐν προσκυνητὶ κοιῤῥῇ, ἵνα συμπίῃ μετ' αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀναγκαῖον τὸ νὰ συμπίῃ τις μεθ' ὅλων τῶν παρακαθημένων ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐνίοτε μᾶλιστα ἤθελε θεωρηθῇ τὸ τοιοῦτον εἰς ἀπερισκεψίαν.

Δὲν πρέπει τὶς νὰ δέχεται δὶς ζωμὸν ἢ ὀῤῥάριον· τὸ ὀῤῥάριον πρέπει νὰ τρώῃς τὶς ἐὰν θὲν ἀρέσκῃ, ἀλλὰ δὲν πρέπει ἵνα προτείνωσι συμπόσεις πρὸς τὴν οἰκοδέσποιν· οἱ ἀκᾶῆς ὅμως ἀκατρρῆς οἰκοδέσποιν χρεωστοῦσιν ἵνα προσκαλῶσι ἕνα ἑκαστον τῶν προσκεκλημένων ἐν προσκυνητὶ κοιῤῥῇ, ἵνα συμπίῃ μετ' αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀναγκαῖον τὸ νὰ συμπίῃ τις μεθ' ὅλων τῶν παρακαθημένων ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐνίοτε μᾶλιστα ἤθελε θεωρηθῇ τὸ τοιοῦτον εἰς ἀπερισκεψίαν.

Δὲν πρέπει τὶς νὰ δέχεται δὶς ζωμὸν ἢ ὀῤῥάριον· τὸ ὀῤῥάριον πρέπει νὰ τρώῃς τὶς ἐὰν θὲν ἀρέσκῃ, ἀλλὰ δὲν πρέπει ἵνα προτείνωσι συμπόσεις πρὸς τὴν οἰκοδέσποιν· οἱ ἀκᾶῆς ὅμως ἀκατρρῆς οἰκοδέσποιν χρεωστοῦσιν ἵνα προσκαλῶσι ἕνα ἑκαστον τῶν προσκεκλημένων ἐν προσκυνητὶ κοιῤῥῇ, ἵνα συμπίῃ μετ' αὐτῶν. Δὲν εἶναι δὲ ἀπολύτως ἀναγκαῖον τὸ νὰ συμπίῃ τις μεθ' ὅλων τῶν παρακαθημένων ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐνίοτε μᾶλιστα ἤθελε θεωρηθῇ τὸ τοιοῦτον εἰς ἀπερισκεψίαν.

Ὁ ἐπιτηδευόμενος, διότι δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ὑπόκρισις, ὡς περιφρονῶν τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοταξίας, εἶναι ἰδιοτελὴς καὶ ἀπαισιόνους. Διότι, ἐνῷ αὐτὸς, (ὡς Ἀμερικανὸς τις), πτύῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ δωματίου τοῦ φίλου του, ἄλλον νὰ πτύσῃ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, δὲν ἀνέχεται· ἐνῷ τέρπεται αὐτὸς εἰς τὸ νὰ λαλῇ «ἀποτόμως ἀλθῆ θέλεις» πρὸς ἄλλους, ὑπ' ἄλλων ἐὰν ἀκούσῃ ὁ ἴδιος τοιαύτας εἰς ἀπάντησιν, ὀργίζεται· ἐν ᾧ προγεμιμάτζιον μετά τινος φίλου, αὐτὸς καταχαρματίζει τὸ χοιρομαρίον καθ' ὅλα τὰ μέρη ὅπως ἀποκόψῃ τὰ ἐρᾶστὰ αὐτῷ τεμαχία· ἐὰν διὰ πυρομάλας πράξεως ἤθελε συμμορφωθῇ ὑπ' ἄλλου τὸ ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ τραπέζης χοιρομαρίον καθ' ὑπερβολὴν δυσαρεστεῖται· ἐν ᾧ δὲν δύναται αὐτὸς νὰ εἴπῃ εἰς τὸν φίλον του ὅτι ἡ σύζυγός του (τοῦ φίλου του) εἶναι ἀντικείμενον σκυνβάλου ἕνεκ τῆς γειτονίας, ἐὰν ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἤθελε τῷ γίνει παρὰ φίλου, ἀγανακτεῖ. Δυνάμεθα νὰ ἀνεφέρωμεν ἀπειρίας περιστάσεων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀποδεικνυουσῶν ὅτι, « τὰ χρηστὰ ἤθη σχεματίζουσι τὸν ἄνθρωπον, ἢ δὲ ἀπουσία τοιούτων τὸ ἀνδράποδον.

Ἐνίοτε δὲ πάλιν ἀκούεις πείσμονα καὶ αὐτάρεσκον ἢ φιλονικοῦντα ἐπί τινος ἐθιμοταξίας καὶ τοὺς πλείστους τῶν παρόντων ἐνκατιεμμένος αὐτῷ, ἐπὶ τέλους δὲ λέγοντα· « νομίζω ὅτι παρεωρίθην εἰς ὅλας τὰς συναναστ

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΦΟΡΕΥ.

Ἐλι-Φρεδερῖκος Φορέυ ἐγεννήθη εἰς Παρισίους ἐν ἔτει **1804**, καὶ εἰσήχθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Σαὶν Σύρ. Ἤρξατο δὲ τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ σταδίου ὡς ἀξιωματικὸς ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἀλγερίας, ἔνθα ἡ ἀνδρία του ἀπέδειξεν, ὅτι ἦν προωρισμένος διὰ λαμπρὸν μέλλον. Αἱ δ' ἐπιτυχεῖς αὐτοῦ ἐκστρατεῖαι ἐν Ἀφρικῇ, ὡς ταγματάρχου τῶν εὐζώνων, ἀντεμείφθησαν διὰ τοῦ βαθμοῦ τοῦ συνταγματάρχου. Ἀφοῦ δὲ διῆλθε χρόνον τινα, ἐν ᾧ ἔδειξε μεγίστην διοικητικὴν ἱκανότητα, ὠνομάσθη ἐν ἔτει **1848** Στρατηγός. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου συμμετέσχεν ἐπί τινα χρόνον ἐν τῇ διευθύνσει τῆς πολιορκίας τῆς Σεβαστουπόλεως, ἥτις ὅμως, ἐὰν ἐνθυμώμεθα καλῶς, ἀπέβη ἀτυχής. Ἀλλ' ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος λαμπρὰ ἐν Μοντεβέλλῳ ἀνδραγαθία τοῦ Στρατηγοῦ Φορέυ κατέταξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν τακτικῶν καὶ καλῶν Στρατηγῶν. Ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ, ἐν ᾗ πολλοὶ Γάλλοι τε καὶ Σάρδοι διεκρίθησαν ἐπὶ ἀνδρίᾳ, εἷς μόνος ἀνὴρ ἐξεῖχεν ὑπὲρ πάντας διά τε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀπάθειαν, καὶ τὴν σύνεσιν μεθ' ἧς διεύθυνε τὴν μάχην· ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν εἷς τῶν ὑπὸ τὸν Στρατάρχην Βαραγγαὶ δ' Ἰλλὲρ Στρατηγῶν, ὁ Στρατηγὸς Φορέυ. Ὁ Στρατηγὸς οὗτος ἐγένετο μέγας ἀξιωματικὸς τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους **1854**.

Ἡ ΕΝ ΜΟΝΤΕΒΕΛΛΩι ΜΑΧΗ.

Τὸ διάστημα τοῦ παρεληλυθότος χρόνου ἀπὸ τὴν ἀξιομνημόνευτον μάχην τοῦ Μοντεβέλλου ἕως τὴν νῦν ἔκθεσιν τοῦ εἰκονογραφήματος ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν, ταύτην παρέχει τὴν ὠφέλειαν ὅτι δηλαδὴ δυνάμεθα ἐν ὀλίγοις, νὰ δώσωμεν ἀκριβῆ αὐτῆς περίληψιν.

Τὴν 20 Μαΐου, ἐνῷ οἱ στρατιῶται Γάλλοι ἀνεπαύοντο ἢ διεσκέδαζον ἐντὸς τῶν ἀμυντικῶν εὐθειῶν, αἱ Πεδεμόντιοι προφυλακαὶ ἐφώναζαν τὸ « εἰς τὰ ὅπλα! » πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν μακρόθεν, καὶ μετ' οὐ πολὺ Σάρδος ἱππεὺς ἐσκονισμένος καὶ αἱμοβαφὴς εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοπέδου, ἐκφωνῶν « εἰς τὰ ὅπλα! οἱ Αὐστριακοί! »—Προτοῦ νὰ φθάσωσιν οἱ Γάλλοι ἐπὶ τῶν προσθληθεισῶν θέσεων, οἱ Σάρδοι ὀρθῶς ποιοῦντες ὑπεχώρησαν, ἀπέναντι λίαν ὑπερτέρας δυνάμεως, ἀπὸ τῶν χωρίων Καστέγιου καὶ Μοντεβέλλου, ἀμφότερα τῶν ὁποίων κατέλαβον οἱ παμπληθεῖς Αὐστριακοί. Τὴν ἡμίσειαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἡ πρόοδος τῶν Αὐστριακῶν ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ δύο ταγμάτων, τοῦ 84 συντάγματος τῆς γραμμῆς, τοῦ Φορέυ στρατηγοῦντος, καὶ ὑπὸ τοῦ Σαρδικοῦ ἱππικοῦ ἡγουμένου τοῦ στρατηγοῦ Σόναζ, ὅστις ἐπί τινα καιρὸν ἐμάχετο κατὰ τῶν ὑπερτέρων τοῦ ἐχθροῦ δυνάμεων, ἀναμένων τὰς καθ' ὁδὸν ἀπὸ Βογέρας ἐπικουρίας, ἔνθα ἐστάθμευε τὸ στρατηγεῖον τῆς μοίρας τοῦ ἀρχιστρατήγου Βαραγὲ δ' Ἰλλέρου. Τέλος, ἡ γενικὴ μάχη συνήφθη, καὶ ἑξακισχίλιοι Γάλλοι ἐπικουρικοὶ ἀφιχθέντες ἐν καιρῷ ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐπέπεσαν κατὰ δύο Αὐστριακῶν ταγμάτων, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν τοὺς Γάλλους ἀποτελεσματικὴν ὁρμήν. Ἐν πρώτοις κατετροπώθησαν ἀπὸ τοὺς συμμάχους κατὰ τὴν ἐν Γενεστρέλῳ θέσιν, ὀλίγον τοῦ Μοντεβέλλου ἀπέχουσαν· εἶτα ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὰ προάστεια, καὶ τέλος ἀπὸ αὐτὸ τὸ Μοντεβέλλον, καὶ μετὰ πέντε ὡρῶν αἱματηρὰν συμπλοκὴν τραπέντες παρομοίως ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ κοιμητηρίου, ὑπεχώρησαν ἡττημένοι πρὸς τὸ Καστέγιον.

Ἡ μεγάλη ἡμῶν εἰκονογραφία παριστᾷ τὴν σκηνὴν τῆς μάχης περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, τὴν ὁριμυτέραν τῆς συμπλοκῆς στιγμὴν, ὅταν ὁ Γαλλικὸς στρατὸς, ὁδηγούμενος ἀπὸ τοὺς πεζεύσαντας ἀξιωματικούς του, προσέβαλε τὴν νότιον τοῦ Μοντεβέλλου πλευράν, ὅπου οἱ Αὐστριακοὶ εἶχον περιχαρακωθῆ. Διὰ μέσου τῶν ἀμπελώνων πρὸς τὰ ἀριστερὰ φαίνεται τὸ 84 τάγμα τῆς γραμμῆς προχωροῦν ἐν τάχει, καὶ ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν ταγματάρχην Καμβριέλς. Ἐν μέσῳ, καὶ πλησίον τῶν σημαιῶν, εἶναι ὁ στρατηγὸς Φορέυ προτρέπων καὶ ἐμψυχόνων τὸν στρατὸν διὰ τῆς φωνῆς καὶ τῶν χειρονομιῶν του. Κατὰ μέτωπον ἵσταται ὁ ταγματάρχης Φερουσσὰκ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀκροβολιστῶν τῆς Βινσέννης, σπευδόντων ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν συνδυασμὸν τῆς ἐρόδου. Οἱ Αὐστριακοὶ τηροῦσι δυνατὸν πῦρ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν τοῦ Μοντεβέλλου, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου πλῆθη Αὐστριακῶν, Τυρολῶν, καὶ Κροατῶν δειλιῶσι, κοπαίνοντες εἰς τὰς προτροπὰς τῶν ἡγουμένων. Ἡ λευκὴ λόγχη κατατρομάζει τοὺς Αὐστριακούς, διότι ἅμα εἶδον τὴν ὁρμητικὴν τοῦ ἐχθροῦ ἐπίθεσιν, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ὅτε ἡ τελευταία αὐτῶν κατοχὴ ἡλώθη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου Γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐν μέσῳ τῶν ἐνθουσιωδεστέρων ζητωκραυγῶν τοῦ « Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ! »

Ἐὰν παρατηρήσωμεν ὅτι μικρὸν ἐδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἀποτέλεσμα ἡ μάχη αὕτη τῇ γενικῇ τῆς ἐκστρατείας ἐκβάσει, ὁ ἀριθμὸς τῶν φονευθέντων ἑκατέρωθεν δεικνύει τὴν ἐπιμονὴν τῶν διαμαχομένων· ἡ νίκη ὅμως ἔμεινεν εἰς τοὺς συμμάχους οἵτινες ἐκυρίευσαν ἐκ δευτέρου τὰς σημαντικὰς θέσεις τοῦ Μοντεβέλλου καὶ Καστέγιου, τὰς κλεῖς οὕτως εἰπεῖν τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἡ τόσον περιβόητος κώμη τοῦ Μοντεβέλλου διὰ τὰς ἱστορικὰς αὐτῆς ἀναμνήσεις, δὲν ἐμφαίνει φυσικῆς θέσεως ὡραιότητα, ὡς δύναται νὰ ὑπολάβῃ ὁ ἐξετάζων τὸ ὄνομα ἐκ πρώτης ὄψεως, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν πολέμιον αὐτῆς καταλληλότητα. Οἱ Ῥωμαῖοι πρῶτοι ὠνόμασαν αὐτὴν Mons-Belli, διότι ἡ θέσις αὐτῆς ἐν μέσῳ κοιλάδος ἀγούσης πρὸς τὴν Κεντρῶαν Ἰταλίαν, ἀπετέλει αὐτὴν θέατρον πολέμου.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΦΟΡΕΥ.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΑ.— Οἱ ἐπίτροποι τῶν ἐν Φιλαδελφίᾳ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἀρτοποιείων λέγουσιν, ὅτι δύνανται νὰ προξενήσωσι μεγάλην ὠφέλειαν, πωλοῦντες 11/2 δηνάριον ἕκαστον ἄρτον ζυγίζοντα 18 οὐγγίας, ἐνῷ τὸ ἄλευρον πωλεῖται 7 δίστηλα τὸ βαρέλιον ἔν τε Φιλαδελφίᾳ καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἑταιρίαι τῶν διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἀρτοποιείων ἐσυστήθησαν ἐν πολλαῖς τῶν μεγάλων πόλεων, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ προμηθεύσωσι καθαρὸν ἄρτον εἰς μετρίαν τιμήν. Ὁ ναῦλος ἑκάστου βαρελίου ἀλεύρου ἐκ τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς Λονδῖνον εἶναι 3 σελίνια καὶ 3 δηνάρια, τὰ δὲ λοιπὰ ἔξοδα 9 δηνάρια· τὸ τιμώμενον ἑπομένως ἐν Ὑόρκῃ ἄλευρον 29 σελ. ἐν Λονδίνῳ τιμᾶται 33 σελ. Ὥστε ἐὰν οἱ ἐκεῖ ἀρτοποιοὶ πωλῶσιν ἄρτον ἐξ οὐγγιῶν ἀντὶ ἡμίσεως δηναρίου, οἱ ἐν Λονδίνῳ, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς, πρέπει νὰ πωλῶσι τὸν ἄρτον ὃν πωλοῦσι 7 καὶ 71/2 δηναρ. ἀντὶ 6 μόνον δηναρίων. Ἐντεῦθεν δὲ ἤθελε προκύψει διαφορὰ ἑνὸς τοὐλάχιστον δηναρίου εἰς ἕκαστον ἄρτον. Ἡ δὲ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀρτοποιείων προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖ μὲν μεταχειρίζονται ἐν γένει τὸν ἀτμὸν ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις, ἐνῷ ἐνταῦθα τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας· ἄλλως τὸ ἄλευρον πωλεῖται ἐν Ἀγγλίᾳ ὅπως καὶ ἐν Ἀμερικῇ. Ἑνὸς δηναρίου διαφορὰ εἰς ἕκαστον ἄρτον δύναται εἴς τινας νὰ φανῇ μικρὰ ποσότης. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι δὲν ἐπιρρέπει πολὺ τὴν μεσαίαν τάξιν· ἀλλ' ὑπάρχουσι χιλιάδες ἐν Λονδίνῳ, εἰς οὓς ἡ κατὰ ἓν δηνάριον ὑπερτίμησις τοῦ ἄρτου ἐστὶν ὑπόθεσις ζωῆς καὶ θανάτου. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου ὑπολογίζεται ἤδη 3,000,000. Ἐὰν λοιπὸν ὑποθέσωμεν ὅτι ἕκαστος τῶν κατοίκων τούτων καταναλίσκει κατὰ μέσον ὅρον 3 οὐγγίας ἄρτου καθ' ἑκάστην, ἡ κατ' ἔτος ζημία τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατοίκων, ἡ προερχομένη ἐκ τοῦ κατωτέρου τρόπου τῆς ἀρτοποιΐας, ἀναβαίνει εἰς 5,000,000 λίρας. Ἐκτὸς δὲ τῆς χρηματικῆς ταύτης ζημίας τῆς προερχομένης ἐκ τῆς χρήσεως τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν πρὸς κατασκευὴν ἄρτου, ὁ ἀκάθαρτος καὶ μὴ ὑγιεινὸς ἀὴρ τῶν ὑπογείων ἀρτοποιείων τοῦ Λονδίνου φονεύει ἑκατοντάδας, ἵνα μὴ εἴπω χιλιάδας, κατ' ἔτος πρὶν ἢ διέλθωσι τὸ ἥμισυ τῶν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἐτῶν. Τὰ ἐκ τῆς χρήσεως ἑπομένως τοῦ ἀτμοῦ προερχόμενα προτερήματά εἰσι τὰ ἑξῆς· 1ον ἡ τιμὴ τοῦ ἄρτου κατωτέρα· 2ον ἡ ποιότης αὐτοῦ ἀνωτέρα καὶ 3ον ἡ ὑγεία τῶν ἐν τοῖς ἀρτοποιείοις ἐργατῶν ἀσφαλεστέρα. Ἡ δὲ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐν Εὐρώπῃ σιτοδεία καθιστᾷ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο λίαν οὐσιῶδες.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Περὶ δογμάτων διοικήσεως καὶ ἐερουργιῶν τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας. πονημάτιον Κοσίνου Ἐπισκόπου Δυνέλμου· οἷς προσετέθη βραχέα τινα περὶ τῆς Καθολικῆς πίστεως, καὶ τῆς Ἀγγλικῆς μεταρρυθμίσεως. Ἐκδιδόντος ΦΡΙΔΙΡΙΚΟΥ ΜΕΡΡΙΚΟΥ. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ παρὰ τοῦ Δ. Α. ΚΟΔΒΟΥ. Τόμ. 1. δραχ. 2.
Ἐν Λονδίνῳ παρὰ PARKER, 377, Strand : Ἐν Μελίτῃ παρὰ MUIR.

ΠΕΝΘΙΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΑ τῶν K. Jay εἰς μετριωτάτην τιμήν. Τὸ κατάστημα τούτων εἶναι τὸ ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὸ εἶδος τοῦτο πλουσιώτερον, καὶ στέλλει ἐν τάχει δι' εἰδοποιήσεως, ἐγγυώμενον διὰ τὴν καλὴν τούτων ποιότητα.
LONDON GENERAL MOURNING WAREHOUSE
Regent street, near the Circus.

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ Κόλλα τοῦ Glenfield ἐν χρήσει ἐν τῷ Βασιλικῷ πλυστηρίῳ, καὶ ἀναγνωρισθεῖσα ὑπὸ τῆς πλύστρας τῆς Α. Μεγαλειότητος ὡς ἡ ἀρίστη ἄμυλος, ἣν ποτε μετεχειρίσθη Wotherspoon and Co: Glasgow and London.

S. W. SILVER AND COMPANY. 66 AND 67 CORNHILL. E· C. ΕΦΟΔΙΑ διὰ τὰς Ἰνδίας, Κίναν καὶ Αὐστραλίαν. Στρατιωτικαὶ στολαὶ τοῦ ναυτικοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ Παντὸς εἴδους ἐνδύματα.
ΈΠΙΠΛΑ οἰκίας, στρατοπέδου, στρατῶνος καὶ ναυταῖν θαλάμων, περιλαμβάνοντα πᾶν εἶδος λεπτουργήματος, τραπεζοσκευοδοχεῖον, δερματίνων κιβωτίων ἁρμοδίων δι' ὅλα τὰ κλίματα.
ΈΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ Silvertown (opposite H. M. Dockyards) Woolwich S,E.

ΤΟΥ STEVENS ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΑ Παραδεχθεῖσαι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν τῶν διευθυντῶν πάσης κλάσεως τῶν δημοσίων καταστημάτων, πρώτων ἀρτοποιῶν τῆς Ἀριστοκρατίας κτλ. Ἐγγυᾶται ἔξοχον καὶ λίαν καθάριον ἄρτον, ζυμώνει ποσὸν ἀπὸ μίαν Κουάρτερ Ἀλεύρου μέχρι 5 σακκίων ἑκάστοτε. Τιμᾶται ἀπὸ 2. Αιρ. καὶ 10 σλ. ἕως 100 Αιρ. ἑκάστη.
5. 6. 2. 7. Cambridge Road N. E.
Αἱ μηχαναὶ αὗται ἐφαρμόζονται ἐπίσης εἰς πᾶν εἶδ ̓ οἰκιακοῦ ἄρτου.

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝ. καὶ ΑΝΑΤΟΛ. ΑΤΜΟΠΛ. ΕΤΑΙΡΙΑΣ.

		Τόνων.	Δυν.			Τόνων.	Δυν
1	ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ	2500	600	12	ΣΜΥΡΝΗ	600	200
2	ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ	2500	600	13	ΤΣΑΜΑΔΟΣ	500	120
3	ΣΚΩΤΙΑ	2200	500	14	ΖΑΙΜΗΣ	500	120
4	ΑΣΙΑ	2200	500	15	ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ	500	120
5	ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ	1500	400	16	ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ	500	120
6	ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ	1200	400	17	ΚΩΛΕΤΗΣ	500	120
7	ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ	1200	400	18	ΛΟΝΤΟΣ	500	120
8	ΙΣΧΥΡΟΣ	1200	400	19	ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΡΑΙΟΣ	500	120
9	ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ	1000	400	20	ΠΑΤΡΑΙ	450	150
10	ΠΕΤΡΟΜΠΕΗΣ	1000	400	21	ΒΟΤΑΣΗΣ	450	100
11	ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ	1000	400	22	ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ	500	80

Ἐκ τῶν ἀτμοπλοίων τούτων, τινὰ μὲν διαπλέουσι τὸν Δούναβιν, τινὰ δὲ τὴν Μεσόγειον, ἐξ ὧν ἡ μὲν Σκωτία, φορτόνει ἐν Πάτραις διὰ Λονδῖνον· ὁ δὲ Μαρκο-Βότζαρης διαθεχόμενος τὴν Νέαν Ἑλλάδα φορτόνουσαν ἤδη ἐν Σμύρνῃ, τίθεται ὡσαύτως ὑπὸ φόρτωσιν διὰ Λονδῖνον. Τὰ ἀτμόπλοια Λόρδος Βύρων, Ναύαρχος Κανάρης καὶ Μαυροκορδάτος ἀφίχθησαν ἐκ Κεφαλληνίας, Πατρῶν καὶ Αἰγίου, τὰ μὲν δύο πρῶτα ἐν Λονδίνῳ τὸ δὲ τρίτον ἐν Λιθερπούλ. Πάντα τὰ ἀτμόπλοια ταῦτα φορτόνουν διὰ Κωνσταντινούπολιν καὶ Σουλινᾶ, μεταφορτόνοντα τὰς διὰ Γαλάζιον πραγματείας των, ἐπὶ τῶν μικρῶν τῆς ἑταιρίας ἀτμοπλοίων, τῶν εἰσπλεόντων τὸν Δούναβιν. Τὸ ἀτμόπλοιον Σμύρνη περιμένεται ἐκ Σμύρνης ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος. Ὁ Ῥήγας Φερραῖος φορτόνει ἐν Τσεσμὲ ὡσαύτως διὰ Λονδῖνον. Κολοκοτρώνης μεταβαίνει εἰς Πάτρας ἵνα φορτώσῃ σταφιδοκαρπόν. Πετρόμπεης ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντινούπολιν καὶ Σουλινᾶ.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ κάλλιστα καὶ φθηνότατα εἴτε δι' οἰκογένειαν, εἴτε δι' ἐργαστήριον εἶναι αἱ τοῦ NEWTON WILSON & Co. Τὰς μεταχειρίζονται εἰς διάφορα ῥαφίματα· εἶναι ἁπλῆς κατασκευῆς, δουλεύουν πολὺ καὶ καλὰ, καὶ δυσκόλως χαλνοῦν. Ἑκάστη μηχανὴ πωλεῖται μὲ ἐγγύησιν καὶ διορθόνεται ἀνεξόδως ἐπὶ ἓν ἔτος. Εἰς τοὺς ἀγοραστὰς δίδονται δωρεὰν ὁδηγίαι, πῶς νὰ τὴν μεταχειρίζωνται.

Τοῦ NEWTON WILSON & Co. αἱ μηχαναὶ εἶναι τριῶν εἰδῶν καὶ τιμῶνται.

1ον εἶδος	λιρ. 5	5	0
2ον εἶδος (Μηχανὴ CROVER & BAKER)	» 7	7	0
3ον εἶδος (Μηχανὴ διὰ θάλαμον)	» 10	10	0

Αἱ μηχαναὶ αὗται ῥάπτουν πιμπιλώνουν, διπλώνουν κτλ. εἰς ὀλίγον χρόνον καὶ τέλειον τρόπον. Τὸ ἐν Λονδίνῳ Κεντρικὸν Κατάστημα, 114 HIGH HOLBORN, ἢ τὰ ὑποκαταστήματα, στέλλουσι παντοῦ τιμολόγιον μὲ εἰκόνας καὶ δείγματα τοῦ ῥαφίματος ἀνεξόδως. Ἡ ἐρημερὶς « ὁ Χρόνος μ' εἰκονογραφίας » Ἰουνίου 23 1860 λέγει περὶ τῶν μηχανῶν τούτων ὅτι διπλώνουν, καρφώνουν, στρίφουν, μαζώνουν, ῥάπτουν, πιμπιλώνουν, κεντοῦν κτλ. καὶ ὁ ἐπιθυμῶν νὰ βεβαιωθῇ ταῦτα, ἂς ἐπισκεφθῇ τὸ Κατάστημα 144 High Holborn, ὅπου θέλει εἴδει ἐκτεθειμένα δείγματα τέλεια ἁπλῆς καὶ ποικίλου ῥαπτικῆς.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ BENSON Χρυσᾶ πωλοῦνται ἀπὸ 4 ἕως 100 γκινέας.
Ἀργυρᾶ » » 2 » 50 »
Τὰ ὡρολόγια στέλλονται πανταχοῦ δι' ἐξόδων τοῦ ὡρολογοποιοῦ. Διεύθυνσις 33 καὶ 34 Ludgate hill, London E. C.

Printed by Joseph Clayton, 17, Bouverie-street, in the Precinct of Whitefriars, in the City of London, and Published by Ebenezer Landells, at the Office, 2, York-street, Covent-Garden, in the Parish of St. Paul.—London, September 20 1860.